

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิจัยเพื่อเพิ่มทุนและพัฒนาประสิทธิภาพทางวิชาการ

รายงานการวิจัย

ปัญหาสุขภาพจิตที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตร่างกาย
และทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร

โดย

ไพชยนต์ เกษะรัชตะ

จท
น 15
001744

ธันวาคม 2525

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ทุนวิจัย เพื่อ เพิ่มพูนและพัฒนาประสิทธิภาพทางวิชาการ

รายงานผลการวิจัย

ปัญหาอาเสพติดที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร

สถาบันวิทยบริการ

โดย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ไชยยศ เหมะรัชตะ

1

ธันวาคม ๒๕๒๕

✓ กองสมุดคณะศึกษาศาสตร์

ชื่อโครงการวิจัย ปัญหาอาเสพติดที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน
ของชาวกรุงเทพมหานคร

ชื่อผู้วิจัย ไชยยศ เหมะรัชตะ

เดือนและปีที่ทำวิจัยสำเร็จ ธันวาคม ๒๕๒๔

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ ๑. ศึกษาถึงสาเหตุของปัญหาอาเสพติด
๒. ผลกระทบกระเทือนต่อความปลอดภัยในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของชาวกรุงเทพ-
มหานคร ในปัจจุบันและต่อไปในอนาคต ๓. สรรหาแนวทางกฎหมายที่เหมาะสมและ
มีประสิทธิภาพเพื่อนำมาปรับให้เข้ากับข้อเท็จจริง อันจะเป็นการแก้ปัญหาสังคมในส่วน
ที่เกิดจากอาเสพติด

การดำเนินงานวิจัย ใช้วิธีการศึกษาจากเอกสารและการศึกษาวิจัยสนาม
โดยการเก็บข้อมูลตามแบบสอบถามที่จัดเตรียมไว้จากบุคคล ๒ ประเภท คือ ๑. ผู้ทรง
คุณวุฒิทางด้านกฎหมายหรือผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน ๑๖๔ คน ๒. ประชาชน
ทั่วไป จำนวน ๒๐๘ คน

ปัญหาอาเสพติดเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญยิ่งปัญหาหนึ่ง ปัจจุบันประเทศไทยต้อง
สูญเสียงบประมาณและปัจจัยอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมาก เพื่อกำเนินการแก้ไขปัญหานี้
รัฐบาลทุกรัฐบาลได้ใช้ความพยายามทุกวิถีทางด้วยเจตนารมณ์อันแน่วแน่เพื่อการนี้ด้วย
ความตระหนักที่ว่า ปัญหาอาเสพติดเป็นสาเหตุสำคัญที่ก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม และ
ในที่สุดจะเกิดเป็นปัญหาสังคมหมุนเวียน ประเภทต่าง ๆ และเรื่องร้องที่ยากต่อการแก้ไข
จะมีความกระทบกระเทือนต่อความมั่นคง ความสงบเรียบร้อย และเศรษฐกิจ แต่อย่างไร
ไรก็ตาม ปัญหาอาเสพติดยังมีได้บรรเทาเบาบางลงไป

ในการดำเนินงานแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ได้ผลดีนั้น ต้องใช้มาตรการทางกฎหมายเป็นหลักเกณฑ์เพื่อกำหนดวิธีการและแผนงานต่าง ๆ จึงกล่าวได้ว่า มาตรการทางกฎหมายมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง การสรรหามาตรการทางกฎหมายที่ดีจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายด้านนับตั้งแต่ การทำความเข้าใจเกี่ยวกับยาเสพติด ประเภทของยาเสพติด ลักษณะและโทษของยาเสพติด และสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งจะทำได้มาตรการทางกฎหมายที่สอดคล้องกับปัญหายาเสพติดตามสภาพที่แท้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานครตามแหล่งสลัมต่าง ๆ เป็นเขตเพาะปัญหายาเสพติดได้เป็นอย่างดี

การแก้ไขปัญหายาเสพติดต้องดำเนินการพร้อมกันไปหลายด้าน เพื่อให้บรรลุผลอย่างแท้จริง คือ ใช้มาตรการป้องกันปราบปราม บำบัดรักษา เพาะปลูกพืชทดแทน ทั้งนี้ โดยใช้มาตรการกฎหมายเป็นเครื่องมือนำมาตรการอื่น ๆ นอกจากนั้น ผู้ปฏิบัติงานให้เป็นไปตามกฎหมาย จะต้องเป็นผู้ที่มีความจริงจังและมีประสิทธิภาพในการทำงานอย่างแท้จริง ยิ่งไปกว่านั้น ประชาชนก็มีส่วนสำคัญยิ่งในการร่วมมือกันแก้ไขปัญหายาเสพติดกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายบ้านเมืองได้เช่นกัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Project Title The Study of Narcotic Problems that
Effect to the Security of Lives,
Bodies and Properties of Population
in Bangkok Metropolitan

Name of the Investigator Chaiyos Hemarajata

Year December 1982

ABSTRACT

This research has three perspicuous objectives as follows:

1. To probe into causes of the narcotic problems.
2. To trace the effects rendered by these problems upon Bangkokians' security and properties at the present time and also in the future.
3. To search for appropriate and efficient legal guidelines to be applied to real situations as ways and means to solve social problems caused by narcotics.

The research is conducted by means of documentary survey and field study. The field study is made up of questionnaires prepared for two kinds of subjects: 1. professional lawyers or authorities concerned- 164 persons, 2. general public- 208 persons.

Narcotic problems are one of the most important social problems in Thailand. The Thai government has so far earmarked a huge sum of money and other resources for tackling this problem. All the governments in the world also have made determined attempts to do away with the problem. It is well realized that narcotic

problems could somehow lead to criminal ones and at last will cause other social problems in a vicious circle manner that are too chronic to solve. These problems do have, in one way or another, impact upon societal security, socio-economic order, and unfortunately, they are still not alleviated even least.

To solve narcotic problems effectively, legal measures must be applied as criteria for prescribing methods and plans dealing with the problems. So these measures are said to be most essential of all. In searching for good legal measures, many factors must inevitably be taken into account such as knowledge about narcotics and their kinds, nature and dangers of narcotics, causes of narcotic offences. These factors, when seriously considered, can help authorities to develop legal measures in accordance with real situations, especially those in Bangkok where slums are a main source of these problems.

To cope with narcotic problems effectively, various actions must be taken simultaneously, for instance, using measures of suppression, prevention, treatment and rehabilitation, and crop replacement. These actions must be led by legal measures. In addition, the authorities to enforce these measures and laws must be sincere and efficient in their work, and, above all, the general public should have to co-operate with the authorities in tackling these problems.

กิติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง ปัญหายาเสพติดที่มีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต
ร่างกายและทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร นี้ได้รับทุนวิจัยเพื่อเพิ่มพูน
และพัฒนาประสิทธิภาพทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยจึง
ขอขอบพระคุณ ณ ที่นี้

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจาก
ดร. วุฒิ เหล่าสุนทร สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม
ยาเสพติด คุณปิ่น ศรีเมือง ผู้ช่วยผู้พิพากษา กระทรวงยุติธรรม
คุณจรัสศรี จริยากุล คุณเชิดชู รักตบุตร และ ม.ล.พรพรรณนัตร์
สวัสดิวัฒน์ จึงขอขอบคุณ ณ ที่นี้ด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ก
กิตติกรรมประกาศ	จ
รายการตารางประกอบ	ฉ
บทนำ	๑
บทที่ ๑ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด	๕
๑.๑ ความหมายของคำว่า ยาเสพติด	๕
๑.๒ ประเภทของยาเสพติด	๕
๑.๓ ลักษณะและโทษของยาเสพติด	๑๐
บทที่ ๒ สาเหตุที่ทำให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	๒๓
๒.๑ ด้านการผลิต การจำหน่าย	๒๓
๒.๒ ด้านการเสพยาเสพติด	๒๕
บทที่ ๓ ยาเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรม	๓๘
๓.๑ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต	๔๑
๓.๒ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	๔๒
๓.๓ ความผิดเกี่ยวกับเพศ	๔๔
๓.๔ ความผิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนน	๔๔
บทที่ ๔ มาตรการทางกฎหมายที่นำมาแก้ไขปัญหายาเสพติด	๕๖
๔.๑ พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒	๕๘
๔.๒ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗	๕๘
๔.๓ พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘	๕๑
๔.๔ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘	๕๒

	หน้า
๕.๕ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒	๕๔
บทที่ ๕ การสำรวจความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาเสพติด ..	๖๐
๕.๑ ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ	๖๑
๕.๒ ความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป	๖๕
บทที่ ๖ ผลของการวิจัย ข้อเสนอแนะ	๘๘
บรรณานุกรม	๑๑๓
ภาคผนวก	๑๑๕
ประวัติผู้วิจัย	๑๓๓

เลขที่ ๑๗
 เลขหมู่ ๓ 15
 เลขทะเบียน ๐๐1744
 วั.เดือน.ปี 13 มีค. ๕7

รายการตารางประกอบ

ตารางที่	หน้า
๑	ยาเสพติดที่มีผู้เสพยาที่สุด ๖๓
๒	ผู้ทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่ก่อปัญหาสังคม ๖๔
๓	พระราชบัญญัติเกี่ยวกับยาเสพติดที่นำมาใช้ ๖๕
๔	กฎหมายที่มีข้อบกพร่องและสมควรแก้ไข ๖๖
๕	หมวดของกฎหมายที่สมควรแก้ไข ๖๗
๖	ประเภทของอาชญากรรมที่ผู้เสพยาเพิ่มขึ้น ๖๘
๗	สาเหตุของการติดสินเนอร์ในแหล่งสลัม ๖๙
๘	กฎหมายที่ควรปรับปรุงในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ๗๐
๙	ความเหมาะสมของโทษสำหรับผู้ทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ๗๑
๑๐	มาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ควรเน้นหนัก ๗๕
๑๑	สาเหตุของการแก้ไขปัญหายาเสพติดไม่ได้ผล ๗๖
๑๒	การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่กระทบต่อสังคม ๗๘
๑๓	สาเหตุที่ประชาชนในแหล่งสลัมมีแนวโน้มเป็นผู้เสพยามากกว่าชุมชน เขตอื่น ๗๙
๑๔	ปัญหายาเสพติดในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ๘๐
๑๕	ความเหมาะสมของโทษเกี่ยวกับการกระทำผิด ๘๐
๑๖	ข้อกฎหมายที่ควรแก้ไข ๘๑
๑๗	วิธีแก้ไขปัญหายาเสพติด ที่ควรเน้นหนัก ๘๔
๑๘	ความเห็นที่ว่าประชาชนในกรุงเทพมหานครควรได้รับคำแนะนำถึงโทษ และภัยของยาเสพติด ๘๕
๑๙	การดำเนินการป้องกันการแพร่ขยายอิทธิพลของยาเสพติด ๘๖

ตารางที่

หน้า

๒๐ มาตรการที่ควรใช้ในการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ๘๗

๒๑ ความเห็นเกี่ยวกับมาตรการตรวจคนตัวผู้ต้องสงสัยว่าเป็นผู้เสพติด... ๘๗

๒๒ มาตรการแก้ไขวัยรุ่นที่ติดหินเนอร์..... ๘๘

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาสุขภาพเสฟคิดเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญปัญหาหนึ่งในปัจจุบัน เนื่องจากปัญหาสุขภาพเสฟคิดเป็นบ่อเกิดที่จะนำไปสู่ปัญหาสังคมด้านต่าง ๆ อาทิเช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาโสเภณี ซ่องโจรและการพนัน เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้ย่อมมีผลกระทบต่อความรู้สึกนึกคิด ความสงบสุข และความปลอดภัยในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมเมืองหลวงซึ่งมีขนาดใหญ่ เช่น กรุงเทพมหานคร ที่มีประชาชนอยู่หนาแน่น เป็นศูนย์กลางและชุมทางของธุรกิจการค้าและอุตสาหกรรม ย่อมได้รับผลกระทบทั้งทางตรงและทางอ้อมมากที่สุด กล่าวคือ มองในแง่ตัวผู้คิดยาเสฟคิด เขาเหล่านั้นย่อมมีปัญหามากจากการเป็นผู้เสฟคิด ซึ่งทำให้สุขภาพทรุดโทรมลงเรื่อยๆ จนไม่อาจทำมาหาเลี้ยงชีพโดยสุจริตได้ ในที่สุดเพื่อให้ได้มาซึ่งยาเสฟคิด ก็ก่อปัญหาและความยุ่งยากให้แก่สังคมโดยการก่อปัญหาอาชญากรรม ซึ่งมีผลต่อความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนโดยทั่วไป

ปัญหาหลาย ๆ ด้านเกี่ยวกับยาเสฟคิดนี้ เป็นปัญหาสังคมที่มีผลต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ ดังนั้นรัฐบาล รวมทั้งหน่วยงาน หรือองค์กรต่าง ๆ ทั้งในประเทศและนอกประเทศ จึงได้พยายามหาวิธีการทุกทางเพื่อนำมาแก้ไขปัญหา แต่อย่างไรก็ตามปัญหาสุขภาพเสฟคิดยังคงมีอยู่ มิได้บรรเทาเบาบางลงไปเลย ที่เป็นเช่นนี้อาจเนื่องมาจากปัญหาสุขภาพเสฟคิดเป็นปัญหาที่ละเอียดลึกซึ้ง มีกระบวนการต่าง ๆ ที่สลับซับซ้อนและยุ่งยากมาก ซึ่งแม้จะมีการศึกษาวิจัยปัญหาสุขภาพเสฟคิดในด้านต่าง ๆ มากมายก็ตาม ก็ไม่อาจหามาตรการที่ดีพอมาหยุดยั้งปัญหาได้ ในด้านกฎหมายซึ่งจัดว่าเป็นมาตรการหนึ่งที่มีส่วนอย่างมากในการแก้ไขปัญหาสุขภาพเสฟคิด ก็ยังไม่มีการศึกษาวิจัยอย่างละเอียดลึกซึ้งพอ สมควรที่นักกฎหมายจะได้ศึกษาวิจัยให้รอบคอบ เพื่อหาทางแก้ไขปรับปรุงมาตรการนี้ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

โดยที่มาตรการต่าง ๆ ซึ่งนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในปัจจุบันไม่มีประสิทธิภาพเข้มแข็งพอที่จะหยุดยั้งยาเสพติดได้ และเฉพะอย่างยิ่งมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมกับปัญหาที่เกิดขึ้นในเมืองใหญ่ ๆ เช่น กรุงเทพมหานคร ยังมีข้อบกพร่องอีกมาก ดังนั้นการวิจัยนี้จะต้องศึกษาถึงสาเหตุของปัญหายาเสพติด ผลกระทบกระเทือนต่อความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สินในปัจจุบันและต่อไปในอนาคต โดยมีวัตถุประสงค์หลักในอันที่จะสรรหาแนวทางกฎหมายที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่ง นำมาปรับให้เข้ากับข้อเท็จจริงเพื่อแก้ปัญหายาอาชญากรรมประเภทนี้ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นการแก้ไขปัญหายาเกี่ยวกับยาเสพติดในขณะนี้ได้อย่างถูกต้องตรงกับเป้าหมายหรือนโยบายของรัฐบาล และจะกำหนดมาตรฐานและข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายยาเสพติดให้มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง เป็นการช่วยลดอาชญากรรมให้หมดไปจากสังคม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ แบ่งขั้นตอนการศึกษาวิจัยออกเป็น ๒ ขั้นตอน คือ

๑. การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ค้วยการวิจัยและวิเคราะห์สาเหตุของปัญหายาเสพติด ผลของปัญหาที่มีต่อชีวิตและทรัพย์สิน และแนวทางแก้ไขจากกฎหมายแต่ละฉบับที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ตลอดจนเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๒. การวิจัยสนาม (Field Research) จะศึกษาวิจัยด้วยการสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ตามแบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมไว้ คือ

๒.๑ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านกฎหมาย ได้แก่ ผู้พิพากษาและอัยการ

๒.๒ เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ส.

๒.๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองกำกับการ ๗ กองปราบปราม กรมตำรวจ

๒.๔ ประชาชนโดยทั่วไป

การศึกษาวิจัยทั้ง ๒ ชั้นตอนนี้ จะทำให้ทราบถึงสาเหตุของปัญหาและปัญหาตลอดจนถึงวิธีการในการแก้ไขปัญหายาเสพติดได้อย่างถูกต้องตรงตามสภาพความเป็นจริงที่มีอยู่ อันจะเป็นแนวทางในการเสนอปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำหรับการแก้ไขปัญหายาเสพติดทางด้านอาชญากรรมส่วนหนึ่ง

ขอบเขตของการวิจัย

มุ่งศึกษาและวิเคราะห์สาเหตุของปัญหายาเสพติด ผลกระทบของปัญหาต่อชีวิตและทรัพย์สินและมาตรการบางประการที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งจะเน้นหนักในมาตรการทางกฎหมาย โดยจะทำการศึกษาและวิเคราะห์กฎหมายที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นหลัก ได้แก่

ก. พระราชบัญญัติพิน พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งได้มีการแก้ไขปรับปรุงอีก ๑ ครั้ง จนถึง พ.ศ. ๒๕๐๓

ข. ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๑ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๐๑ ซึ่งมีผลยกเลิกการเสพและจำหน่ายฝิ่นโดยเด็ดขาดตั้งแต่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๒

ค. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘

ง. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๐๙

จ. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

ส่วนการสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามแบบสอบถามที่ได้จัดเตรียมไว้นั้น จะสัมภาษณ์บุคคลที่ระบุไว้ข้างต้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด

๑.๑ ความหมายของคำว่า "ยาเสพติด"

ยาเสพติดคือสารหรือยา ซึ่งเมื่อบุคคลใดเสพหรือรับเข้าสู่ร่างกายซ้ำ ๆ กันแล้ว ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ๆ เป็นช่วงระยะ ๆ หรือนานติดต่อกันก็ตาม จะทำให้บุคคลนั้นตกอยู่ในใต้อำนาจหรือตกเป็นทาส หรือเกิดการคิดสารหรือยาชนิดนั้น ๆ ทั้งทางกายหรือทางใจ หรือทั้งสองอย่าง แล้วก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมขึ้นกับตัวบุคคลผู้เสพยา ทำความเดือดร้อนให้แก่ครอบครัว สังคม เศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศชาติ มีผู้ได้ให้ความหมายของคำว่า "ยาเสพติด" ไว้หลายประการ เช่น

นักสังคมสงเคราะห์ ให้ความหมายว่า "ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนในสังคม"

เภสัชกร ให้ความหมายว่า "ยาเสพติดเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดพิษเรื้อรังและปรากฏอาการของโรคอย่างชัดเจนภายหลัง เมื่อหยุดเสพ"

แพทย์ ให้ความหมายว่า "ยาเสพติดเป็นสิ่งที่แสดงถึงความผิดปกติของผู้เสพ"

นักอาชีววิทยา ให้ความหมายว่า "ยาเสพติดเป็นวัตถุมีพิษชนิดหนึ่ง และพิษของยาเสพติด เป็นต้นเหตุให้เกิดอาชญากรรม"^๑

องค์การอนามัยโลกให้ความหมายว่า "ยาเสพติด คือสิ่งที่ก่อให้เกิดพิษเรื้อรัง

^๑เปรมจิต ชลวิที, "เยาวชนกับยาเสพติดให้โทษ : มูลเหตุจูงใจให้มารับการรักษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๔), หน้า ๘.

และก่อความเสื่อมโทรมแก่ผู้ใช้และสังคม ประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

๑. ทำให้ผู้เสพมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเสาะแสวงหายาเสพให้ได้ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ เมื่อมีความต้องการเกิดขึ้น

๒. ผู้เสพต้องเพิ่มปริมาณการเสพยาเสพติดให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ ตามระยะเวลาที่ผ่านไป

๓. ทำให้ผู้เสพมีความต้องการเสพยิ่งขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจ และสภาพดังกล่าวจะเป็นอันตรายต่อตัวผู้เสพเองและต่อสังคม^๑

คำว่า "ยาเสพติด" ตามกฎหมายไทยมีความหมายกว้างกว่าคำว่า "ยาเสพติดให้โทษ" เพราะยาเสพติดให้โทษเป็นเพียงประเภทหนึ่งของยาเสพติดเท่านั้น ซึ่งยาเสพติดจะมีความหมายแคบหรือกว้างนั้นขึ้นอยู่กับหน่วยงานหรือบุคคลที่จะให้ความหมายในทัศนะต่าง ๆ กัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเวลาและสถานที่ ซึ่งยาเสพติดชนิดหนึ่งมีความหมายเป็นยาเสพติดของสถานที่นี้ แต่ถ้าข้ามเขตอีกประเทศหนึ่ง ยาชนิดเดียวกันอาจจะไม่ใช่ยาเสพติดก็ได้ ถึงแม้ว่ายาเสพติดจะมีความหมายแตกต่างกันออกไปในสายรายละเอียด แต่ก็มีหลักใหญ่หรือสาระสำคัญเป็นไปตามแนวเดียวกันคือ หมายถึงสิ่งที่เสพเข้าไปในร่างกาย ไม่ว่าจะวิธีหนึ่งวิธีใด เช่น กิน สูบ สีด หรือ ทา คม ประการใดก็ตาม เข้าไปทำปฏิกิริยากับร่างกายตามฤทธิ์อำนาจของยาเสพติดแต่ละประเภท เช่น กตประสาท กระตุ้นประสาท หรือหลอนประสาท เป็นต้น และร่างกายมีความต้องการขาดตลอดไป ซึ่งบางครั้งอาจเพิ่มปริมาณยาขึ้นเนื่องจากร่างกายมีภูมิต้านทานฤทธิ์ของสิ่งเสพติดมากขึ้น

๑.๒ ประเภทของยาเสพติด

ปัจจุบันนี้ทั่วโลกได้รวบรวมลงความเห็นแล้วว่า มียาเสพติดให้โทษแพร่หลายอยู่ในโลกถึง ๓๐๐ กว่าชนิด และประมาณ ๖๐ ชนิด เป็นยาเสพติดที่มนุษย์สังเคราะห์ขึ้น

^๑เปรมจิต ชลวิที, "เยาวชนกับยาเสพติดให้โทษ : มูลเหตุจูงใจให้มารับการรักษา," หน้า ๑๐.

เอง นอกจากนั้นเป็นยาเสพติดที่ได้มาจากธรรมชาติโดยตรง

การแบ่งประเภทของยาเสพติดกระทำโดยหลายวิธี แล้วแต่ทัศนะของบุคคล แต่ที่นิยมกันมากและเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายทั่วไป แบ่งออกเป็น ๒ แบบ

ก. แบ่งตามแหล่งที่เกิดของยา แบ่งออกได้เป็น

๑. ยาเสพติดธรรมชาติ (Natural Drugs) เป็นยาเสพติดที่กลั่นหรือสกัดได้จากพืชหรือพันธุ์ไม้บางชนิดโดยตรงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เช่น ฝิ่น โคคาอีโน กัญชา รวมทั้งการนำสารจากพืชเหล่านั้นมาปรุงแปรสภาพเป็นลักษณะอย่างอื่น โดยกรรมวิธีทางเคมีแล้ว เช่น มอร์ฟีน เฮโรอิน ซึ่งทำมาจากฝิ่น เป็นต้น

๒. ยาเสพติดสังเคราะห์ (Synthetic Drugs) เป็นยาเสพติดที่ผลิตขึ้นในห้องปฏิบัติการทดลอง ด้วยกรรมวิธีทางเคมี นำมาใช้แทนยาเสพติดธรรมชาติ ได้ โดยสารที่สังเคราะห์ขึ้นมานั้นออกฤทธิ์เหมือนยาเสพติดธรรมชาติ เช่น เพธิดีน (Pethidine) ไฟเซปโตน (Physephthone) เมธาโดน (Methadone) เป็นต้น

ข. แบ่งตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกายของมนุษย์ แบ่งออกได้เป็น

๑. ออกฤทธิ์กดประสาท (Depressants) คือยาที่ออกฤทธิ์ทางกดประสาท เมื่อเสพแล้วทำให้คลายความทรมาน ช่วยบรรเทาความเจ็บปวดทางร่างกาย บรรเทาความว้าวุ่นทางจิตใจ ทางอารมณ์ ช่วยคลายความหมกมุ่น ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นสุข เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอิน เซโคบาร์บิทัล (Secobarbital) เป็นต้น

๒. ออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท (Stimulants) ได้แก่ยาเสพติดที่ออกฤทธิ์ในทางกระตุ้น เร่งเร้าประสาทและสมอง ในขณะที่ยาออกฤทธิ์ทำให้ผู้เสพเพิ่มพูนความสามารถชั่วระยะเวลาหนึ่ง ช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง ทำให้เกิดความสุขจิตใจปลอดโปร่ง เช่น โคลกาอีโน (Cocaine) คาเฟอีน และแอมเฟตามีน (Amphetamine) เป็นต้น

๓. ออกฤทธิ์หลอนประสาท (Hallucinogenic Drugs) ได้แก่

ยาจำพวกที่ทำให้ประสาทสัมผัสสูญเสียสมรรถภาพ เกิดความรู้สึกในทางสัมผัสประสาท โดยไม่มีสิ่งเกิดขึ้นจริง เช่น เห็นภาพหลอน ได้ยินเสียงหึ่ง ๆ ที่ไม่มีเสียง สำนึกว่าตนเป็นผู้วิเศษ สามารถเหาะเหินเดินอากาศ เดินน้ำ ลุยไฟได้ เช่น แอล เอส ดี (Lysergic acid diethylamide) ดี เอ็ม ที (Dimethyltryptamine) เอส ที ที (Methyl dimethoxy methylphenylethylamine) และเมส-คาลิน เป็นต้น

๔. ออกฤทธิ์ผสมผสานกัน (Mixed) ได้แก่ยาเสพติดที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทผสมกันไป อาจออกฤทธิ์กดประสาท กระตุ้นประสาท หรือหลอนประสาทพร้อมกันไปในขณะเดียวกัน เช่น กัญชา เมื่อเสพในจำนวนน้อย จะเกิดกดประสาทอยู่ชั่วระยะหนึ่ง ต่อมาถ้าเสพเพิ่มเข้าไปมากขึ้น จะกลายเป็นพิษหลอนประสาทต่อไปได้

ส่วนสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) สำนักงานรัฐมนตรี ได้จำแนกประเภทของยาเสพติดตามคุณสมบัติออกเป็น ๖ ประเภทคือ

๑. ยาเสพติดประเภทพวกฝิ่น เป็นมหากภัยอย่างร้ายแรงของผู้ติดยาเสพติดชนิดนี้ เป็นยากดประสาทและสมองอย่างรุนแรง ยาพวกนี้ ได้แก่ เฮโรอีน มอร์ฟีน ฝิ่น และอนุพันธ์อื่น ๆ ที่สกัดได้จากฝิ่น เช่น โคเคอีน ปาบ้าเจอร์น เป็นต้น การติดยาประเภทนี้ร้ายแรงมาก ทำลายทั้งร่างกายและสภาพจิต สติปัญญาความนึกคิด และบั่นทอนชีวิตได้อย่างรวดเร็ว

๒. ยาเสพติดประเภทยานอนหลับและยาสงบประสาท ยานอนหลับชนิดต่างๆ ที่ใช้ในวงการแพทย์ ได้มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดอันตรายแก่สมองและระบบประสาทของร่างกาย ยานอนหลับที่เป็นยาเสพติดที่ใช้กันอยู่ปัจจุบันนี้ คือยานอนหลับประเภทบาร์บิตุเรตส์ ที่มีชื่อมากในเมืองไทยคือ เซโคนาล ผู้เสพเรียกว่า "เหล้าแห้ง" อีกพวกคือยาสงบประสาท สำหรับระงับความกระวนกระวาย เกร็งเกรียด เป็นยาระงับประสาทอย่างอ่อน เช่น พวกเมธาควาโลน ซึ่งใช้ในนาม ไอโซน็อกซ์ แบนแดรกซ์ และอื่น ๆ มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิดจนเป็นยาเสพติดที่ให้โทษได้

๓. ยาเสพติดประเภทที่ออกฤทธิ์ช้าและโบทระห่อม พืชกัญชาเป็นยาเสพติดให้โทษตามกฎหมาย ออกฤทธิ์กดประสาทและหลอนประสาท ทำให้ร่างกายเสื่อมโทรม และเป็นโรคจิตได้ง่าย โบทระห่อมเป็นยาเสพติดให้โทษเช่นเดียวกัน จะกระตุ้นประสาทให้ทำงานตื่นตัวอย่างผิดปกติชั่วคราว ใช้นานไปจะทำให้เป็นโรคจิตและประสาทหลอนได้

๔. ยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีน เป็นยากระตุ้นระบบประสาทกลางที่เรียวง่า ยาชับัน ไซ้เป็นยาแก้ง่วง หรือเรียกว่า ยาเพิ่มกำลัง ยาลดความอ่อนเมื่อใช้จะทำให้สมองตื่นตัวอยู่ตลอดแต่ร่างกายอ่อนล้า เมื่อหมดฤทธิ์ยา ร่างกายอ่อนเพลีย มึนงง ร่างกายทำงานผิดปกติ บังคับตัวเองไม่ได้เลย มีอาการคลื่นคลื่น หรือโรคจิต ประสาทหลอนตลอดเวลา

๕. ยาเสพติดประเภทหลอนประสาทและไอระเหย เมื่อใช้จะเกิดคามมึนเมา หลอนจิตประสาทตนเอง ยาประเภทนี้ไค้แก่ แอล.เอส.ดี., เมสกาซีน ไฮโลซินิน, เอส.ที.ซี. เป็นต้น อยู่ในรูปเม็คสีขาว สีฟ้า ยาน้ำ ใ้หยดในก้นน้ำตาล ผู้เสพจะเกิดฝันเฟื่อง หลอนจิตเห็นแต่ภาพลวงตา ขาดความควบคุมตนเอง มีอยู่แต่ความสิ้นร้ายและดี ประสาทรับความรู้สึก เช่น การมองเห็น การรับรส การได้กลิ่น หรือการสัมผัสต่าง ๆ จะปรวนแปรผิดปกติไปหมด ผู้ติดจะทำอันตรายแก่ชีวิตตนเองและผู้อื่นได้เพราะขาดความควบคุมตนเอง

พวกไอระเหยพบโดยความตะนองของเขาวชน โดยนำมาใ้ให้เกิดความมึนเมาหรือฝันหลอนจิตไปต่าง ๆ พวกนี้โดยมากเป็นสารเคมี เช่น กาว น้ำมันเบนซิน น้ำมันระเหยใส่เครื่องซักไฟ น้ำมันทินเนอร์ผสมสี ฮีเธอร์ น้ำยาซักแห้ง เป็นต้น โดยนำมาสูดดมให้เกิดปฏิกิริยาต่อประสาทสมอง เกิดมึนงง กลิ่นไส้ เวียนศีรษะ และเมาได้ง่าย นอกจากพวกไอระเหยแล้ว ยังมีพวกเปลือกผลไม้ เมล็ดพันธุ์ดอกไม้ นำมาเผาสูดดมกวัน เพื่อมอมเมาตัวเองเช่นเดียวกัน

๖. ปัจจุบันองค์การอนามัยได้จัดใ้ Alcohol เป็นสารเสพติดอย่างหนึ่งด้วย เพราะ Alcohol เมื่อดื่มจนติดแล้วจะมีโทษเช่นเดียวกับยาเสพติดชนิดอื่น ๆ

สำหรับการแบ่งยาเสพติดตามวิธีนี้ เป็นการแบ่งตามคุณสมบัติของฤทธิ์ยา
ที่แสดงปฏิกิริยาออกมาต่อส่วนระบบประสาท สมอง และอวัยวะส่วนอื่น

องค์การอนามัยโลกได้แบ่งประเภทของยาเสพติดออกเป็น ๘ ประเภท คือ

๑. Opiate Type ฝิ่น ผลผลิตที่จากฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน และอนุพันธ์
ของมอร์ฟีน สารสังเคราะห์ที่มีฤทธิ์คล้ายมอร์ฟีน เช่น Pethidine, Methadone,
Dextromoramide etc.

๒. Barbiturate Type - Pentobarbitone, Quinalbarbitone,
Barbiturates ชนิดอื่น ๆ นอกจากนี้ยังรวมถึงพวก Paraldehyde, Choral,
Hydrate, Meprobamate, Glulethimide, Methaqualone, Chlordiaze-
poxide (librium), Diazepam (Valium) etc.

๓. Alcohol Type - Ethyl Alcohol เบียร์ ไวน์ เหล้า เป็นต้น

๔. Amphetamine Type - Amphetamine, Dexamphetamine,
Phenmetrazine, Diethylpropion, Methylamphetamine etc.

๕. Cocaine Type - Coca leaf and preparations of
cocaine.

๖. Cannabis Type - Cannabis leaf and resin, and its
preparations (Marihuana, Hashisk etc.)

๗. Khat Type - Khat leaf

๘. Hallucinogen Type - Lysergic Acid Diethylamide (L.
S. D.), Mescaline and Mescal Cactus, Morning Glory, Psylocybin,
Dimethyltryptamine, Diethyltryptamine, Atropinelike Drugs
etc.

นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ๘ ประเภท องค์การอนามัยโลกยังถือว่าสิ่งเหล่านี้
ก็นับว่าเป็นสารเสพติดด้วย มีน้ำมันเบนซิน กาว Nutmeg Salicylates Bromides
etc.

รวมถึงบุหรี่ยาสูบ เหล้า และเบียร์ ไวน์ต่าง ๆ ถือเป็นยาเสพติดด้วย แต่การแบ่งประเภทยาเสพติดขององค์การอนามัยโลกขยายเกินไป เพียงแต่แยกชนิดตามที่มาของยาเสพติดชนิดนั้น ๆ เท่านั้น และไม่สามารถทราบได้ว่ายาประเภทใด มีลักษณะและพิษภัยต่อร่างกายอย่างไร ทำปฏิกิริยากับสมองอย่างไร

๑.๓ ลักษณะและโทษของยาเสพติด

เมื่อเราได้ทราบประเภทของยาเสพติดแล้วว่ามีอยู่ ๒ แบบ คือ แบ่งตามแหล่งที่เกิดของยา และแบ่งตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกายของมนุษย์ เราก็สมควรจะได้มาศึกษาลักษณะของยาเสพติดไว้โดยสังเขป เฉพาะที่พบและแพร่ระบาดอยู่ในปัจจุบัน

เป็นยาเสพติดให้โทษชนิดแรกและแพร่หลายมาก่อนพืชชนิดอื่นในโลก ผื่นสกัดได้จากยางของเปลือกผลฝิ่นดิบ จากต้นฝิ่น ซึ่งเป็นพืชที่ปลูกขึ้นปีละครั้งในที่สูง ๆ เช่น ตามภูเขา และที่ที่มีอากาศค่อนข้างหนาวเย็นจัด ฝิ่นเมื่อกรีดออกมาเป็นยางเหนียว สีขาวขุ่น และก่อย ๆ แข็งตัวเป็นสีน้ำตาลไหม้ เมื่อเคี้ยวให้สุกจะมีสีดำ รสขมจัด มีกลิ่นพิเศษเฉพาะตัวคล้าย ๆ กลิ่นฉับ ๆ ของแอมโมเนีย

สารประกอบซึ่งสกัดมาจากผลของต้นฝิ่น สารประกอบนี้มีโปรตีน เกลือแร่ และกรดอินทรีย์รวมอยู่ แต่ในเนื้อฝิ่นจริง ๆ นั้นมีสารประกอบอยู่ประมาณ ๒๕ ชนิด สารที่ทำให้ฝิ่นเกิดเป็นยาเสพติดให้โทษ คืออัลคาลอยด์ ชนิดที่มีฤทธิ์ในการกดประสาทสมองโดยตรง ทำให้เกิดความมึนเมา เช่น มอร์ฟีน โคเดอีน เป็นต้น ส่วนอัลคาลอยด์ในฝิ่นส่วนอื่น ๆ นอกนั้นมีผลสมอยู่โดยไม่ออกฤทธิ์ทางประสาทมากนัก นอกจากช่วยหย่อนคลายกล้ามเนื้อเท่านั้น เช่น ปาปาเวอริน

มอร์ฟีน

เป็นอนุพันธ์ที่มีสารอัลคาลอยด์ตัวสำคัญของฝิ่น ที่ออกฤทธิ์เป็นยาเสพติดให้โทษมากที่สุด มีความร้ายแรงกว่าฝิ่นประมาณ ๘ - ๑๐ เท่า สกัดได้จากฝิ่น โดยอาจนำมาในรูปของเกลือต่าง ๆ เช่น มอร์ฟีนซัลเฟต มอร์ฟีนไฮโดรคลอไรด์ หรือคาร์-

เตรท เป็นต้น ลักษณะเป็นผงสีเทาหรือขาวคล้ายผลึก ไม่มีกลิ่น มีรสขม มีฤทธิ์สูงกว่าฝิ่น เสพติดได้ง่าย บรรจุของในลักษณะที่เป็นเม็ด เป็นผง และเป็นก้อน (ปัจจุบันมักทำเป็นก้อนคล้ายก้อนสบู่แต่ใหญ่กว่า แต่ละก้อนมีน้ำหนักประมาณ ๔๕๐ ถึง ๑,๐๐๐ กรัม โดยมากที่พบจะประทับตราเครื่องหมาย ๙๙๙) หรือละลายบรรจุหลอดสำหรับฉีดเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีฉีดเป็นส่วนมาก มอร์ฟินใช้เป็นยาหลักหรือยามาตรฐานของยาแก้ปวด ยาจำพวกนี้กดประสาทส่วนกลาง ลดความรู้สึกเจ็บปวด ทำให้รู้สึกง่วงจนหลับไป และลดการทำงานของร่างกาย อาการข้างเคียงอื่น ๆ ก็คือ อาจทำให้คลื่นเหียนอาเจียน ท้องผูก เกิดอาการคันหน้า ตาแดง เพราะโลหิตฉีดผ่านตาตาคำหคืบ และหายใจลำบาก มอร์ฟีนนี้นอกจากตัวมันเป็นยาเสพติดชนิดร้ายแรงแล้ว ก็ยังอาจนำไปผลิตยาเสพติดให้โทษอื่น ๆ ได้อีกหลายชนิด เช่น เฮโรอีน และโคโคติค เป็นต้น ยากล้ามอร์ฟีนซึ่งผลิตโดยวิธีทางเคมี ก็มีใช้ในปัจจุบันและเป็นที่ยอมรับกัน ทั้งนี้เพราะเป็นยาที่ลดความรู้สึกต่อการกระตุ้นทั้งร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดความอึดเอิบหมดความกลัว กลายความตึงเครียดและหมกมุ่นกังวล

เฮโรอีน

ศัตรูมหากภัยที่ร้ายแรงที่สุดของบ้านเมือง และเกือบทั่วโลกเวลานี้ก็คือ อนุพันธ์ของมอร์ฟีนที่เรียกว่า "เฮโรอีน" เป็นยาเสพติดให้โทษที่รุนแรงและอันตรายมากที่สุด และมีแพร่หลายระบาคไปมากที่สุดด้วย มีฤทธิ์ทางกระบบประสาทสมอง

เฮโรอีน เป็นสารสังเคราะห์ขึ้นได้ จากกรรมวิธีทางเคมี โดยนำมอร์ฟีนมาทำปฏิกิริยาต่าง ๆ กับน้ำยาอะซิติกแอนไฮไดรด์ เพื่อให้เกิดผลึกเป็นเกล็ด หรือเป็นผงออกมา ถ้าสังเคราะห์ทางเคมีด้วยกรรมวิธีละเอียด ก็จะได้ผลึกเป็นผงขาวออกมา เป็นเนื้อเฮโรอีนบริสุทธิ์ ๘๐ - ๙๐% ส่วนมากผู้ผลิต จะผลิตโดยกรรมวิธีหยาบกว่า และผสมสารต่าง ๆ เจือปนไป เช่น ยานอนหลับ ยาแก้ปวดควินิน หรือแม้แต่สารหนู และบอแร็กซ์ เป็นต้น เพื่อให้ได้ปริมาณมากและเสพมันเมาได้ง่ายกว่า เฮโรอีนพวกหลังนี้มักไม่บริสุทธิ์ มีลักษณะเป็นเกล็ด หรือเม็ดบ่น ๆ สีแดงคล้ำ ม่วง หรือ เทาคำ แล้วแต่จะผสมสิ่งลงไป มีเนื้อเฮโรอีนประมาณ ๑๐ - ๒๐ % เฮโรอีนไม่มีกลิ่น มีรสขม และเสพได้หลายวิธี ทั้งสูบ ฉีด สูดคม และกิน

ปัจจุบันมีเฮโรอีนจำหน่ายในประเทศไทยอยู่ ๒ ชนิดคือ

๑. เฮโรอีนบริสุทธิ์ หรือเรียกว่าเฮโรอีนเบอร์ ๘ ลักษณะเป็นผงละเอียดสีขาว ไม่มีกลิ่น รสขมจัด มักบรรจุในซองกระดาษหรือพลาสติกหรือขวดพลาสติกเล็กๆ ขนาดขนาดชานัตถ์ นำเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีผสมในบุหรี่สูบ หรือใส่บุหรี่จิ้ม สูบ ดูก ฝักถั่ว หรือปนในอาหารรับประทาน หรือฉีดเข้าสู่ร่างกาย

๒. เฮโรอีนผสม หรือเรียกว่าเฮโรอีนเบอร์ ๓ หรือไอระเหย เป็นเฮโรอีนไม่บริสุทธิ์เพราะได้ผสมสารอื่นลงไปด้วย เช่น สารหนู สตรีกนิน ยานอนหลับ กรดประสานทอง น้ำกัญชาต้ม และสิ่งต่าง ๆ จึงทำให้เฮโรอีนเป็นสิ่งต่าง ๆ กัน เช่น สีม่วงอ่อน ชมพูเข้ม สีส้มฉูดฉาด เฮโรอีนชนิดนี้ลักษณะเป็นเกล็ด ไม่มีกลิ่น มักบรรจุในซองพลาสติกหรือห่อกระดาษในแคปซูล นำเข้าสู่ร่างกายโดยวิธีสูบ มักทำเป็นทรายห่อต่าง ๆ กัน เท่าที่พบมีมากกว่า ๓๐ ทราย เช่น ทรายล็กกีส์ไตรด์ ทราย ๘๘๘ ทรายมังกรคู่ เป็นต้น

กัญชา (Cannabis หรือ Marijuana)

เป็นพืชล้มลุก ปลูกขึ้นได้ง่ายมากในประเทศเขตร้อน เช่น ในอินเดีย เม็กซิโก อาหารับ และไทย อยู่ในตระกูลพืชแกนนาบิสพันธุ์ต่าง ๆ กันตามที่เกิด มีลักษณะเป็นต้นไม้พุ่ม ใบสีเขียวหลายแฉก มีหยักคม ปลูกขึ้นง่าย กัญชางัดเป็นยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาท ผู้เสพที่ใส่กัญชาเป็นระยะเวลานานจะมีอาการคันยา (ชินชา) ต้องเพิ่มปริมาณให้มากขึ้น

สารที่ทำให้กัญชาเป็นยาเสพติด ก็คือน้ำยาง (เรซิน) ของใบและดอกที่ส่วนยอดของต้นกัญชาตัวเมีย ที่มีสารเคมีเรียก เตตราไฮโดรแคนนาบินอล ซึ่งมีฤทธิ์ต่อระบบประสาทเกี่ยวกับการบังคับจิตใจ

ฤทธิ์ของกัญชาต่อผู้เสพนั้นขึ้นกับบุคคลต่าง ๆ กัน บางรายได้ใช้ชนิดหน้อยก็เกิดอาการเป็นพิษ บางรายใช้มากไม่มีอะไรเกิดขึ้น อาการเป็นพิษเมื่อเสพกัญชาก็คืออาการสั่นของกล้ามเนื้อ มีเสียงในหู รู้สึกร้อนในศีรษะ และมึนงง มือเท้าเย็น ม่านตาดำขยาย หายใจไม่สะดวก ถ้าอาการมากขึ้นจะคลื่นไส้ อาเจียน ตึ่มตึ้น กระสับกระส่าย อารมณ์และความคิดสับสน การตัดสินใจและสมาธิเสียไป การรับรู้สิ่งต่าง ๆ ก็เสียไป

คุมสติไม่อยู่ เกิดอาการเป็นโรคจิตขึ้น

ลักษณะของกัญชาที่สกัดอบชื้อขายกัน อาจเป็นกัญชาแท้ บรรจุกระสอบหรือถุง หรืออัดเป็นกัญชาแผ่น เรียกว่า ฮาชิช (Hashish) โดยสกัดเอาสาร Tetrahydrocannabinol (T.H.C.) สำหรับการสกัดบรายย่อย ส่วนมากเป็นกัญชาที่นอนอยู่ในถุงพลาสติก เพื่อนำไปมวนเป็นบุหรี่ยสูบ ถุงละ ๕ - ๑๐ บาท บุหรี่กัญชาส่วนมากถ้าไม่มวนด้วยกระดาษบุหรี่ยธรรมดา ก็มวนด้วยบุหรี่ยก้นกรอง ที่ขยี้เอาใบชาออกแล้วใส่ใบกัญชาแทน ส่วนมากที่นิยมยี่ห้อ "สายฝน" เพราะมีจำหน่ายในประเทศมาก ราคาถูกกว่าจากต่างประเทศ ผู้ที่นำมาเสกส่วนมากนำมาทั้งใบ มามวนสูบ หรือนำใบและดอกมาปั่นเป็นผงสอดใส่บุหรี่ย สูบด้วยกล้อง และอาจจะใส่ปนไปกับอาหาร เช่น แกงเผ็ด แล้วใช้รับประทานได้ กลิ่นของกัญชาเมื่อสูบ เกิดเผาไหม้ จะมีกลิ่นคล้ายเชือกหรือหญ้าคาไหม้

ปกติแล้วผู้เสกจะรู้สึกผลของกัญชาทันที ๑๕ นาที หลังจากสูบแล้วหนึ่งมวนฤทธิ์ของกัญชาจะมีอยู่นานตั้ง ๒ - ๔ ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับสภาพของแต่ละบุคคล

กระท่อม (Kratom)

กระท่อมเป็นพืชเสพติดชนิดหนึ่ง ส่วนมากพบในทวีปเอเชีย โดยเฉพาะในประเทศอินเดีย และในประเทศไทย ลักษณะเป็นต้นไม้ยืนต้นขนาดกลาง มีแก่นและไม้เนื้อแข็ง ในตระกูลรูเบียซี ใบคล้ายใบกระดังงา หรือใบต้นฝรั่งหนาที่บ

ใช้เสกโดยเอาใบมาเคี้ยว หรือลอกก้าน เส้นใบออก แล้วตากแห้ง ทำเป็นผง ชงน้ำร้อนกิน มีรสขม และเผ็ดร้อน ฤทธิ์ของกระท่อมได้จากอัลคาลอยด์ที่ชื่อ มิตรราจินา ทำให้กระตุ้นประสาทคล้าย ๆ โโคเคน หรือใบโคคา เกิดความชุ่มชื้นไม่ค่อยเหน็ดเหนื่อย มีนชา หายปวดเมื่อย อยู่ได้ชั่วคราว ถ้าเสกมาก ๆ จะเกิดกดประสาท กระวานกระวาย ผิวหนังแห้ง ท้องผูก เมื่อไม่ได้เสกต่อไปจะกระวานกระวาย คลื่นไส้ อายากยาเหมือนฝิ่น และกลุ้มกลั่งเป็นโรคจิตได้ง่าย เช่นกัญชา

ต้นกระท่อมมี ๒ ชนิดคือ

๑. ชนิดก้านและเส้นของใบเป็นสีแดงเรื่อ ๆ

๒. ต้นสีเขี้ยว ใบเขี้ยว ดอกกลมโตเท่าผลพุทราไทย ล้อมด้วยเกสรสีแดง
เรื่อกล้าย ๆ ดอกกระถิน การเพาะปลูกใช้ดอกที่แห้งหว่าน ซึ่งขึ้นง่ายในดิน
แอมเฟตามีน (Amphetamines)

เป็นยาประเภทกระตุ้นประสาท และเป็นยอนัตร้ายที่เสพติดเป็นนิสัยได้ มี
ฤทธิ์กระตุ้นประสาทในส่วนกลาง ทำให้ความนึกอ่านผ่องใส ในสมองและร่างกายไม่มี
ความเหน็ดเหนื่อย ในระยะแรกที่เสพ ซึ่งพวกที่ต้องการกำลังทางร่างกายและสมอง
นิยมใช้กว่าบุคคลปกติ เพราะผลทางกระตุ้นของฤทธิ์ยา จะทำให้เกิดอาการตื่นเต้น
ใจสั่น มือสั่น ความนึกอ่านเร็วกว่าปกติแต่สมาธิเสีย เมื่อใช้นาน ๆ เข้า ฤทธิ์ยาจะ
กดประสาทลง สติพินเฟือน แปรสภาพผิดและหลงผิด เป็นอันตรายต่อการตัดสินใจและ
ขาดการควบคุม อดิวัชระสำคัญทุกส่วน ทั้งการตั้งงานจากสมองผิดพลาด ขาดการควบคุม
คุมกล้ามเนื้อ จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ ได้ง่าย นอกจากนี้ยาแอมเฟตามีนยังมี
อิทธิพลต่อระบบการไหลเวียนของโลหิต กระตุ้นหัวใจ จึงทำให้เกิดอาการใจสั่น
อันตรายของยาแอมเฟตามีนนี้ไม่เพียงทำให้ติดเป็นนิสัยเท่านั้น การให้ยานี้ติดต่อกัน
ระยะนาน ๆ จะเกิดเป็นพิษ ทำให้สุขภาพทรุดโทรม มีความเสื่อมทางจิตถึงขั้นโรคจิต
ผู้ติดยาแอมเฟตามีน มักเกิดอาการคลื่นคลั่ง สมองเสื่อม เป็นโรคจิต และร่างกายทรุด
โทรมลงรวดเร็วมาก การกระตุ้นสมองเปรียบเสมือนขอมียมแรงของร่างกายเองมา
ใช้ล่วงหน้าไปก่อน

ยาแอมเฟตามีน มีชื่อในทางการค้าต่าง ๆ กัน เช่น เบนซิดรีน เค็กซีดีน
ไอโซมิน นิโอเฟตามีน เป็นต้น นอกจากนี้ยังมียาลำเร็จรูปที่มีส่วนผสมของแอมเฟตามีน
อีกหลายชนิด ในปัจจุบันมีอยู่แพร่หลาย ๔๐ ชนิด มีจำหน่ายเป็นเม็ด แคปซูล มีรูปร่าง
และสีต่าง ๆ นำเข้าสู่ร่างกายโดยรับประทานหรือผสมในอาหารอื่น หรือเครื่องดื่ม
ชนิดน้ำบรรจุหลอดใช้ฉีดเข้าร่างกาย นิยมใช้ในหมู่กรรมกรหรือผู้ใช้แรงงาน ยานี้เป็น
ยากระตุ้นประสาท เพราะจะได้ไม่ง่วงนอนในการดูหนังสือ เรียกชื่อว่า "ยาม้า" หรือ
ยาขยัน ถ้าผสมในกาแฟ เรียกว่า "กาแฟพิเศษ" ทางราชการได้ประกาศให้ยาแอม-
เฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษอย่างหนึ่งตั้งแต่วันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๑๓ ผู้ผลิต มีไว้ใน
ครอบครอง ชื่อชาย หรือเสพ มีความผิดเหมือนกับยาเสพติดให้โทษอย่างอื่น

บาร์บิทูเรต (Barbiturates)

เป็นยาที่เรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า "ยานอนหลับ" ใช้อยู่ในวงการแพทย์ถึง ๓๐ ชนิด เป็นยากดประสาทที่รู้จักกันก็คือ "เหล้าแห้ง" "เซโตนอล" และชนิดอื่นๆ เช่น โซโดบาร์บิทัล เฟโซโดบาร์บิทัล เฟโนบาร์บิทัล อาโมบาร์บิทัล สำหรับ เซโดบาร์บิทัล โซเดียม หรือ เซโดบาร์บิโตนโรเดียม เป็นยาระงับประสาทและเป็นยานอนหลับ

มีผู้นำมาใช้ในทางที่ผิด จะเกิดเสพติดขึ้นและมีอาการประสาทชาวมึนเมา ใช้นาน ๆ ทำให้ประสาทเสื่อมโทรม จิตใจหดหู่ อารมณ์ถูกกด และซึมเศร้า แต่เมื่อขาดยาจะเกิดชักกระตุกอย่างแรงจนเสียชีวิตได้ แม้ในขณะที่เสพยาอยู่นั้น อารมณ์ก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ง่าย ๆ อาจก้าวร้าว เอะอะ ประสาทหลอนหรือหงอยเหงาถึงกับทำร้ายตัวเองได้ ยานี้ทำให้ผู้เสพยาขาดความรู้สึกรับผิดชอบทั่วไปไต่บางขณะ ผู้ที่เสพเสพเรียกว่าเหล้าแห้ง และกินแล้วมึนเมา มีอาการทางจิตเหมือนคนเมาเหล้า แต่ไม่มีกลิ่นสุรา จึงเป็นที่นิยมใช้แพร่หลายในพวกฮาร์ดเนอร์ นักร้อง และผู้ที่ทำงานกลางคืนแต่ต้องนอนกลางวัน ลักษณะของยามีหลายแบบ เป็นเม็ดกลม เม็ดแบนกลม เม็ดยาว และแต่มีขูลก็มีสีหลาย ๆ สี เช่น ขาว ชมพู เขียว เหลือง ฟ้า เป็นต้น

แอล.เอส.ดี. (Lysergic Acid Diethylamide)

เป็นยาประเภทหลอนประสาท เป็นยาที่มีฤทธิ์ต่อระบบประสาทกลาง ทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์และจิตใจอย่างร้ายแรง ยานี้สกัดมาจากเชื้อราที่เกิดบนเมล็ดข้าวไรย์ มีจำหน่ายทั้งชนิดเป็นเม็ด ผงและน้ำ การใช้นานขนาดเม็ดเดียว (๕๐ - ๒๐๐ ไมโครกรัม - ขนาดปลายเข็ม) ก็มีปฏิกิริยากับผู้เสพ จึงทำให้ผู้เสพผู้ใช้ลิ้มโลก ท่องเที่ยวไปในวิมานแห่งยาเสพติดเป็นเวลา ๘ - ๑๒ ชั่วโมง ขาดสติสัมปชัญญะ มีอาการสั่น ความดันโลหิตสูง เกิดอารมณ์หลอนตัวเอง เห็นสิ่งที่ไม่เป็นจริงเหมือนคนเพ้อ เกิดอาการเปลี่ยนแปลงทั้งรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส และอารมณ์ เช่น เห็นกิ่งไม้เป็นงู สำคัญผิดว่าตนมีฤทธิ์สามารถเดินบนน้ำ ลุยไฟได้ เป็นบ่อเกิดสำคัญในการกระทำอาชญากรรมให้ ผู้เสพที่ใช้ปริมาณมากอาจถึงชีวิตได้ จะเริ่ม

ออกฤทธิ์ภายใน ๓๐ นาที หลังจากเสพเข้าไป จะเสื่อมฤทธิ์ภายใน ๘ - ๑๒ ชั่วโมง
เหล่า

ทำมาจากพืชหรือผลไม้ที่มีพวกแป้งหรือน้ำตาล โดยอาศัยการเปลี่ยนแปลงทางเคมีจากพวกเชื้อราบางชนิด สารสำคัญที่มีอยู่ในเหล่าคือ แอลกอฮอล์ นั้นมีอยู่หลายชนิดด้วยกัน ที่มีพิษน้อยที่สุดที่นำมาใช้คือ กือพวกเอซิลแอลกอฮอล์ นอกนั้นเป็นพิษทั้งนั้น เช่น เมธิลแอลกอฮอล์ ที่ใช้สำหรับจุดไฟหรือผสมสี โดยที่มีสารต่าง ๆ ปนอยู่ในเหล่าหลายอย่าง ซึ่งเป็นอันตรายต่อร่างกายมาก การทำสุราจึงต้องมีวิธีการที่ยุ่งยาก และละเอียดลออจึงจะได้สุราที่มีพิษน้อยที่สุด ถึงกระนั้นก็ยังจำต้องเก็บไว้นาน ๆ อาจเป็นแรมปีก็ได้ จึงจะได้สุราที่ดี มีโทษหรือพิษต่อร่างกายน้อยลง จึงปรากฏอยู่เนื่อง ๆ ที่มีผู้เกิดอันตรายจากการปรุงสุราเองโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือการดื่มสุราเถื่อน

น้ำมันระเหยหอม

เป็นยาเสพติดแบบใหม่ที่มีพิษร้ายแรงกว่าเฮโรอีนมากหลายสิบเท่า หาได้ง่ายมาก มีราคาถูกกว่า เช่น พวกหินเนอร์ผสมสี น้ำมันเบนซิน น้ำมันไฟแช็ค น้ำมันก๊าด น้ำมันแล็กเกอร์ กาวชนิดต่าง ๆ น้ำมันขัดเงา ยาทาเล็บ ตลอดจนสเปรย์ชนิดต่าง ๆ เฮโรอีนนั้นทำให้สุขภาพคนทั่วไปทรุดโทรมก็จริง แต่ไม่ได้ทิ้งความพิการไว้ให้แก้ว้ยวะใด ๆ ในร่างกาย เมื่อเลิกเสพ ได้พักฟื้นไม่นานสุขภาพก็จะแข็งแรงกลับสู่สภาพปกติ แต่พวก "น้ำมันระเหยหอม" หากเสพจะติด และเป็นเวลานานจะทำให้ร่างกายพิการ ไม่สามารถแก้ไขให้กลับคืนสู่ปกติได้อีก เช่น มะเร็งในเม็ดเลือด สมองพิการ ตับพิการ และที่ร้ายแรงกว่านี้ ก็คือพิการทางพันธุกรรม คือทำให้โครโมโซมซึ่งเป็นตัวถ่ายทอดกรรมพันธุ์ไปสู่ลูกหลานนั้นเกิดความผิดปกติ

น้ำมันระเหยหอม เมื่อสูดดมเข้าไปในกระเพาะอาหาร ก็จะถูกดูดซึมเข้าไปในหลอดเลือด ไหลเวียนไปอวัยวะต่าง ๆ และส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย และไปออกฤทธิ์โดยตรงด้วยการไปกดสมองกลาง พอสูดดมไม่กี่นาทีก็จะเริ่มมีอาการเมา ลักษณะของคนเมาน้ำมันระเหยหอมนั้น คล้ายกับคนเมาเหล้า คือเวียนศีรษะ ตาพร่า เวลา

จะดูอะไรจะเพ่งจ้องเหมือนคนตาขวาง ลึนใกล้สั้น เค็นโซเซ ว่างซิม จิตใจกรีกกรีน
 เหนือเหิม ที่กตะนอง สติปัญญาสั้นทึบ มีหูแว่ว ภาพหลอน ประสาทหลอน ความคิดแบบ
 หลงผิด และหากสูดลมต่อไปจะหมดสติถึงขั้นตายได้ (เนื่องจากเข้าไปกดสมองกลาง
 โดยไปกดศูนย์ควบคุมการหายใจทำให้หยุดหายใจ)

วิธีสังเกตอาการของผู้ใช้ยาเสพติด

๑. อาการทั่วไปของการติดยา (ในเด็กและเยาวชน)

- ไม่เอาใจใส่ในการเรียน ระเบียบวินัย และการศึกษาเล่าเรียน
- อารมณ์ฉุนเฉียวผิดปกติ และเกินกว่าเหตุ
- สุขภาพร่างกายทรุดโทรม
- มีลึกลับคมกมน้อยเกี่ยวกับการซุกซ่อนยา
- สวมแว่นกันแดดตลอดเวลา เพื่อบ่อนตาที่อาจเบิกกว้าง
- ใส่เสื้อแขนยาวตลอดเวลาเพื่อปกปิดรอยเข็มฉีดยา
- แต่งกายอย่างไม่เอาใจใส่และสกปรกไม่ค่อยอาบน้ำ
- มีการติดต่อบทากับผู้ติดยาอื่น ๆ
- หยิบยืมเงินทองจากเพื่อนฝูงเสมอ เพื่อนำไปซื้อยา
- ลักขโมยเล็ก ๆ น้อย ๆ
- มักพบผู้เสพยาในที่ลับตาคน เช่น ในลิ้นชัก ห้องเก็บของ เพื่อแอบเสพยา

๒. การติดยาจำพวกกระตุ้นประสาท

- ทำงานเกินปกติ หงุดหงิด ซอบทะเลาะวิวาท ฉุนเฉียว นั่งเรียนใน
 ชั้นไม่ค่อยจะติด
- แกล้งตาเบิกกว้าง
- ปากและจมูกแห้ง เพราะลมหายใจเสีย ทำให้เสียริมฝีปากบ่อย ๆ ฤ

และซึ้นจมูกบ่อย ๆ

- สูบบุหรี่จืดมานานต่อมาน
- อยู่ได้นาน ๆ โดยไม่ต้องกินหรือนอน

๓. การติดยาเสพติดให้โทษ (เฮโรอีน มอร์ฟีน ฯ)

- โดยปกติจะเริ่มจากการติดยาแก้ปวดพวกที่มีส่วนผสมของฝิ่น หรือยาแก้ไอที่มีส่วนผสมของโคเคอีน
- พบขวดเปล่าในตะกร้าผงที่โรงเรียน ก็เป็นร่องรอยที่จะรู้ได้
- ถ้าสูบเฮโรอีนผง จะมีรอยขาวเป็นผงติดอยู่ที่ตามจมูก จมูกแดงใส
- ถ้าใช้เข็มฉีดยา จะมีรอยเข็มทางคานในท้องแขน หรือข้อศอก
- พบเข็มฉีดยา ซ้อนتيب สำลี และเข็ม ตามกลิ่นซัก สิ่งเหล่านี้สามารถรู้ได้ว่าเป็นผู้เสพยา
- เกียจคร้าน ง่วงเหงาหาวนอน แก้วตาหริ่ และไม่สู้แสงสว่าง

๔. การติดกัญชา

- สังเกตได้ยากมาก จะสังเกตได้ในขณะที่กำลังตกอยู่ในอำนาจของฤทธิ์กัญชา
- ขั้นตอนจะรู้สึกกระปรี้กระเปร่า และเปลี่ยนเป็นตีโหนกตีชาย มักร้องไห้อย่างรวดเร็ว
- พูดเสียงดัง ซอประเบิดเสียงหัวเราะลั่น
- เกียจคร้าน ซึม และง่วง
- มีการวิปริตทางสายตา เป็นอันตรายยิ่งต่อการขับรถ

๕. การติดยาจำพวกกอดประสาทและขานอนหลับ

- มีอาการเหมือนคนเมาเหล้า แต่ไม่มีกลิ่นเหล้าทางลมหายใจ
- เดินโซซัดโซเซ หรือกะโหลกกะเผลก
- หลับบ่อย ๆ
- ขาดความเอาใจใส่ในงาน
- ง่วงเหงาหาวนอนเสมอ

๖. ลักษณะของการติดเหล้า

- ติ่มในตอนเข้าบ่อย ๆ
- ถึงเวลาเป็นที่เคยติ่มจะต้องติ่ม

- มีภาวะถูกเงินร้อนก็ตั้งค้ำก่อน
- บางรายค้ำนาน ๆ ครั้ง แต่เป็นการลงโทษตัวเอง
- สมรรถภาพทางจิตใจและร่างกายเสื่อม
- มีอาการมือสั่น ลั่นสั่น พุดพิดปกติ
- หงุดหงิด ระวัง นอนไม่หลับ

โทษและพิษภัยของยาเสพติด

ยาเสพติดทุกประเภทมีฤทธิ์เป็นอันตรายต่อร่างกาย ในระบบประสาทสมอง ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นศูนย์กลางของร่างกายและชีวิตมนุษย์ การติดยาเสพติดไม่มีคุณสมบัติข้อดีแต่อย่างใด แต่กลับจะเกิดโทษและพิษภัยต่าง ๆ ขึ้นได้มาก ชีวิตมนุษย์เมื่อตกเป็นทาสยาเสพติดจะทำให้เสื่อมโทรม และไร้คุณค่าลงจนอาจจะสูญเสียไปหรืออาจก่อให้เกิดภัยร้ายแรงต่อครอบครัว เพื่อนบ้านและชุมชนต่าง ๆ

พิษภัยของ "น้ำมันระเหยหอม" ต่อร่างกาย

หากเสกไปนาน ๆ จะเกิดพิษร้ายต่อร่างกายได้ ๒ แบบ

๑. พิษระยะเฉียบพลัน
๒. พิษระยะเรื้อรัง

ยาเสพติดพวกน้ำมันระเหยหอมนี้ เมื่อก่อนใช้ใช้เวลาไม่เกินนาทีจนถึง ๑ - ๒ ชั่วโมง เท่านั้นก็สร้างเม้า เมื่อสร้างแล้วมักไม่มีอาการแสบคอแสบตาเหมือนยาเสพติดอื่น แต่พิษระยะเรื้อรังอาจไม่เกิดขึ้นทันที แต่อาจไปเกิดเป็นมะเร็งในเม็ดเลือด หลังจากหยุดเสกไปแล้วเป็นเวลาหลาย ๆ ปีก็ได้ พิษดาวหรือความพิการที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ วงการแพทย์ปัจจุบันยังไม่มียาหรือวิธีใดจะรักษาเยียวยาให้หายคืนเป็นปกติได้ นอกจากการรักษาตามอาการเท่านั้น

พิษของสุราต่อร่างกาย

มีผู้กล่าวว่า การดื่มสุราจำนวนน้อย ๆ จะเป็นยาช่วยเจริญอาหารหรือเจริญประสาทนั้น มีส่วนถูกต้องเหมือนกัน เพราะแอลกอฮอล์จะไปกระตุ้นประสาทในระยะแรก ๆ แต่นานไปจะไม่มีผลเพราะร่างกายเกิดความเคยชิน ทำให้ต้องเพิ่มสุราขึ้นอีก

แอลกอฮอล์จำนวนมาก จะเป็นตัวกดประสาททำงานของร่างกาย คนดื่มสุรามาก ๆ จึงไม่ชอบทานอาหารก็เพราะเหตุนี้

๑. ร่างกายและบุคลิกของผู้ดื่มสุราเรื้อรัง ใบหน้าบวมฉุ ชี้นูนตาเกรอะกรัง นัยน์ตาแดง ลมหายใจมีกลิ่นเหล้าฟุ้ง ผิวทองแดง มือไม้สั่น

๒. กระทบหาอาหารและลำไส้ จะเกิดอักเสบ ทำหน้าที่แปรปรวน การดูดซึมอาหารเสียไป ทำให้ร่างกายขาดอาหารและขาดวิตามิน เกิดโรคแทรกซ้อนขึ้น

๓. ตับ ทำให้กลายเป็นโรคตับแข็ง เกิดดีซ่าน และเกิดโรคร้ายอีกหลายชนิด อันเป็นผลมาจากการเสื่อมโทรมของตับ

๔. ปลายประสาทอักเสบ เกิดการอ่อนกำลังของกล้ามเนื้อ เดินไม่ถนัด และอาจเดินไม่ได้ เกิดตะคริวบ่อย ๆ เพราะขาดวิตามินบี ๑

๕. สมองและประสาท ไปกุดการทำงานของสมอง ทำให้สติสัมปชัญญะเสียไป เสียเหตุผลและความคิดอ่าน ความจดจำ ขาดความยับยั้งชั่งใจ ทำให้พูดหรือทำอะไรออกมาอย่างไม่สมควรจะกระทำ การควบคุมร่างกายก็เสียไปด้วย

โทษทางร่างกายของผู้ติดยาเสพติด

-พิษของยาเสพติดทำลายประสาทสมอง ทำให้สมรรถภาพทางจิตใจเสื่อมลง มีอารมณ์ไม่ปกติ เกิดอาการเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เช่น ซึมเศร้า กังวล เลื่อนลอยหรือฟุ้งซ่าน ขาดความสุข ทำงานไม่ได้ อยู่ในภาวะมึนเมาตลอดเวลา

-ด้านบุคลิกภาพ จะเสียไปหมด ขาดความสนใจตนเอง กระทั่งความประพฤติ ความสะอาด และสติสัมปชัญญะ มีกิริยาแปลก ๆ เปลี่ยนไปจากเดิม

-ร่างกายซูบซีด อ่อนเพลียหมดเรี่ยวแรง ขาดความกระปรี้กระเปร่า และเกียจคร้าน เฉื่อยชา เพราะกินไม่ได้นอนไม่หลับ ปล่อยเนื้อตัวสกปรก ความเคลื่อนไหวของร่างกายกล้ามเนื้อทำงานผิดปกติ

-สุขภาพร่างกายทรุดโทรม เพราะร่างกายถูกพิษยาทำให้อวัยวะต่าง ๆ

- เสื่อมลง น้ำหนักลด ผิวคล้ำซีด ผ่ายผอมลงไปทุกวัน
- เกิดโรคร้ายเข้าแทรกได้ง่าย ร่างกายมีความต้านทานโรคน้อยลงกว่าปกติ คิดเชื่อโรคได้ง่าย เมื่อเจ็บป่วยก็ป่วยหนัก และรักษายาก
- ประสบอุบัติเหตุได้ง่าย เช่น หกล้ม รถชน กลกระแทกกระทึกต่าง ๆ เพราะการควบคุมทางกล้ามเนื้อ และระบบประสาทบกพร่อง ใจลอย ทำงานด้วยความประมาท และเสี่ยงต่ออุบัติเหตุตลอดเวลา

โทษทางครอบครัว

- หมคความรับผิดชอบต่อครอบครัวและญาติพี่น้อง ไม่สนใจดูแลหรือเป็นห่วงใย
- ทำให้เสียทรัพย์สิน เงินทอง ที่จะต้องหามาเพื่อใช้ชื้อยาเสพติด จนไม่มีใช้จ่ายทางอื่นและต้องเสียเงินรักษาตัวเอง เมื่อติดโรคแทรก
- ทำงานไม่ได้ ซากหลักประกันของครอบครัว ราชการ นายจ้าง และหน่วยงานต่างๆหมดความไว้วางใจ
- สูญเสียสมรรถภาพในการหาเลี้ยงครอบครัว นำความทายนะมาสู่บุตรภรรยา และญาติพี่น้อง

โทษต่อสังคม เศรษฐกิจ และการปกครอง

- เป็นคนไร้เกียรติในวงสังคม และมีโอกาสเป็นอาชญากร
- ก่อให้เกิดอาชญากรรม และอุบัติเหตุต่าง ๆ ต่อตนเองและผู้อื่นได้ง่าย
- สูญเสียแรงงานโดยไร้ประโยชน์ บั่นทอนประสิทธิภาพ ทำให้รายได้ของชาติที่เป็นส่วนรวมกระทบกระเทือน
- ถ่วงความก้าวหน้าของสังคม ชุมชน โดยเป็นการให้แก่ประชาชนที่เสียภาษี สละรายได้มาปราบปรามและบำบัดรักษา

โทษที่ก่อให้เกิดต่อส่วนรวมและประเทศชาติ

ผู้ติดยาจะถูกพิษภัยของยาครอบงำ ก่อให้เกิดโทษร้ายแรงต่าง ๆ เช่น ร่างกาย ชีวีต ทรัพย์สิน และภัยต่อผู้อื่นที่แวดล้อมอยู่ในชุมชนก็จะมีผลร้ายสะท้อนมา

ถึงประเทศชาติอื่นเป็นส่วนรวม

รัฐมีหน้าที่จะต้องป้องกัน ปรามปราม และให้การบำบัดรักษาแก่ผู้ติดยา โดยใช้กำลังคนและเงินงบประมาณแผ่นดินที่เก็บได้จากภาษีอากร บ้านเมืองก็สูญเสียกำลังงานของชาติ สุขภาพอนามัยถูกบั่นทอน เศรษฐกิจจะถูกถ่วงความก้าวหน้า ความสงบสุขและความมั่นคงของประเทศชาติถูกกระทบกระเทือน ประชาชนเดือดร้อนเพราะเหตุอาชญากรรม การป้องกันประเทศอ่อนแอเพราะยาเสพติดให้โทษเหล่านี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาเหตุที่ทำให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

๒.๑ ด้านการผลิต การจำหน่าย

ยาเสพติดมีฤทธิ์อำนาจในด้านการทำลายสูง และมีคนเป็นจำนวนมากได้รู้ถึงโทษภัยของยาเสพติดนี้ แต่เป็นที่น่าประหลาดใจเป็นอย่างยิ่งที่ปรากฏว่า ผู้ที่รู้ถึงโทษ พิษ และภัยของยาเสพติดก็เป็นผู้ดำเนินการทดลองเสี่ยงต่อสิ่งเหล่านี้เสียเอง ไม่ว่าจะเป็นการเสพ การผลิต การจำหน่าย สิ่งเหล่านี้เป็นการดำเนินการที่ผิดกฎหมาย และบทกำหนดโทษที่วางไว้ก็สูงมากด้วย เช่น การผลิตยาเสพติดชนิดร้ายแรง มีโทษถึงประหารชีวิต แต่ด้วยเหตุผลประการใดเล้ามนุษย์จึงต้องเข้าไปมีส่วนพัวพันกับยาเสพติด สาเหตุเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำลายให้ทำการพิสูจน์เป็นอย่างยิ่ง ซึ่งถ้าหากเราสามารถที่จะทำการพิสูจน์ถึงสาเหตุเหล่านี้ได้แล้ว ผลการค้นคว้าหรือวิจัยเป็นที่แน่ชัด เราก็สามารถที่จะสกัดกั้นมิให้สาเหตุบางอย่างเกิดขึ้นอันเป็นการช่วยมิให้มีผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายกันมาก แต่อย่างไรก็ตามสังคมในเมืองไทยทุกวันนี้มีปัญหาต่าง ๆ มากมายที่เกิดขึ้นภายในสังคม ทำให้สังคมมีการเสื่อมโทรมเร็วเกินไป ปัญหา ยาเสพติด ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาทางเศรษฐกิจ เข้ามามีบทบาททางด้านสังคมเป็นอันมาก ปัญหาเหล่านี้เราจะต้องแก้ไขอุปสรรคต่าง ๆ ให้หมดไปจึงจะทำให้ฐานะของสังคมดีขึ้น ความเป็นอยู่จะได้เรียบร้อยอันเป็นผลประการสุดท้าย และประการสำคัญ การแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ที่มีมากมายในสังคม ปัจจัยที่จะต้องทราบเพื่อประกอบการพิจารณาก็คือ ในขั้นแรกที่สุดจะต้องรู้ถึงสาเหตุหรือที่มาของปัญหาเสียก่อน เช่น ปัญหาอาชญากรรม จะต้องรู้ว่าเพราะเหตุใดอาชญากรรมจึงมีมากและเพิ่มขึ้นทุกปี อะไรเป็นสาเหตุสำคัญ อันค้ำแรก อันค้ำรองลงไป ซึ่งแต่ละปัญหาก็มีปัจจัยหรือสาเหตุแตกต่างกันออกไป ปัญหา เรื่องอาชญากรรมหรือปัญหาอื่น อาจจะมีสาเหตุหรือที่มาไม่เหมือนกับปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดก็ได้

สำหรับปัญหาเรื่องยาเสพติด มีสาเหตุอะไรบางอย่างที่ทำให้มีการกระทำ ความผิดในเรื่องนี้กันมาก จนกระทั่งเป็นปัญหาเรื้อรังก่อภาระให้กับสังคมจนอาจจะกลายเป็น ปัญหาอันดับหนึ่งของสังคมในขณะนี้ ดังนั้นจะต้องจำแนกก่อนว่า สาเหตุที่ทำให้มีการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ทางด้านการผลิต มีอะไรบ้าง การจำหน่ายมีอะไรบ้าง ทางด้านผู้เสพมีอะไรบ้าง สำหรับสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับการผลิตยาเสพติดกันมากก็อาจจะสืบเนื่องมาจาก ในสมัยก่อนประเทศไทยถือว่าเป็นยาเสพติดชนิดเดียวที่ถูกต้องตามกฎหมาย และมีผู้ผลิตเป็นจำนวนมาก ตลอดจนต่อมารัฐบาลได้เป็นผู้ผลิตเสียเอง และในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ รัฐบาลได้ประกาศเลิกการสูบฝิ่นขึ้น ในช่วงระยะนี้เองได้มีเฮโรอีน มอร์ฟิน เข้ามามีบทบาทอย่างเต็มที่ จากคนที่เสพฝิ่นหันมาเสพยาเสพติดชนิดใหม่แทน แต่ในระยะต้นราคาของเฮโรอีนและมอร์ฟินมีราคาสูงมาก คนชั้นกลางและชั้นต่ำ ไม่สามารถหาเงินมาซื้อเสพได้สะดวก จะมีเสพเฉพาะคนชั้นสูงเท่านั้น พวกพ่อค้ายาเสพติดจึงดำเนินการใหม่เพื่อแพร่ขยายขอบข่ายยาเสพติดให้กว้างขวางออกไป โดยทำให้ราคายาเสพติดนั้นมีราคาลดลง ซึ่งคนที่มีความสามารถผลิตยาเสพติดในประเทศก็ไม่ค่อยจะมี ต้องสั่งซื้อยาเสพติดมาจากต่างประเทศในราคาแพง จึงต้องมาขายในราคาแพง เมื่อเป็นเช่นนี้จึงได้จ้างนักผลิตยาเสพติดมาจากต่างประเทศโดยเฉพาะฮ่องกง มาทำการผลิตเฮโรอีน มอร์ฟิน ที่ภาคเหนือของประเทศไทย โดยตั้งโรงงานผลิตร่วมกับชนชาวพื้นเมืองและคนจีนฮ่อ การที่ผู้ผลิตชาวต่างประเทศมาทำการผลิตยาเสพติดในประเทศไทย ทำให้ราคายาเสพติดลดลง ไม่ต้องซื้อมาจากต่างประเทศ ต้นทุนการผลิตก็ไม่สูงนัก ราคายาเสพติดจึงไม่แพงเกินไปที่คนระดับกลางและระดับต่ำ จะหาซื้อมาเสพได้ นี่เป็นที่มาของสาเหตุที่ทำให้มีการผลิตยาเสพติด และสาเหตุประการต่อไปก็เพื่อทำการค้าและผลทางการเมือง ทำให้เกิดความปั่นป่วนทางเศรษฐกิจ ผลจะกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของประเทศชาติ

ส่วนสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทางด้านการจำหน่ายก็เนื่องมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน ประการแรกก็คือการค้าขายยาเสพติด แม้ว่าจะ เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายบ้านเมืองของทุกประเทศก็ตาม แต่ผลกำไรที่ขายได้สูงกว่าต้นทุนมาก และสามารถที่จะนำไปจำหน่ายกันเป็นทอด ๆ เช่น จากแหล่งผลิตขายให้พ่อค้าส่ง พ่อค้า

ส่งขายให้พ่อค้าปลีก พ่อค้าปลีกขายให้คนอื่นซื้อ กว่าจะถึงผู้เสพแต่ละคนก็ได้บวกกำไรเข้าไปเป็นจำนวนมาก เท่านั้นยังไม่พอใจ ยังมีการปลอมปนสิ่งเป็นพิษลงไปอีก กล่าวคือผสมสิ่งที่ทำให้ปริมาณและน้ำหนักของยาเสพติดมากขึ้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังคงความร้ายแรงของยาเสพติดไว้จะได้มีคุณภาพทัดเทียมกับของเดิม เมื่อการค้าขายยาเสพติดมีกำไรมหาศาล จึงเป็นสิ่งล่อใจทำให้บางคนกล้าเสี่ยงต่อกฎหมายบ้านเมือง สาเหตุประการต่อไปก็คือ ต้องการขยายแม้อิทธิพลร้ายของยาเสพติดให้กว้างขวางออกไปเพื่อคนจะได้มีลูกกำไวยื้อยาเสพติด ขอบข่ายการจำหน่ายจะได้เพิ่มขึ้น สามารถทำรายได้ให้แก่พรรคพวกเป็นจำนวนมาก และสาเหตุประการสุดท้ายที่ทำให้มีการจำหน่ายยาเสพติดต่อไปก็คือ พวกที่เสพติดด้วยกัน เมื่อเสพเข้าไปมากเข้าและไม่มีเงินทองที่จะหาเสพติดต่อไป ก็มีความจำเป็นที่จะต้องหาเงินทองมาซื้อเสพ จะหามาจากครอบครัว ญาติมิตร หรือการกระทำความผิดอย่างอื่นก็จะได้ไม่ได้สะดวกนัก จึงเป็นผู้จำหน่ายยาเสพติดเสียเอง โดยการรับมาจากพ่อค้าแล้วนำไปจำหน่ายแก่ลูกค้าเพื่อให้ได้เงินมา แล้วคนก็จะนำเงินนั้นไปซื้อยาเสพติดมาเสพ ดังนั้น ทำให้การค้าขายยาเสพติดยังคงมีอยู่ต่อไป ส่วนสาเหตุอื่นก็จะมีบ้าง เช่น ช่วยเหลือเพื่อนฝูงในการขนมาจำหน่าย หรือรับติดต่อลูกค้าให้ แต่เป็นสาเหตุรองลงไป เพราะสาเหตุสำคัญที่สุดคือหวังกำไรอันงดงามที่ได้มาจากการจำหน่ายยาเสพติด

๒.๒ ด้านการเสพยาเสพติด

เมื่อได้ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดในด้านการผลิต การจำหน่าย หรือการค้าแล้ว ต่อมาก็เป็นเรื่องทางด้านผู้เสพ อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำความผิดในการเสพยาเสพติดกันมาก ซึ่งจะต้องพิจารณามูลเหตุต่าง ๆ ประกอบกันเข้า และผู้เสพยาเสพติดทุกคนมิได้หมายความว่า เขาเหล่านั้นมีสาเหตุมาจากเหตุเดียวกัน แต่ละคนมีสาเหตุแห่งการติดยาไม่เหมือนกัน สาเหตุที่สำคัญมีดังนี้

๑. สาเหตุจากตัวผู้กระทำความผิด
๒. สาเหตุทางด้านสิ่งแวดล้อม สภาพ และปัญหาทางสังคม
๓. สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ

๑. สาเหตุจากตัวผู้กระทำความผิด

ประการนี้เกิดจากตัวของผู้เสพซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมแต่อย่างใด แต่อาจเกิดจากสิ่งต่อไปนี้

ก. มีความจำเป็นทางร่างกาย เนื่องจากความผิดปกติทางร่างกาย เป็นโรคภัยไข้เจ็บประจำตัว ใช้ระดับความเจ็บปวด เช่น ถูกผ้าตัด เป็นโรคประสาท นิด กระตือรือร้น นัวไนโต เนืองอก ประสบอุบัติเหตุหรือมีบาดแผลฉกรรจ์ ซึ่งได้รับความทรมาน. ทางร่างกายมาก อาจซ้อยาเหล่านั้นมาระงับอาการด้วยตนเองหรือแพทย์ให้ยาระงับความเจ็บปวดทรมานเสพติดอยู่ระยะเวลาหนึ่ง ผู้ป่วยไปซื้อยาโดยปราศจากคำแนะนำแพทย์ หรือแพทย์ให้ยาเกินขนาดทำให้เกิดอาการโดยไม่ตั้งใจและติดยาเสพติดไปโดยปริยาย ทั้งนี้รวมถึงพวกที่ทำงานหนัก ใช้แรงงานประกอบอาชีพอดนอนไม่มีเวลาพักผ่อน เช่น กรรมกรท่าเรือใช้ระดับความตึงเครียดทางประสาทและจิตใจอันเกิดจากการดิ้นรนต่อสู้กับความอยู่รอดของชีวิตประจำวันดังกล่าวแล้ว

ข. มีความต้องการทางจิตใจ มนุษย์เราที่เกิดมาทุกคนมีความบกพร่องทางร่างกายและจิตใจไม่มากก็น้อย โดยเฉพาะสังคมที่มีความสับสนวุ่นวายและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ปัจจุบันความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจเป็นได้ง่ายมากขึ้น นักจิตวิทยาเชื่อว่าความบกพร่องในจิตใจของมนุษย์เกิดจากการเลี้ยงดูของบิดามารดาในเยาว์วัย และความพิการทางร่างกายมีผลทำให้เกิดความผิดปกติทางจิตใจได้ ฉะนั้นกล่าวได้ว่า ความสัมพันธ์ของความผิดปกติทางจิตใจเป็นผลที่ต่อเนื่องไปถึงบุคลิกภาพที่ผิดปกติของมนุษย์ได้ และมีผลในทางที่จะเป็นแนวโน้มในการใช้ยาเสพติดเพื่อบรรเทาความวิตกกังวลของเขาให้หมดไป เช่น คนพิการหรือคนที่มีโรคภัยไข้เจ็บประจำตัว มีเขาวนและความสามารถประจำตัวต่ำ มีอารมณ์และบุคลิกภาพไม่ดี ความผิดปกติทางจิตและบุคคลที่ขาดความเชื่อมั่นในตนเองต้องพึ่งพาผู้อื่นอยู่เสมอ เช่น ในชีวิตเยาว์วัยก็มีผู้คำจุนทางจิตใจ คือ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ตลอดจนครูอาจารย์ เมื่อโตขึ้นพึ่งพาใครไม่ได้ก็หันมาพึ่งยาเสพติดเพื่อช่วยคำจุนจิตใจของตน แต่บางอย่างอาจจะเกิดจากสภาพแวดล้อมทำให้ไม่สบายใจ เช่น ปัญหาครอบครัว ปัญหาทางโรงเรียนก็จะหาทางออกโดยการใช้อายาระงับประสาทเพื่อให้คลายกังวล และพวกที่หนีความจริง คนที่มีทุกข์ในใจก็

พยายามระบายออกด้วยวิธีการใช้ยาเสพติด ประการสุดท้ายได้แก่พวกที่มีจิตใจผิดปกติ มักได้แก่พวกอันธพาลที่มีจิตใจเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม ฝ่าฝืนกฎหมาย และมีความรู้สึกเกลียดชังผู้อื่น ทำอะไรตามใจตนโดยไม่คำนึงถึงความเสียหายต่อส่วนรวม พวกนี้คิดยาเสพติดเพื่อให้เข้าพวกกันได้^๑

ค. ประเภทที่มีความเชื่ออย่างผิด ๆ เนื่องจากยาเสพติดมีฤทธิ์ไปกระตุ้นประสาท กดประสาท หลอนประสาทและออกฤทธิ์ผสมกันทำให้ภาวะทางจิตใจภายในร่างกายเปลี่ยนแปลงไป จึงมีบางคนเชื่อว่ายาเสพติดสามารถแก้ไขปัญหาของตนได้ เช่น เชื่อว่ายาเสพติดมีฤทธิ์เพิ่มสมรรถภาพทางเพศ หรือถ้าใช้ยาจะช่วยให้ทำงานได้มากขึ้น สิ่งเหล่านี้เป็นการเชื่อที่ไม่ถูกต้อง ความรู้ที่ไม่ถึงการนำมากซึ่งความหายณะได้ กล่าวคือ ความเป็นจริงแล้ว ยาเสพติดมิได้มีส่วนไปช่วยกระตุ้นสมรรถภาพทางเพศหรือทำงานได้มากขึ้นแต่ประการใดไม่ ด้านกำลังกายอาจจะเพิ่มขึ้นจริงเนื่องจากฤทธิ์ของยาไปกระตุ้นประสาทบางชนิดให้ทำงานมากกว่าปกติ แต่ก็ไม่สามารถทำงานได้ก็หรือเรียบร้อยได้เท่าคนปกติ เช่น คนขับรถบรรทุกที่ใช้ยามาเป็นยากระตุ้นประสาทให้ทำงานอยู่เสมอ มักประสบอุบัติเหตุเป็นจำนวนมาก เมื่อหมดฤทธิ์ยาร่างกายจะเกิดอาการเพลียอย่างรุนแรง ฉะนั้นความเชื่อผิด ๆ ทำให้ผู้เสพออยากลองเพื่อจะไ้เป็นเช่นนั้นได้บ้าง จึงเป็นเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้เสพยาเสพติดไปโดยมีความเชื่อถือที่ไม่ถูกต้อง

ง. ประเภทอยากลองอยากลอง เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เยาวชนของชาติเป็นผู้ติดยาเสพติดได้ง่าย เพราะผู้ที่อยู่ในวัยรุ่นหรือเยาวชนนี้ เป็นก้าวแรกของชีวิตที่เตรียมตัวเป็นผู้ใหญ่ต่อไป ฉะนั้นจึงใ้ใคร่อยากลองอยากรู้ในสิ่งที่ตนไม่เคยพบเห็นมาก่อน และอีกอย่างหนึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่จะสะสมความสงสัยไว้ในจิตใจไม่ได้ ต้องหาทางระงับความสงสัยนั้นเสีย แต่เมื่อทดลองเสพเข้าไปแล้วติดง่ายมาก แม้เพียงลองครั้งหนึ่งหรือสองครั้งก็ตาม เช่น เฮโรอีน

^๑ คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ, เสพยาเสพติดชีวิตนิคม, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, ๒๕๑๕), เอกสารเผยแพร่.

จ. ประเภทศึกษาคณะน้อง หรือเกเรโดยสันดาน ประเภทนี้ส่วนมากกอยู่
 ในหมู่วัยรุ่นด้วยกัน กล่าวคือ ถ้าหากเกเรโดยสันดานเพราะขาดการเหลียวแลจาก
 สังคมมักจะเกิดความรู้สึกที่เป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม พยายามทำในสิ่งตรงกันข้ามกับสังคม
 เห็นว่าดีโดยมิได้คำนึงถึงค่านิยมของสังคม จึงเริ่มด้วยการใช้เหล้า ภัยช้ำ และยา
 เสพติดชนิดต่าง ๆ ^๑ ส่วนประเภทศึกษาคณะน้องของวัยรุ่นที่ไม่เกรงกลัวหึง ๆ ที่รู้ว่ายา
 เสพติดมีพิษร้าย หรือรู้แน่แก่ใจว่า ยาเสพติดไม่ดี แต่ด้วยความศึกษาคณะน้องกลับแสดงความ
 เก่งกล้าของคนอวดเพื่อนฝูง บางรายก็ทำไปเพื่อความสนุกกับเพื่อนหรืออวดผู้หญิง หรือ
 เสพธาเสพติดเพื่อให้เข้าพวกเข้าหมู่กับเพื่อนได้ เช่น การสูบกัญชา การสูบเฮโรอีน
 เป็นการอวดตนเองตนว่าตนเองนั้นแน่ จึงสามารถเสพยาเสพติดได้ แต่พวกเขาหารู้ไม่
 ว่า พวกเขาได้เสพสิ่งชั่วร้ายไว้ภายในร่างกายแล้ว การเสพเพียงชั่วครั้งชั่วคราวนั้น
 ถ้าเป็นยาเสพติดบางอย่างที่ร้ายแรงก็สามารถทำให้ผู้นั้นติดยาเสพติดได้และกลายเป็น
 ผู้เสพติดถาวรไปในที่สุด

ฉ. ประเภทประสาทอ่อน หรือเกิดการเปลี่ยนแปลงภาวะทางจิต ซึ่ง
 มีส่วนผลักดันให้เข้าหายาเสพติด ได้แก่ พวกโรคจิตโดยเฉพาะพวกที่เป็นโรคจิตเรื้อรัง
 ที่ขาดความรับผิดชอบ ไม่สามารถทราบได้ว่า อะไรถูก อะไรผิด พวกต่อมาได้แก่
 พวกโรคประสาทที่มีความทรมาณจิตใจ วิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา สภาพของจิตใจอ่อนแอ
 และใช้ยาเสพติดระงับอาการกระวนกระวายของตนเอง และพวกสุดท้ายได้แก่พวก
 ปัญญาอ่อน คือ พวกที่มีสติปัญญาต่ำ ถูกชักจูงได้ง่าย จิตใจขาดความรับผิดชอบ และเป็น
 ทาสของยาเสพติดโดยการชักนำจากบุคคลอื่น ซึ่งจากการศึกษาบุคลิกภาพของผู้ที่ติดยา
 เสพติดนี้พบว่ามีเพียง ๓ - ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น ^๒ ที่ถือว่ามีบุคลิกภาพที่ปกติก่อนที่จะมา
 ติดยาเสพติด ส่วนที่เหลือปรากฏว่าเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพผิดปกติทั้งสิ้น ซึ่งพวกนี้มักจะเป็นผู้

^๑ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, อย่าใ้หายา
 เสพติด ทำลายชีวิตของท่าน, หน้า ๕.

^๒ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สาเหตุและ
 สิ่งแวดล้อมที่ทำให้ติดยา, เอกสารเผยแพร่, หน้า ๘.

มีความกังวลใจ หวาดกลัว รู้สึกผิดหวังเนื่องจากความยากลำบาก หรือทุกข์โศกเศว
ร้อนต่าง ๆ ใจคอไม่หนักแน่น จึงมักใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องช่วยระงับความรู้สึก เมื่อ
ใช้บ่อยครั้งเข้าก็เกิดอาการติด ส่วนพวกที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาวะจิต ก็ได้แก่ผู้
ที่ต้องประสบกับความยากลำบาก หรือภัยธรรมชาติที่รุนแรง เช่น น้ำท่วม แผ่นดินไหว
หรือวาทภัย เป็นต้น สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุที่จะทำให้บุคคลที่ประสบในภาวะเช่นนั้นเป็น
ผู้เสพยาเสพติดได้

๒. สาเหตุทางด้านสิ่งแวดล้อม สภาพ และปัญหาทางสังคม

สาเหตุนี้เกิดจากภายนอกมิใช่เกิดจากภายในตัวของผู้นิยมติด เหตุที่เกิด
จากภายนอกเป็นพฤติกรรมต่างด้านสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาทางครอบครัว สถานศึกษา
และนอกจากนี้ถ้าหากละแวกบ้าน หมู่บ้านที่มียาเสพติดแพร่หลายผู้นิยมติดก็อาจจะสืบเนื่อง
มาจากสาเหตุนี้ได้ ตลอดจนเกิดจากการชักจูงเพื่อนฝูงหรืออาจจะสืบเนื่องมาจากภาวะ
เศรษฐกิจในปัจจุบัน ดังจะแยกเป็นข้อ ๆ ดังนี้

ก. ถูกเพื่อนฝูงชักจูงหรือเกิดจากการถูกล่อลวง เป็นสาเหตุการชัก-
จูงจากเพื่อนฝูงที่ติดยา ซึ่งจะพูดถึงยาเสพติดชนิดต่าง ๆ ผู้ที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์หลงเชื่อ
หรืออาจจะเป็นเพราะถูกล่อลวงหรือล่อให้ทดลองโดยผู้จำหน่ายยาเสพติด ก็จะทดลอง
เล่นเป็นของสนุก หรือโก้ โดยขาดความยั้งคิด หรือคิดว่าคงจะไม่ติดง่าย ๆ
หรือเป็นการเอาเขี่ยอย่างเพื่อนฝูงหรือผู้ใกล้ชิดซึ่งการกระทำอาจจะเกิดขึ้นจากเพื่อน
ฝูงที่กำลังใช้ยาเสพติดอยู่ และเป็นการกระทำเพื่อสนองความต้องการที่เป็นไปได้ตาม
วัยของตน โดยถูกชักชวนจากเพื่อนที่ติดยาแล้วอยากให้เพื่อนติดบ้าง เมื่อเพื่อนติดด้วย
กันแล้วจะได้ขอเงินหรือรวมเงินกันไปซื้อยาเสพติดเป็นการแบ่งเบาภาระทางการเงิน
ลงไปได้บ้าง โดยเฉพาะในหมู่วัยรุ่น พลังของกลุ่มเป็นพลังที่สำคัญในอันที่จะดึงสมาชิก
ในกลุ่มให้เอนเอียงได้ ผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยเพื่อนฝูงติดยาเสพติดนั้น
พฤติกรรมใดที่เพื่อนฝูงหรือกลุ่มยอมรับนิยมปฏิบัติ ก็มักจะยอมรับและปฏิบัติตามไปด้วย
เพราะวัยรุ่นเป็นวัยแห่งการต้องการรวมกลุ่ม ต้องการเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม และกระทำ
ในสิ่งที่เป็นความต้องการของกลุ่ม นอกจากนี้ผู้ที่อยู่ในแหล่งที่มีการซื้อขายยาเสพติด
กันอย่างมากรุนแรง อาจจะได้รับชักชวนจากผู้ขายซึ่งต้องการหาลูกค้า โฆษณาชักจูง

คุณภาพของยาเสพติดว่าดี ทำให้สมองปลอดโปร่ง เหมาะแก่การเรียน การทำงาน หรือถูกชักชวนจากเพื่อนฝูงขณะมีเมามาไปเที่ยวเตร่กัน จึงเกิดการติดยาขึ้น และ ประการสุดท้ายเนื่องจากขณะมียาเสพติดใหม่ ๆ มีรูปต่าง ๆ เช่น เป็นลูกกวาดหรือ แคนพูล อย่างเหล่าแห่ง หรือเชคโคเนล เป็นต้น โดยผู้รับไม่ทราบว่าสิ่งที่ตนรับเป็น ยาเสพติดร้ายแรง อาจจะไม่เข้าใจว่าเป็นของกินหรือยาธรรมดาที่ไม่มีพิษภัยร้ายแรง ตามที่ผู้ให้หลอกเอา ผลสุดท้ายกลายเป็นผู้เสพติดไปในที่สุด

ข. ครอบครัวและผู้ปกครอง ครอบครัวถือว่าเป็นสังคมแห่งแรกของ มนุษย์ และทุกวันนี้ยอมรับกันแล้วว่า บ้านและครอบครัวเป็นสาเหตุแห่งการกระทำผิด ของคนโดยมาก สำหรับเด็กที่เกิดมาจะพบเพื่อนร่วมโลก และเพื่อนที่ดีที่สุดก็คือบิดา มารดา ครอบครัวที่เด็กเกิดมาจึงถือว่าเป็นสังคมแห่งแรกที่มีอิทธิพล สามารถจะคล บันดาลป็นให้เด็กที่จะเติบโตต่อไปในภายภาคหน้ามีบุคลิกภาพอย่างไร

ถ้าจะกล่าวถึงความสำคัญของครอบครัว ก็อาจจะกล่าวสรุปได้ว่า ครอบครัว เป็นสังคมแห่งแรกของเด็ก ซึ่งเด็กมีความรู้สึกที่ตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมนี้ และ มีความผูกพันอย่างใกล้ชิดที่สุด ที่เด็กได้รับการอบรมบ่มนิสัยให้รู้จักผิดชอบชั่วดี และ หน้าที่ของตนในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคม จะเห็นได้ว่าเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดู มาในครอบครัวเช่นใด เด็กก็จะได้รับอิทธิพลทางด้านความประพฤติและทัศนคติอย่าง เดียวกับครอบครัวนั้น เช่น เด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่ขาดระเบียบ เมื่อโตขึ้นก็ จะมีความประพฤติไปในทางคล้อยตาม คือเป็นตนขาดระเบียบไปด้วย ในกรณีนี้เด็กต้อง การความรัก ความอบอุ่น และความเมตตาจากบิดามารดาเช่นกัน ถือว่าเป็นความต้องการ ทางใจตามธรรมชาติของเด็ก ถ้าเด็กได้รับการตอบสนองจากบิดามารดา เด็กก็จะ เป็นบุคคลที่มีความสมบูรณ์ทางจิตใจ และอารมณ์ของเด็กจะปกติ เมื่อโตขึ้นจะรู้จักควบคุมอารมณ์ มีความโอบอ้อมอารี เห็นใจผู้อื่น รักเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ในทางตรงข้ามหาก

สุวิทย์ นิ่มน้อย, เดชา ศิริเจริญ และอัญญาภัค ปาณิกบุตร, กฎหมาย อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๑), หน้า ๑๙.

เด็กมิได้รับการสนองตอบในด้านความรักใคร่เมตตาจากบิดามารดา หรือบิดามารดาให้ความรักใคร่เด็กไม่เพียงพอ เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะมีความไม่ปกติทางใจติดมาด้วย สิ่งเหล่านี้จะทำให้เด็กไม่รู้จักรักใคร่ และมองคนอื่นเป็นศัตรูไปหมด ซึ่งเราเรียกว่าบุคลิกภาพที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม ในกรณีนี้เด็กไม่ได้รับความรักจากบิดามารดาเพียงพอ เด็กจะเบื่อบ้าน และจะหันเหไปเข้ากลุ่มกับบุคคลที่ยอมรับตนเข้าไว้ ซึ่งอาจชวนกันไปกระทำผิดอย่างอื่น หรือเสพยาเสพติดในที่สุด ครอบครัวที่ขาดความอบอุ่นนี้เป็นครอบครัวไม่สมบูรณ์ หรือครอบครัวที่บกพร่อง เซลตอนและอิลินอร์ กลูค (Sheldon and Eleanor Glueck) ได้ให้ความหมายของ "ครอบครัวบกพร่อง" ไว้ว่าหมายถึง "การขาดความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เด็กขาดผู้อบรมและให้คำแนะนำ เด็กไม่รู้จักใช้เวลาว่าง และขาดสันติภาพการ ประการสุดท้ายขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในครอบครัว"^๑ และสาเหตุที่สำคัญอีกประการหนึ่งอันเนื่องมาแต่ครอบครัว กล่าวคือ สังคมในเมืองเป็นสังคมที่ต้องทำงานแข่งกับเวลา บิดามารดา ย่อมมีเวลาให้กับบุตรน้อย หรือบางรายไม่มีเลย เห็นความสำคัญของวัตถุมากกว่าความสำคัญทางด้านจิตใจ คนใช้ที่ติดยาเสพติดบางรายเคยเล่าให้ฟังว่า ไม่เคยพบหน้าพ่อเป็นเวลาเกือบปีแล้ว ทั้ง ๆ ที่อยู่ในบ้านเดียวกัน จะเห็นได้ว่าคุณค่าทางวัตถุหรือเงินตรา ไม่สามารถทดแทนคุณค่าทางจิตใจในความต้องการความรักความอบอุ่น และความเข้าใจ จึงเกิดเป็นปัญหาครอบครัว เรียกว่าเด็กขาดความอบอุ่นและความรัก ต้องหันหน้าเข้าหสิ่งที่เป็นที่พึ่งทางใจ กลายเป็นผู้ติดยาเสพติดไป เพราะขาดความเชื่อมั่นในตนเอง บางครอบครัวเลี้ยงลูกอย่างทะนุถนอมเกินไป เด็กไม่สามารถตัดสินใจด้วยตนเองได้ ทุกอย่างพ่อแม่เป็นผู้ตัดสินใจให้จนเป็นผู้อ่อนแอพึ่งตนเองไม่ได้ บางครอบครัวบ้านแตกสาแหรกขาด เด็กไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร เพราะบิดามารดาแยกกันอยู่ ทำให้ขาดความรัก ความเข้าใจ ก็จะออกสู่โลกภายนอกที่ตนฝันและวาดภาพเอาไว้ โดยการใช้จ่ายยาเสพติด

^๑ อริญ สุวรรณบุบผา, หลักอาชญาวิทยา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด, ๒๕๑๘), หน้า ๑๒๙.

ก. โรงเรียนและการศึกษา การศึกษาเป็นเครื่องมือที่ทำให้มนุษย์ เราฉลาด และมีความรู้มากขึ้น สามารถนำความรู้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้าน การสร้างสรรค์ และในด้านการใช้ความถึหรือวิจารณ์หาเหตุผลต่าง ๆ มา ประกอบการตัดสินใจในการที่จะกระทำหรือไม่กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ถ้าคนเรามีการ ศึกษาดีก็จะมีความสามารถใคร่ครองหาเหตุผล โดยรอบคอบ ความมุ่งหมายอัน สำคัญของการศึกษานั้น ได้แก่การอบรมสั่งสอนให้คนเราได้ดำเนินชีวิตตามแบบฉบับ แห่งวัฒนธรรมอันดี ดังนั้นจึงเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า การศึกษามีส่วนที่จะเสริมสร้าง ลักษณะนิสัย และพัฒนาบุคคล บุคลิกภาพของบุคคล เพื่อให้สามารถปรับปรุงตัวเข้ากับ สภาพสิ่งแวดล้อมและความเปลี่ยนแปลงของสังคม บุคคลที่ค้อยในการศึกษานั้นย่อมจะ เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินชีวิตอย่างไม่ต้องสงสัย ดังจะเห็นได้ว่า อาชญากรส่วนใหญ่เป็นผู้มีการศึกษาต่ำ เนื่องจากถูกชักจูงหรือหลอกลวงได้ง่ายกว่าผู้ที่มีการศึกษา สูง สำหรับในประเทศที่กำลังพัฒนา มีเหตุผลเชื่อได้ว่า อุปสรรคที่สำคัญของการ ศึกษาเกิดจากภาวะความบีบคั้นทางเศรษฐกิจ และความต้อการที่จะใช้กำลังแรงงาน ของเด็ก ทำให้เด็กต้องหยุดชะงักจากการศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะต้องหารายได้เลี้ยง ตัวเองหรือหารายได้มาช่วยเหลือนครอบครัวก่อนถึงวัยอันสมควร จึงเป็นการทอนความ ก้าวหน้าทางการศึกษาของเด็กโดยปริยาย ซึ่งมีผลให้เด็กกลายเป็นผู้กระทำ ความผิดในเวลาต่อมา ถึงกระนั้นอุปสรรคและข้อขัดข้องของการศึกษากังกล่าว ก็มี یشจะเกิดจากภาวะเศรษฐกิจแต่เพียงอย่างเดียวเสมอไป ในเมื่อการศึกษาอยู่ภายใต้ ความรับผิดชอบของโรงเรียน โรงเรียนจึงมีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อชีวิตและอนาคตของ เด็กและเยาวชน เพราะ "โรงเรียนอาจจะเป็นสถาบันที่ผลิตเด็กกระทำผิด โรงเรียน อาจจะช่วยป้องกันเด็กกระทำผิด และโรงเรียนอาจจะช่วยเด็กที่กระทำผิดแล้ว ให้กลับตนเป็นคนดีได้" การคิดขยาเสพคิดของเยาวชนบางคน อาจจะคิดเพราะว่า ตนขาดการศึกษา และใครรับคำแนะนำให้ใช้ยาจากบุคคลต่าง ๆ ที่มีไข้แพทย์ เช่น ถูกแนะนำให้ใช้ยาขยัน ยาชูกำลัง เป็นต้น

ง. สิ่งแวดล้อมเฉพาะท้องถิ่น หรือในละแวกที่ผู้เสพติดอาศัยอยู่

สาเหตุนี้เกิดจากในแควงที่ผู้เสพติดอยู่ มีอิทธิพลของยาเสพติดครอบงำอยู่ ไม่ว่าจะเป็นการจำหน่าย หรือการเสพก็ตาม ผู้เสพเห็นตัวอย่างที่เลวทุกวัน จนกระทั่งเป็นความเคยชิน เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็หันเข้าหายาเสพติดเป็นที่พึ่ง และกลายเป็นผู้เสพติดไป การที่บ้านของผู้เสพติดอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี เช่นนี้เป็นการยากที่จะไม่ให้ผู้นั้นเสพยาเสพติด ขณะเดียวกันถ้าผู้นั้นตกเป็นทาสของยาเสพติดแล้ว โอกาสที่จะกลับคืนสู่สภาพเป็นคนดียากกว่าคนปกติ เพราะถ้าผู้นั้นได้รับการรักษาจนหายขาด ถ้ากลับไปสู่อ้อมล้อมเดิม ก็คือสู่อิทธิพลของยาเสพติดอีก

สาเหตุอื่นเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม นอกจากสาเหตุที่เกิดจากถูกเพื่อนฝูงชักนำ หรือเกิดจากการถูกหลอกลวง สาเหตุที่ครอบครัวและผู้ปกครองไม่ดี สาเหตุจากโรงเรียนและการศึกษา และสาเหตุจากสภาพแวดล้อมในละแวกบ้านในอันที่จะมีส่วนจูงใจให้หันมาเสพยาเสพติด แล้วยังมีสาเหตุที่สำคัญอีก ๒ ประการ กล่าวคือ ประการแรกเกี่ยวกับการที่มีชุมชนอยู่หนาแน่นจนเกินไป หรือที่นิยมเรียกกันว่า แหล่งสลัม หรือแหล่งเสื่อมโทรม เช่น บริเวณคลองเตย ดินแดง ในกรุงเทพมหานคร เป็นต้น ซึ่งแหล่งเสื่อมโทรมนี้มีความเสื่อมโทรมทั้งทางด้านเศรษฐกิจ อนามัย มาตรฐานการครองชีพต่ำ ทำให้เกิดปัญหาการว่างงาน เพราะขาดการศึกษาเล่าเรียน เมื่อขาดการศึกษาทำให้หางานทำได้ยาก ส่วนมากเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่อายุประมาณ ๑๔ - ๑๕ ปี มักจะจับกลุ่มพูดคุยกันหรือรวมกันเป็นแก๊งค์ ชักชวนกันให้ไปเสพยาเสพติด โดยครั้งแรกอาจจะทดลองดูก่อน ต่อมาเมื่อติดแล้ว ไม่สามารถเลิกได้ก็ต้องไปซื้อต่อไป เมื่อขัดสนทางการเงินก็จำเป็นต้องหาสมาชิกเพิ่มเติมเพื่อหาเงินมาใช้ซื้อยาเสพติด ทำให้จำนวนผู้ติดยาเสพติดเพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ และผู้ที่อยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมทุกคนจำต้องหางานแข่งกับเวลาเพื่อหารายได้ให้เพียงพอกับภาวะค่าครองชีพในปัจจุบัน ฉะนั้น การอบรมบุตร ธิดา จึงไม่มีเวลาอบรมได้ บุตรธิดาจึงต้องหันหน้าเข้าหาเพื่อนฝูง และชักชวนกันไปในทางที่ไม่ดีในที่สุด แหล่งเสื่อมโทรมมิใช่ในเมืองหลวงเท่านั้นที่พบปัญหายาเสพติด ในชนบทก็มีชุมชนที่มีปัญหาเรื่องนี้เหมือนกัน เพราะประชาชนในชนบทจำนวนไม่น้อยที่ติดยาเสพติดชนิดต่างๆ เช่น ฝิ่น กัญชา และยาสูบกำลังชนิดต่าง ๆ เช่น

ติดผื่น ภูมิแพ้ และยาชูกำลังชนิดต่าง ๆ เป็นต้น และอีกประการหนึ่งที่ทำให้คน
 คิดยาเสพติดได้ง่าย ได้แก่ การที่อยู่ใกล้กับยาที่ใช้ เช่น แห้ว พยาบาลและ
 บุคคลอื่น ๆ ในวงการแพทย์ คนเหล่านี้รู้จักยาและสามารถหยิบใช้ได้ง่าย และถ้า
 ใช้บ่อย ๆ ก็อาจติดยาได้ ตลอดถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจและสรรพสามิต สมัยที่ยัง
 อนุญาตให้สูบฝิ่นได้ด้วย เพราะว่าการใกล้กับยาเสพติดนาน ๆ เข้า ก็เลยลอง
 กูและคิดยาเสพติดไปด้วยก็มีจำนวนไม่น้อย และการควบคุมการขายยาในประเทศ
 ไทยในทางปฏิบัติแล้วยังไม่ได้ผล ยาทุกชนิดในเมืองไทยมีการค้ากันอย่างเสรีโดย
 ไม่ต้องมีใบสั่งแพทย์ ข้อนี้เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้มีการคิดยาเสพติดได้ง่าย

๓. สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ

ในปัจจุบันค่าครองชีพได้ทวีสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ประเทศที่
 กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทยปรับตัวเข้ากับภาวะเศรษฐกิจไม่ทัน เพราะประเทศ
 ไทยมีผู้ที่ยากจนมากกว่าคนรวย ดังนั้นเมื่อค่าครองชีพเพิ่มขึ้นรวดเร็วเกินกว่าอัตรา
 รายได้ของประชาชน ปัญหาต่าง ๆ ก็ตามมา เช่น ปัญหาความยากจน การศึกษา
 เศรษฐกิจ เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้ทุกคนหารายได้ไม่พอใช้จ่ายก็มีความจำเป็นที่จะ
 ต้องหารายได้เพิ่ม หมายความว่า จะต้องหาเวลาว่างซึ่งไม่ค่อยจะมีอยู่แล้วหาราย
 ได้พิเศษ จะต้องทำงานแข่งกับเวลา มิฉะนั้นครอบครัวก็จะอดตาย เช่นนี้ส่งผลให้
 บิดามารดาไม่มีเวลาอยู่กับครอบครัวมากนัก เวลาที่จะอบรมสั่งสอนก็มีน้อยตามไป
 ด้วย กว่าจะกลับถึงบ้านบุตรธิดาก็เข้านอนแล้ว และต้องออกจากบ้านก่อนที่เด็กจะ
 ตื่นนอน บางทีเป็นเดือนบิดามารดาบุตรยังไม่ได้พบหน้ากันทั้ง ๆ ที่อยู่บ้านเดียวกัน
 ทำให้เด็กขาดความอบอุ่นจากครอบครัว จึงหันเข้าสู่กลุ่มเพื่อนฝูง เมื่อมีเวลาว่าง
 มากถ้าไม่รู้จะทำอะไรก็เสพยาเสพติด ซึ่งสาเหตุนี้ก็เนื่องมาจากบิดามารดาผู้ปกครอง
 มีฐานะยากจน ไม่สามารถเลี้ยงดูครอบครัวให้ได้รับความอบอุ่นเท่าที่ควร เป็นสา-
 เหตุที่ทำให้เด็กหันมาเสพยาเสพติด

ในทางตรงกันข้าม เมื่อบิดามารดา ผู้ปกครองที่ยากจนมีส่วนผลักดันให้
 เยาวชนเสพยาเสพติดได้ บิดามารดา ผู้ปกครองที่ร่ำรวยเงินทองมากมายก็สามารถ
 ที่จะทำให้เยาวชนหันมาเสพยาเสพติดได้ กล่าวคือ ผู้ที่ร่ำรวยบางรายก็มีธุรกิจการ

งานมากมายจนไม่มีเวลาให้กับครอบครัวหรือบิดามารดามีสามีใหม่หรือภรรยาใหม่หรือผู้ที่ร่ำรวย แม้มีเงินทองมากมาย แต่ก็ยังมาตกเป็นทาสยาเสพติด ด้วยเหตุที่ว่าผู้เสพติดนี้ แม้ไม่มีปัญหาเรื่องทรัพย์สิน แต่ก็อาจจะเกิดจากมูลเหตุจูงใจอย่างอื่น เช่น ความโกรธ ความแค้น ความหึงหวง ความอิจฉาริษยา แกร่งแย่ง แข่งดี จึงตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของยาเสพติดได้ เพราะมูลเหตุจูงใจที่กล่าวมา ไม่สามารถเข้ากับสมาชิกภายในครอบครัวได้ จึงหาทางระบายออกในรูปของการเสพยาเสพติด และปรากฏอยู่เสมอตามหน้าหนังสือพิมพ์ว่า เขาชนที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวยมีจำนวนมากที่ตกเป็นทาสของยาเสพติด เพราะมีเงินทองค่าใช้จ่ายในการซื้อหายาเสพติดโดยไม่ยาก และผู้ขายยาเสพติดก็มักชอบหาลูกค้าประเภทนี้มากกว่าผู้เสพติดที่ยากจน อย่างไรก็ตาม แม้อุบัติการณ์ที่มีฐานะปานกลางก็มีได้หมายความว่า จะไม่มีส่วนผลักดันเขาชนให้ตกเป็นทาสของยาเสพติดเสียเลย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการปกครองของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เช่น การตามใจเด็กมากเกินไป อาจทำให้เด็กหลง และเมื่อไม่ได้อะไรตั้งใจก็พลาดเอากับบิดามารดา ผู้ปกครอง ว่าไม่รักตน จึงได้นำเอานิสัยที่เอาใจตัวเองตั้งแต่เด็กมาประพฤติกินทางไมตรี และกลายเป็นผู้เสพติดไป นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นอันเป็นส่วนประกอบให้มีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดกันมากก็คือ เด็กหรือเยาวชนที่มีถิ่นที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมด้วยแหล่งอุตสาหกรรม หรือในที่ที่มีการเงินหมุนเวียนทาง่ายใช้คล่อง ทำให้ใช้จ่ายสุรุ่ยสุร่าย เพราะเมื่อมีเงินทองมาก ไม่รู้จะทำอะไร คบเพื่อนฝูงไปมากก็ตกเป็นทาสของยาเสพติด อย่างไรก็ตาม สภาพเศรษฐกิจในปัจจุบันนี้มีส่วนที่ทำให้ประชาชนต้องประสบปัญหาหลายด้าน ซึ่งเป็นประชาชนในเมืองด้วยแล้วยิ่งถูกภาวะเศรษฐกิจบีบคั้นหนักกว่าประชาชนในชนบท ฉะนั้น การทำมาหากินของคนในเมืองจะหยุดอยู่หนึ่งไม่ได้ เพราะจะไม่มีเงินใช้จ่าย และมีคนบางคนหารายได้ที่ได้มาทุกประเภท แม้ว่าอาชีพบางอย่างจะทำการเสี่ยงอยู่ไม่น้อยต่อกฎหมายบ้านเมือง หรือศีลธรรม แต่คนกลุ่มนี้ก็

พล.ต.ต. ชาย เสวีกุล, อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา (กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๖), หน้า ๘๖ - ๑๐๓.

หาได้คำนึงถึงความเดือดร้อนของคนอื่นไม่ ขอเพียงให้ตนเองได้มีเงินทองจับจ่ายใช้สอยก็พอแล้ว อาชีพที่ว่าเป็นอาชีพที่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมือง หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน เช่น ก้ายองเถื่อน ก้ายาเสพติด เป็นต้น เป็นอาชีพทุจริตมีความผิดตามกฎหมาย ถ้าหากเจ้าหน้าที่บ้านเมือง จับกุมได้แล้วจะถูกลงโทษอย่างหนัก ถือว่าเป็นภัยอันตรายแรงของประชาชน

สรุป สาเหตุที่ทำให้มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เกิดจากสาเหตุหลายสาเหตุด้วยกัน จะต้องแยกการผลิต การจำหน่าย และการเสพยาเสพติด ออกจากกัน เนื่องจากการผลิต การจำหน่าย และการเสพยาเสพติด มีสาเหตุให้คนกระทำผิดไม่เหมือนกัน การผลิตยาเสพติดอาจเกิดจากการลดต้นทุนที่ซื้อยาเสพติดมาจากต่างประเทศในราคาแพง หรือผลิตยาเสพติดชนิดใหม่ เช่น ในสมัยหนึ่งได้ผลิตเฮโรอีนขึ้นมาแทนฝิ่น หรือจะมีสาเหตุอันสืบเนื่องมาจากความไม่หวังดีของลัทธิการเมืองฝ่ายตรงข้าม สำหรับสาเหตุที่ทำให้มีการจำหน่ายยาเสพติดก็เพราะ ยาเสพติดมีกำไรสูง สามารถปลอมปน ตลอดจนสามารถเพิ่มราคาได้กำไรงาม แม้ว่าจะต้องเสี่ยงต่อกฎหมายบ้านเมืองก็ตาม หรืออาจจะสืบเนื่องมาแต่ผู้เสพยาไม่มีเงินทองที่จะหาซื้อยาเสพติดมาเสพบำบัดตามความต้องการของตนก็ต้องทำการค้าขายเสียเอง เพื่อนำเอากำไรมาซื้อยาเสพติดเพื่อเสพ ส่วนสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดทางค่านิยมผู้เสพ มีสาเหตุอันเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการ สาเหตุประการแรกได้แก่ สาเหตุอันเกิดจากตัวของผู้ที่กระทำผิด เช่น ความเจ็บป่วยทางร่างกาย มีความต้องการทางจิตใจ มีความเชื่อถืออย่างผิดพลาด ประเภทอยากรู้ อยากลอง ประเภทคึกคะนอง หรือเกเรโคขลั่นดาน และประเภทประสาทอ่อน หรือเกิดภาวะเปลี่ยนแปลงทางจิต เป็นต้น ประการที่สองสาเหตุอันสืบเนื่องมาจากสิ่งแวดล้อม สภาพและปัญหาสังคม สาเหตุนี้เกิดจากสิ่งนอกกายของผู้เสพติด เป็นสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของผู้เสพติด เป็นสิ่งชักนำให้ผู้เสพเข้าหายาเสพติด และสภาพแวดล้อม สภาพและปัญหาสังคมนี้มีอุปสรรคมาก เพราะถ้าไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านี้ได้ก็ไม่สามารถที่จะเยียวยาผู้เสพติดให้หายขาด แม้ว่าจะนำตัวผู้เสพติดมาบำบัดรักษาและปรับปรุงแก้ไขหายขาดจากการตกเป็นทาสของยาเสพติดแล้วก็ตาม ถ้าหากปล่อยเขา

กลับเข้าสู่สภาพแวดล้อมอย่างเดิมอีก ก็หมายความว่าในเวลาอื่นไม่ช้าเขาก็ต้องเสพยา
เสพติดอีก ไม่สามารถทนทานต่อสิ่งแวดล้อม สิ่งเข้ายวนไต่ สาเหตุต่าง ๆ นี้ได้แก่
เกิดจากการชักนำของเพื่อนฝูง เกิดจากครอบครัวและผู้ปกครอง เกิดจากความบก-
พร่องของโรงเรียนและการศึกษา เกิดจากสิ่งแวดล้อมหรือละแวกบ้านที่อยู่ภายใต้
อิทธิพลของยาเสพติด เป็นต้น และประการสุดท้ายสาเหตุอื่นเกิดจากภาวะเศรษฐกิจ
ทำให้ทุกคนต้องมีการะกิจมากมาย ทำงานแข่งกับเวลาไม่ค่อยมีเวลาสนใจให้ความ
อบอุ่นแก่ใครมากนัก แม้จะเป็นบุตรหลานของตนเอง ทำให้ขาดความอบอุ่น จึงต้องหา
ที่พึ่งพิงกับเพื่อนฝูงต่อไป และชักชวนกันไปสู่ความเป็นทาสของยาเสพติด ซึ่งเด็กวัยรุ่น
หรือเยาวชนนั้น จะมีวัยหนึ่งที่จิตใจหรือรากฐานความต้องการในทางจิตใจ มีความ
ต้องการสิ่งเหล่านี้^๑ คือ

๑. ความต้องการให้สังคมยอมรับ
๒. ความต้องการมีส่วนร่วมในสังคม
๓. ความต้องการให้คนรัก
๔. ความต้องการจะรักคนอื่น
๕. ความต้องการจะแสดงความรู้สึกรู้สึกออกมาให้ปรากฏ
๖. ความต้องการเป็นคนสำคัญในวงสังคม
๗. ความต้องการให้ตนยกย่องนับถือ

ความต้องการของเด็กวัยรุ่น หรือเยาวชนนี้ถ้าหากไม่ได้สมดังใจแล้ว จะมี
ปฏิกิริยาในทันทีตรงกันข้าม เพื่อนำผลของปฏิกิริยานี้มาขบวัดความต้องการของตนใน
ทางลบ ซึ่งถือเป็นปัญหาสังคมและเป็นสาเหตุสำคัญก่ออาชญากรรมต่าง ๆ และส่วนมาก
จะโน้มนำเข้าสู่การกระทำความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดมากที่สุด ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะ
เห็นได้ว่า ความไม่สมบูรณ์แบบของทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เป็นองค์ประกอบในสังคมเป็นสา-
เหตุให้คนกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดได้ทั้งสิ้น

^๑สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, เยาวชนกับ
ปัญหายาเสพติด (กรุงเทพมหานคร โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, ๒๕๒๑),
หน้า

ยาเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรม

ปัญหาอาชญากรรม ได้แก่ การกระทำความผิดทางอาญาต่าง ๆ รวมถึง ความผิดในการทำร้ายร่างกาย ปล้น ชิงทรัพย์ วางเพลิง เล่นการพนัน ข่มขู่ โสเภณี ความผิดทางเพศ

สาเหตุของการประกอบอาชญากรรมนั้น เกิดจากถูกบีบคั้นทางเศรษฐกิจ จิตใจ และสังคม ในการแก้ปัญหาทำได้โดยจัดให้ผู้คนทั้งหลายอยู่กันเป็นหลักแหล่ง โดยเฉพาะผู้ที่อพยพมาจากชนบทที่ไม่มีญาติพี่น้องที่มีหลักฐานอยู่ในเมือง จัดให้มีการ ศึกษา การยี่ดอาชีพ การควบคุมทางกฎหมายต่าง ๆ การเพิ่มเจ้าหน้าที่ผู้รักษากฎหมาย ทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ ตลอดจนการร่วมมือในการปราบปราม การควบคุมประชาชน ทั่ว ๆ ไป

การติดยาเสพติดจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอาชญากรรมหรือไม่เพียงใดนั้น เป็น ปัญหาเกี่ยวเนื่องกันซึ่งบางครั้งก็ยากที่จะชี้ชัดลงไปว่าจะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ นั้น ทั้งนี้แล้วแต่ความคิดเห็นของบุคคลซึ่งอยู่ในฐานะต่าง ๆ จะให้มีความเกี่ยวข้องกันหรือไม่ เช่น นักกฎหมาย เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหาร นักวิจัย แพทย์ นักอาชญาวิทยา นักสังคม- สงเคราะห์ แต่อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปยอมรับว่า ยาเสพติดที่ผู้เสพ เข้าไปมีส่วนสัมพันธ์กับอาชญากรรมแน่นอน จากการศึกษาวิจัยทางสังคมวิทยาในสหรัฐ- อเมริกา ปรากฏว่า อาชญากรมี ๒ ประเภท คือ ประเภทแรกพวกมืออาชีพ และไม่ใช้ พวกมืออาชีพ อาชญากรมืออาชีพส่วนใหญ่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่แต่ขาดความอบอุ่น ยากจนและขาดการศึกษา ซึ่งตรงกันข้ามกับอาชญากรที่ไม่ใช่มืออาชีพ มักจะเข้าหรืออยู่ ร่วมในสังคมได้ดี และเคารพเชื่อฟังกฎหมาย ไม่มีปฏิกิริยาต่อต้านสังคม อาชญากรมือ อาชีพมักจะติดยาเสพติด เพราะมีความจำเป็นต้องก่ออาชญากรรมเพื่อหาเงินมาเป็นค่า ใช้จ่ายที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในการซื้อยาเสพติดก็ต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้นเช่นเดียวกัน

นักอาชญาวิทยาเชื่อกันว่า สาเหตุที่ทำให้บุคคลพวกนี้ติดยาเสพติดก็เพราะหาเงินได้ เป็นจำนวนมากในระยะเวลาอันสั้น และไม่ต้องใช้แรงกาย ความกตือรือร้นมากนัก จึงสามารถนำเงินที่หามาโดยง่ายนี้ไปซื้อยาเสพติดซึ่งก็มีราคาค่อนข้างสูง (โดย รายได้ของบุคคลธรรมดาไม่อาจหาซื้อได้ตามต้องการ) และหวังว่ายาเสพติดดังกล่าว จะทำให้ระงับจิตใจที่ถึงเครียดจากการก่ออาชญากรรม หรือจิตใจกล้าแข็งขึ้นก่อนที่จะ ไปก่ออาชญากรรม

ส่วนพวกที่เป็นอาชญากรมีอาชีพ หรือพวกวัยรุ่นมักจะมีฐานะความเป็นอยู่ ดีกว่าพวกอาชญากรประเภทอาชีพ โดยภาวะสิ่งแวดล้อม หรือความอยากรู้อยากทดลอง หรือถูกเพื่อนฝูงชักนำไปเสพยาเสพติด พวกนี้สามารถหาเงินจากบิดามารดาหรือจาก ญาติพี่น้องไปซื้อยาเสพติดได้ง่ายเช่นเดียวกัน โดยไม่ต้องไปก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับ ทรัพย์สินเพื่อหาเงินมาซื้อยาเสพติดเหมือนอาชญากรอาชีพ

เมื่อยาเสพติดชนิดต่าง ๆ ไปทำปฏิกิริยากับประสาท สมอง และอวัยวะ สำคัญหลายส่วนในขณะเดียวกันย่อมทำให้จิตใจและนิสัยของผู้เสพแปรสภาพไปจากความ เป็นจริง อาจกล่าวได้ว่ามีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันอย่างใกล้ชิดระหว่างยาเสพติดที่ ผู้เสพเข้าไปในร่างกาย และทำให้จิตใจผิดปกติไปกับอาชญากรรม ซึ่งการติดยาเสพติด อาจทำให้คนที่เสพนั้นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมบางอย่างไปได้ แม้ไม่มีหลักฐานยืนยันว่า ติดยาเสพติดแต่ละชนิด เมื่อเสพยาเข้าไปแล้วจะไปกระตุ้นหรือมีผลโดยตรงต่อร่าง กาย จนกระทั่งไปดำเนินการก่ออาชญากรรมที่เข็มโหดรุนแรง แต่มีสาเหตุที่เชื่อได้ว่า ยาเสพติดบางชนิด เช่น เฮโรอีน และมอร์ฟิน จะทำให้ผู้เสพยาที่มีลักษณะผิดปกติจาก บุคคลธรรมดา ซึ่งมีผลทั้งทางร่างกายและจิตใจ ฉะนั้น จึงไม่สามารถที่จะแยกความ สัมพันธ์เกี่ยวเนื่องระหว่างผู้เสพยาติดยากับอาชญากรรมออกจากกันได้ และเป็นที่ยอมรับกัน ชัด ว่า จำนวนผู้กระทำความผิดอาญาที่เพิ่มขึ้นในปัจจุบันมีสาเหตุหนึ่งมาจากความต้องการเงิน เป็นปัจจัยไปซื้อยาเสพติด นอกจากนั้นกระบวนการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ไม่ว่าจะ เป็นเรื่องการมียาเสพติดไว้ในครอบครอง เพื่อเสพ เพื่อค้า เพื่อผลิต เพื่อ ลักลอบนำเข้า หรือส่งออกนอกราชอาณาจักร ก็สามารถทำให้เกิดอาชญากรรมหรือ ความไม่สงบขึ้นได้ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นความผิดอาญาภายในตัวของมันเองอยู่แล้ว

และอาจรวมเป็นกลุ่มมีอิทธิพล เพื่อทำการผลิตและจัดจำหน่ายหรือเพื่ออำนาจให้ความคุ้มครอง หรือพยายามช่วงชิงผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน รวมทั้งก่อให้เกิดปัญหาต่อระดับของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองในระดับต่าง ๆ ด้วย

อาชญากรรมประเภทที่กระทำผิดเกี่ยวกับการศึกษาเสพติดเป็นอาชญากรรมที่ขัดต่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม (Public Order Crime) ซึ่งตามปกติแล้วอาชญากรรมประเภทดังกล่าวยังมีความเชื่อฟังกฎหมายและปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของสังคมอยู่บ้าง แต่ได้กระทำผิดไปเพราะต้องสนองความต้องการของร่างกายและจิตใจจนขาดการยับยั้ง ซึ่งทำให้ผู้กระทำผิดส่วนใหญ่ได้รับการลงโทษตามกฎหมายหรือได้รับการลงโทษจากสังคมอย่างไม่เป็นทางการ เช่น ขาดการยกย่องในสังคม ถูกตำหนิติเตียน และไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย การที่สังคมไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบที่ร้ายแรงต่อผู้กระทำผิดประเภทนี้ อาจจะเป็นเพราะอาชญากรรมดังกล่าวส่วนใหญ่แล้วจะเป็นอาชญากรรมที่ปราศจากผู้เสียหายหรือเหยื่อ (Crime Without Victim) กล่าวคือผู้ได้รับความเสียหายโดยตรงได้แก่ ผู้ประกอบอาชญากรรมหรือผู้เสพติดนั่นเอง

ผู้เสพติด นอกจากยาเสพติดจะทำลายหรือให้โทษแก่ร่างกายของผู้เสพแล้ว ในทางสังคม ในทางเศรษฐกิจ และในทางปกครอง และปัญหาต่าง ๆ ติดตามมา ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากผู้เสพติดทำให้งังเกิดผลเสียหายแก่งานทุกสาขา อาทิเช่น ในด้านการศึกษาของชาติ ในด้านการป้องกันประเทศ ในด้านการรักษาความปลอดภัยภายในประเทศ เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการรักษาความปลอดภัยของประชาชน ซึ่งเป็นงานในหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจย่อมจะต้องประสบปัญหาจากผู้เสพติดอยู่เป็นประจำ ซึ่งจะเห็นได้จากการกระทำความผิดทางอาญาของผู้เสพติดในฐานต่าง ๆ ตามประมวลกฎหมายอาญาซึ่งเป็นสาเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมีภาระหน้าที่ในการปราบปรามหนักเพิ่มขึ้น และทราบโดยทั่วกันว่าเสพติดยังระบาคอยูกัเป็นที่แน่นอนว่าสวัสดิภาพความปลอดภัยของประชาชนส่วนรวมจะต้องถูกคุกคาม จากบุคคลจำนวนนี้อยู่ตลอดไป

ประมุข สวัสดิ์มงคล, "ยาเสพติดกับอาชญากรรม," กองสารนิเทศ
สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, เอกสารเผยแพร่ (อัดสำเนา),
หน้า ๒.

และปัญหาในการปราบปรามอาชญากรรมค้ำอื่น ก็เพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัวซึ่งถ้าหากสามารถปราบปรามการระบาทของยาเสพติดให้บรรเทาเบาบางลงได้แล้ว ภาระหน้าที่ในการปราบปรามอาชญากรรมค้ำอื่น ๆ ก็ย่อมจะบรรเทาเบาบางลงไปด้วย^๑ อาชญากรรมประเภทต่าง ๆ อันสืบเนื่องมาจากผู้เสพยาเสพติดมักจะกระทำผิดกันมาก มีดังนี้

๓.๑ ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ซึ่งบางครั้งมีความเกี่ยวเนื่องกับทรัพย์สินด้วย เช่น การปล้นทรัพย์สิน การชิงทรัพย์สิน เป็นต้น เพราะในขณะที่ทำการลักทรัพย์สินอาจใช้กำลังประทุษร้ายผู้เสียหายด้วย จึงเป็นการทำร้ายชีวิตและร่างกายของผู้เสียหายไปในตัว และอีกประการหนึ่งยาเสพติดบางชนิดเมื่อเสพยาเข้าไปแล้วทำให้ร่างกายและจิตใจเปลี่ยนแปลงไปในทางต่อต้านความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม มีแนวโน้มใช้กำลังกายมากกว่าใช้กำลังความคิด มีนิสัยเกะกะระราน หรือชอบทำร้ายผู้อื่น หรือทะเลาะวิวาทกับบุคคลภายในครอบครัว ผู้เสพยาจะขาดความรู้ลึกผิดชอบและไม่เกรงกลัวกฎหมาย หรือบางครั้งอาจจะเกี่ยวเนื่องมาจากเกิดความต้องการยาเสพติดอย่างรุนแรง เช่นผู้ต้องการเสพยาเฮโรอีน ซึ่งโคอปกติแล้วเฮโรอีนจัดอยู่ในจำพวกยาระงับประสาท เมื่อเสพยาเข้าไปแล้วจะเกิดอาการสงบ ไม่ต้องการจะกระทำผิดคิดร้ายต่อผู้ใด และมีความสุขด้วยการสั่นหวานตามฤทธิ์อำนาจของเฮโรอีน แต่ถ้าหากขาดเฮโรอีนเสพยาแล้ว ความต้องการอย่างรุนแรงของร่างกายจะผลักดันให้กระทำการทุกสิ่งทุกอย่างได้ เรื่องโทษจำคุกหรือความผิดตามกฎหมายเป็นเรื่องเล็ก การหาเฮโรอีนมาเสพยาให้ได้เป็นเรื่องใหญ่จึงอาจก่ออาชญากรรมได้ทุกชนิด ถ้ามีคนเข้าไปยึดขวางอาจจะได้รับบาดเจ็บหรือผู้เสียหายไม่ใหทรัพย์สินแก่ผู้เสพยา ผู้เสพติดก็จะทำร้ายเอาและนำทรัพย์สินลงไปซื้อยาเสพติด ในกลุ่มวัยรุ่นที่เสพยาเสพติดก็เช่นเดียวกัน ส่วนมากจะพากันไปก่อเรื่องทะเลาะวิวาทด้วยพลังกลุ่มผลักดันไปเป็นเช่นนั้น ดังนั้นในปัจจุบันจำนวนผู้เสพยาส่วนมากที่ได้ประกอบอาชญากรรมทางอาญา มีสถิติพอ ๆ กับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้เสพติดก็คือ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายต่อผู้อื่น หรือแม้กระทั่งผู้เสพติดบางคนยังทำร้ายต่อชีวิต และร่างกายของผู้พบการก็มี ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดปกติธรรมดาเป็นที่สุด

^๑พล.ต.อ. ประเสริฐ รุจิรวงศ์, คำบรรยายเรื่องยาเสพติดให้โทษ
เฮโรอีน, หน้า ๒๘.

การดื่มสุราทั้ง ๆ ที่เป็นข้อห้ามทางศีลธรรมในสังคม แต่ก็ยังมีการปฏิบัติกันอยู่ทั่วไป ในหมู่ผู้ชาย และจัดว่าเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง การเสพสุรานั้นไม่ถือว่าเป็นความผิดในทางอาญา และไม่เป็นการเสียหาย ถ้าเสพมากเกินไปจนรongsติไว้ไม่ได้ ก็มักเป็นเหตุให้เกิดการวิวาท อันชักนำไปสู่เหตุอื่น ๆ ในทางอาญา และให้เกิดอุบัติเหตุต่าง ๆ ขึ้นได้ และถ้ายังผู้เสพเป็นอาชญา จนเป็นโรคสุราเรื้อรังแล้ว ก็จะก่อให้เกิดเสื่อมเสียทั้งทางร่างกายและจิตใจ

การดื่มสุรามีความสำคัญก่อให้เกิดอาชญากรรมได้ ๒ ทาง คือ

๑. เป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย เช่น ผ่าฝืนบทบัญญัติต่าง ๆ ของกฎหมาย หรืออาจเป็นความผิดอย่างอื่นที่เกี่ยวข้องกัน เช่น การรบกวนชาวบ้าน หรือการข่มขืนในขณะที่มีการเมเมาด้วยการเสพสุรา

๒. เป็นการชักจูงให้ไปทำความผิดทางอาญาได้ เช่น การข่มขืนกระทำอนาจาร การฆ่าคนตาย หรือคดีอาญาอื่น ๆ

มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการเสพสุรา และอาชญากรรมหลายราย มีความเห็นพ้องกันว่า สิ่งต่อไปนี้มีความสำคัญที่พบเห็นได้เสมอคือ

๑. อาชญากรรมนั้นมักจะมีการวางแผนกันในสถานที่ซึ่งมีการจำหน่ายสุรา หรือไม่ก็ในระหว่างการร่วมวงกันดื่มสุรา

๒. การกระทำผิดมักเกิดขึ้นในร้านจำหน่ายสุรา

๓. อาชญากรนั้นปกติเป็นคนขลาด จึงใช้สุราเป็นสิ่งข่มใจให้หายหรือปิดบังความขลาดกลัวของตน

๔. สุราทำให้คนขาดการยับยั้งตนเอง ทำอะไรลงไปโดยไม่คิดให้รอบคอบเสียก่อน

๓.๒ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นการประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน นับตั้งแต่ลักเล็กขโมยน้อย ไปจนถึงการฉกชิงวิ่งราวและโจรกรรม อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา สาเหตุที่ทำให้ผู้เสพติดเกิดการกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินกันมากก็เนื่องมา

จากความต้องการยาเสพติดเพื่อนำมาบำบัดความต้องการของตน โดยในระยะแรก เมื่อผู้เสพติดได้ทดลองยาเสพติดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการถูกบังคับ สมใจ หรือถูกล่อลวงให้เสพจะทำให้ผู้นั้นมีลักษณะอาการติดยาเสพติดแล้วแต่ชนิดที่ตนได้เสพเข้าไป เมื่อไม่ได้เสพยาจะมีอาการขาดยาเสพติด จะมีอาการต่าง ๆ ทำให้ขาดความรู้สึกนึกคิด นึกถึงแต่เพียงจะหายาเสพติดมาบำบัดความต้องการเพียงด้านเดียวและต้องหามาบำบัดความต้องการของตนให้ได้ ฉะนั้น ผู้เสพติดที่มีอาการขาดยาเสพติดจึงทำอะไรขาดความขังติด ไม่มีความรู้สึกผิดชอบ ไม่อาจแยกส่วนดีและเสียออกจากกันได้ และในที่สุดการสรรหายาเพื่อเสพก็ทำได้ทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะการหามาได้นั้น จะถูกต้องตามกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดีหรือไม่ บางครั้งปรากฏว่า ผู้เสพติดประทุษร้ายต่อผู้ให้กำเนิด เพื่อแย่งชิงทรัพย์สินไปซื้อเฮโรอีนมาบำบัดความต้องการของร่างกาย หรือการละทิ้งบุตร หรือผู้อยู่ในความอุปการะให้ออกขาย เพราะผู้เสพติดนำเงินที่มีอยู่ไปซื้อเฮโรอีน ซึ่งการกระทำเช่นนั้นสามัญชนผู้มีจิตปกติธรรมดาแล้ว เขาย่อมจะไม่กระทำนั้น แต่สำหรับผู้เสพติดด้วยความต้องการอย่างรุนแรงของร่างกาย จะบังคับให้กระทำได้โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมแต่ประการใด อย่างไรก็ตามหากว่าผู้เสพติดได้เสพยาติดเข้าไปแล้ว หรือในขณะที่ยังไม่ได้เสพยานั้น ปกติเขาจะมีความรู้สึกเหมือนคนธรรมดา และมีความคิดว่าในครั้งต่อไป เขาจะหาอย่างไรเพื่อให้ได้ยาเสพติดมาเสพ หากเขามีเงินพอที่จะหายาเสพติดมาเสพได้ เขาก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไรมากนัก แต่ผู้เสพติดส่วนมากแล้วจะอยู่ในฐานะที่ใช้จ่ายเงินเปลือง เพราะต้องนำเงินมาซื้อยาเสพติดที่ต้องเพิ่มปริมาณและค่าใช้จ่ายขึ้นเรื่อย ๆ ฉะนั้นจึงไม่ค่อยมีเงินพอที่จะซื้อหายาเสพติด จะขอจากญาติพี่น้องก็กลัวว่าเขาจะสงสัย จึงต้องดำเนินการหาเงินมาทุกวิถีทาง ในขั้นแรกอาจจะหยิบยืมจากผู้อื่น เมื่อไม่ได้ก็กระทำความผิดทางอาญา เช่น วิ่งราวทรัพย์ ฉ้อโกง ยักยอก ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ครอบครองทรัพย์ เป็นต้น เพื่อต้องการให้ได้เงินมาซื้อหายาเสพติดไว้เสพเมื่อร่างกายต้องการเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือศีลธรรมใดใดทั้งสิ้น ซึ่งจะได้ทราบตามข่าวหนังสือพิมพ์อยู่เสมอว่า จากการสอบสวนผู้ต้องหาจับของโจร ปรากฏว่าผู้กระทำการโจรกรรมนั้นเป็นผู้ติดยาเสพติดเป็นจำนวนมาก ด้วยสาเหตุที่กล่าวมานี้ ทำให้ผู้เสพติดประกอบอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์กันมาก และในปัจจุบันนี้ว่ายังมี

จำนวนมากเพิ่มขึ้น ประกอบกับมีสาเหตุที่ว่าผู้เสพติดจำนวนนี้เป็นผู้ที่มียารายได้น้อย การศึกษาค่ำ และว่างงาน การหาเงินทองจึงอยู่ในฐานะฝืดเคือง ยิ่งภาวะถ่วงครองชีพในปัจจุบันด้วยแล้ว ทำให้ไม่มีรายได้ออกใช้จ่าย จึงไม่มีปัญหาเลยว่าเขาจะหาเงินทองมาใช้จ่ายจากทางใด เป็นหลักฐานที่ยืนยันได้อีกทางหนึ่งว่า ผู้เสพติดส่วนมากจะกระทำผิดทางอาญาฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา

๓.๓ ความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นปัญหาที่น่าท้อใจพอสมควร เนื่องจากยาเสพติด เช่น เฮโรอีน มีอำนาจในการทำลายระบบประสาททุกส่วนของร่างกาย ฉะนั้นจึงทำให้ความรู้สึกทางเพศของผู้เสพเสื่อมลงโดยลำดับ และในที่สุดจะทำให้เกิดความผิดปกติทางจิตใจ และมีความวิปริตในทางเพศเกิดขึ้น มีการประกอบกิจการทางเพศกันอย่างแพร่หลายระบอบในหมู่พวกนักเที่ยวกลางคืน และสถานที่เหล่านี้มักแสดงโชว์ ส่วนมากจะใช้นายเสพติดเป็นเครื่องช่วยเพื่อความบันเทิง และความนอกจากนี้นายเสพติดบางอย่างยังกลายเป็นเครื่องมือที่บังคับบุคคลผู้ตกเป็นทาสให้ประกอบกรรมทำชั่วได้ทุกอย่างโดยไม่มีขอบเขต ในแหล่งที่มั่วสุมบางแห่ง เช่น สำนักโสเภณีก็ปรากฏว่าเจ้าสำนักได้ใช้เฮโรอีนเป็นเครื่องมือในการปกครองบังคับ และยึดเหนี่ยวบรรดาโสเภณีให้ตกอยู่ในอำนาจของตนตลอดเวลา และไม่สามารถหลุดพ้นออกไปจากแหล่งเลวร้ายนี้ได้

๓.๔ ความผิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนน ตามสถิติในปัจจุบันแล้ว ความผิดเกี่ยวกับจราจรนับได้ว่าเป็นสถิติที่สูงที่สุด อุบัติเหตุบนท้องถนน เช่น รถคว่ำ รถชนกัน ชนคนเดินเท้า อันเป็นเหตุให้สูญเสียชีวิต และทรัพย์สินนั้น หากค้นหาสาเหตุที่แท้จริงแล้วปรากฏว่า คนขับรถส่วนมากจะมีจิตใจไม่ปกติในขณะที่ทำการขับรถ อาจดื่มสุรา ยาเสพติด หรือของมึนเมาอย่างอื่น ทำให้ความสามารถในการขับรถลดน้อยลง ขาดความระมัดระวัง หรือแม้ว่าบุคคลเหล่านี้จะมีได้ขับรถ แต่เดินเท้าก็ไม่ปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัด ทำอะไรเป็นไปตามฤทธิ์อำนาจของยาเสพติด จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ง่าย และถ้าผู้ขับรถยนต์เป็นผู้เสพติดด้วยแล้ว ยิ่งมีอันตรายอย่างใหญ่หลวง เพราะในขณะที่เสพยาเสพติดนั้นจะทำให้มีอาการเคลิบเคลิ้มลึ้มตัวเช่นเดียวกับอาการหลับใหลในการขับรถยนต์

คงจะได้พบเห็นจากคนขับรถบรรทุกในเวลากลางคืน ในสภาพเช่นนี้ย่อมขาดสติ ไม่
ระมัดระวัง และถ้าในขณะที่กำลังขับรถอยู่ยังไม่ได้เสพยา ก็จะต้องเกิดอาการหงุดหงิด
กระวนกระวายใจ เพราะต้องการที่จะเสพยาจึงขาดการยั้งคิด อยากจะขับรถยนต์
ให้ถึงที่หมายโดยเร็ว เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงทำให้ผู้เสพยาผิดประสบอุบัติเหตุบนถนนกันมาก
ซึ่งเป็นการกระทำความผิดเกี่ยวกับกฎหมายจราจร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

มาตรการทางกฎหมายที่นำมาแก้ไขปัญหาเสพติด

ในการแก้ไขปัญหาเสพติด จะต้องมีการดำเนินงานอย่างมีระเบียบ
แบบแผน และได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ประสานงานซึ่งกันและกันตาม
หลักเกณฑ์ที่วางไว้ และแนวทางที่กำหนดไว้ เราเรียกว่า กฎหมาย ซึ่งกฎหมายต่างๆ
ที่กำหนดขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาเสพติด จะต้องมีความสอดคล้องกับข้อเท็จจริงของ
ปัญหา เดิมทีเดียว ยาเสพติดยังไม่เป็นปัญหาต่อสังคมมากมายดังเช่นปัจจุบันนี้ จึง
ยังมีได้มีการแก้ไขปัญหานี้อย่างจริงจัง จนกระทั่งมาถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา พ.ศ. ๑๙๐๓
ในรัชกาลของสมเด็จพระรามาธิบดีที่ ๑ (พระเจ้าอู่ทอง) ทรงเล็งเห็นว่า การเสพ
ฝิ่นเป็นภัยอย่างร้ายแรง ราษฎรที่ติดฝิ่นแล้วไม่เป็นอันทำมาหากิน เหล่าทหารทั้งปวง
ที่ติดฝิ่น เมื่อไม่มีฝิ่นสูบ ในเวลารบก็ไม่มีกำลังรบ ทำให้พ่ายแพ้แก่ข้าศึก พระองค์จึง
ได้ทรงตรากฎหมายลักษณะโจรขึ้นในปีนั้น โดยบัญญัติการห้ามซื้อ ขาย เสพ และกิน
ฝิ่นไว้ว่า "ผู้สูบฝิ่น กินฝิ่น ขายฝิ่นนั้น ให้ลงพระราชอาญาจหนักหนา ธิบราชบาทว์
ให้สิ้นเชิง ทเวนบกสามวัน ทเวนเรือสามวัน ให้จำใส่คุกไว้กว่าจะออกได้ ถ้าอดได้
แล้วให้เรียกเอาทานบนแก้มัน ญาติพี่น้องไว้แล้วจึงให้ปล่อยผู้สูบ ขาย กินฝิ่น ออกจาก
โทษ" กฎหมายฉบับนี้บังคับใช้มาจนถึงต้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์

กฎหมายฉบับต่อมาเท่าที่ปรากฏในหลักฐาน คือพระราชบัญญัติภาษีฝิ่น ได้
ประกาศใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอม-
เกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ โดยให้เหตุผลในการตราพระราชบัญญัติว่า ได้มีการ
เก็บภาษีฝิ่นมานานแล้วก่อนกฎหมายนี้ และก่อนออกกฎหมายนี้ได้มีการลักลอบนำฝิ่น
เข้ามาในพระราชอาณาเขตชุกชุมมาก เป็นเหตุให้เจ้าภาษีจำหน่ายฝิ่นน้อยลง ชาติ
ทุน จึงได้ขอคืนภาษี และไม่มีผู้ใดกล้ารับเป็นเจ้าภาษีอีก จึงจำเป็นต้องมีกฎหมายนี้
ใช้บังคับ อย่างไรก็ตามกฎหมายฉบับนี้ออกมาบังคับใช้ ในขณะที่ฝิ่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ตามกฎหมาย กล่าวคือ ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๔ พระองค์ได้ทรงปรึกษากับเสนาบดีทั้งหลายตลอดจนเหตุผลต่าง ๆ เช่น พวกอังกษี การเก็บภาษีจากการให้สูบฝิ่น เป็นต้น จึงทรงอนุญาตให้คนจีนสูบฝิ่นได้ ส่วนคนไทยนั้นไม่ให้สูบฝิ่นโดยเด็ดขาด การสูบฝิ่นจึงเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๙๔ เป็นต้นมา

กฎหมายอีกฉบับหนึ่ง ซึ่งตราขึ้นในสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ก็คือพระราชบัญญัติมอฟิน แลโคกะอิน พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เจตนารมณ์ของกฎหมาย จะเห็นได้จากพระราชปรารภของพระองค์ถึงการใช้มอฟิน แลโคกะอิน ในชนบางจำพวก ยิ่งอ่อนแก่กว่าจะมีความรู้ว่าจะมีคุณสมบัติอย่างไร อาจหลงนิยมนิยมเพื่อเพลิดเพลินขนาด เพื่อความเพลินใจชั่วกาลหนึ่งเป็นอาทิ พาให้ปราศจากความผาสุกในเรื่องกายชั่วกาลนาน ทั้งนี้ด้วยการซื้อขายให้บันมอฟินแลโคกะอินยังไม่ได้กำหนดและวางระเบียบให้อยู่ในความรักษาของรัฐบาล เพื่อผ่อนปรนให้ใช้เฉพาะแต่สิ่งซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ชนทั่วไป

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๖๔ ได้ตราพระราชบัญญัติฝิ่น พระพุทธศักราช ๒๔๖๔ ขึ้น ซึ่งนับได้ว่าเป็นกฎหมายที่สมบูรณ์มาก มีลักษณะที่สำคัญเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ มีบทบัญญัติว่าด้วยการมีฝิ่น ผู้สูบฝิ่น การซื้อขายฝิ่น สถานที่สูบฝิ่น การมีการซื้อขายกลองสูบฝิ่น การขึ้นทะเบียนผู้สูบฝิ่น เป็นต้น ส่วนเหตุผลในการออกกฎหมาย จะเห็นได้จากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว คำรัสเหนือเกล้า ๆ ว่า กรุงสยามได้ร่วมทำสัญญาระหว่างนานาประเทศ ว่าด้วยเรื่องฝิ่น ณ กรุงเฮก แลได้มีพระราชสัถยานัน แล้ว ณ วันที่ ๑ ธันวาคม พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ แลสัญญา นี้ได้รับความยินยอมในข้อ ๒๔๕ แห่งสัญญาสันติภาพทำที่เมือง แวร์ไซส์ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พระพุทธศักราช ๒๔๖๒ มีความมุ่งหมายเพื่อห้ามการใช้ฝิ่นแลเครื่องยาอย่างอื่น ๆ ที่มีประเภทเช่นเดียวกันอย่างเกินกว่าสมควรให้หมดกลางเป็นลำดับ

ปี พ.ศ. ๒๔๖๕ ได้ตราพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ เพื่อควบคุมยาเสพติดให้โทษ ในการนำเข้า หรือส่งออก ตลอดจนมาตรการอื่น ๆ กฎหมายฉบับนี้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรวม ๔ ครั้ง ครั้งสุดท้ายใน พ.ศ. ๒๕๑๔ และถูกยกเลิกทั้งฉบับเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

นอกจากนี้ยังมีพระราชบัญญัติที่น่าสนใจอีก ๒ ฉบับ คือ พระราชบัญญัติกั้นชา พ.ศ. ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติพิชกระห่อม พ.ศ. ๒๔๘๖ กฎหมายทั้ง ๒ ฉบับมีหลักการว่า ห้ามนำเข้า ส่งออก ปลุก มี ชื่อชาย ให้อ หรือแลกเปลี่ยน และเสพย์

กฎหมายที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดข้างต้น เป็นกฎหมายของประเทศไทยที่บังคับใช้มาในอดีต กฎหมายแต่ละฉบับพยายามกำหนดมาตรการทางกฎหมาย เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาเสพติคให้ได้ดี แต่ก็ปรากฏว่า ปัญหาเสพติคก็ยังคงเรื้อรังมาจนถึงทุกวันนี้

สำหรับในปัจจุบัน กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติคซึ่งเป็นมาตรการทางกฎหมายในอันที่จะแก้ไขปัญหายาเสพติคให้หมดไป มีอยู่ดังนี้

๑. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒
๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗
๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘
๔. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติค พ.ศ. ๒๕๑๙
๕. พระราชบัญญัติยาเสพติคให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๑. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อแก้พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๔ โดยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริเห็นสมควรแก้พระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อง่ายในอันจะปราบการเสพฝิ่นให้ลดลงเป็นลำดับจนหมดสิ้นไป พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ มีการแก้ไขปรับปรุงอีก ๑ ครั้ง จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๓ พระราชบัญญัติฉบับนี้เริ่มใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๗๒ มีมาตรการควบคุมการซื้อขายฝิ่น การเสพฝิ่น สถานที่สูบฝิ่น ผู้บริการในสถานสูบฝิ่น ก่อนอื่นต้องมีความเข้าใจเสียก่อนว่า ในขณะที่ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาในขณะที่ฝิ่นยังเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมายอยู่ ดังนั้น ย่อมมีมาตรการเช่นนี้หลงเหลืออยู่ให้ปรากฏในพระราชบัญญัติ แต่ในปัจจุบันนี้ได้ถูกยกเลิกไปแล้ว ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๑ จะมีเฉพาะบางส่วนเท่านั้นที่ยังพอจะบังคับได้อยู่ อย่างไรก็ตาม มาตรการบางอย่างที่ยังคงความเข้มแข็งและสามารถนำมาใช้ได้ กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติคบางฉบับต่อมา ก็ได้นำมาบัญญัติไว้ เช่นมาตรการ

ที่ว่า ให้อำนาจสมุหเทศาภิบาล หรือผู้ว่าราชการจังหวัด อาจสั่งให้ผู้อยู่บ้านประจำ
ท้องที่ โดยส่งคำสั่งให้หรือปิดไว้ที่บ้าน ว่าให้เรียกชายหญิงทั้งหลายในหมู่บ้านนั้น ที่มี
อายุตั้งแต่ ๑๘ ปีขึ้นไป ให้ช่วยกันปราบปรามการปลูกฝิ่นในหมู่บ้านนั้น ภายในเวลาที่
กำหนดไว้ ในคำสั่ง ซึ่งไม่ให้เกินกว่าสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดนั้นแล้ว ถ้ายังมีการ
ปลูกฝิ่นอยู่ในหมู่บ้านนั้นไซ้ ท่านว่าผู้อยู่บ้านและคนทั้งหลายมีความผิดตามกฎหมาย
ลักษณะอาญา ที่กล่าวมานี้เป็นมาตรการทางกฎหมายในการปราบปรามการปลูกฝิ่นอัน
เนียบขาดประการหนึ่ง

ส่วนบทกำหนดโทษตามพระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ มีดังนี้

๑. ปลูกฝิ่น หรือมีไว้ซึ่งพันธุ์ฝิ่นโดยไม่รับอนุญาต มีโทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี
หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
๒. พาฝิ่น หรือมูลฝิ่นเข้ามาหรือส่งออก หรือจัดส่งเข้ามาหรือผ่านราชอาณาจักร
มีความผิดมีโทษจำคุกตั้งแต่ ๖ เดือน ถึง ๒๐ ปี และปรับ ๒๐ เท่า ของราคา
ของกลาง แต่ไม่น้อยกว่า ๕,๐๐๐ บาท
๓. จัดการให้ผู้อื่นมีไว้ทำการค้าฝิ่นหรือมูลฝิ่น มีความผิดมีโทษจำคุกตั้งแต่
๖ เดือน ถึง ๒๐ ปี และปรับ ๕,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท
๔. มีไว้ซื้อ หรือขายฝิ่น มีความผิด มีโทษจำคุก ๖ เดือน ถึง ๒๐ ปีและ
ปรับ ๒๐ เท่าของราคาฝิ่นของกลาง แต่ไม่น้อยกว่า ๕,๐๐๐ บาท
๕. เสพฝิ่น หรือมูลฝิ่น มีไว้ซึ่งมูลฝิ่น มีความผิด มีโทษจำคุก ๖ เดือนถึง
๑๐ ปี และปรับ ๑๐ เท่าของราคาฝิ่น หรือมูลฝิ่น แต่ไม่น้อยกว่า ๒,๐๐๐ บาท
๖. มี ทำขาย พาเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งกล่องสูบฝิ่นมีความผิด มีโทษ
จำคุกไม่เกิน ๓ เดือน ปรับไม่เกิน ๕๐๐ บาท

๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๑ ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๐๑ โดย
จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ หัวหน้าคณะปฏิวัติ มีผลทำให้ยกเลิกการเสพฝิ่น และจำหน่าย
ฝิ่นที่มีมาแต่ พ.ศ. ๒๓๙๕ ลงโดยเด็ดขาด ซึ่งจะเห็นได้จากข้อความในประกาศของคณะ

ปฏิวัติดังกล่าว คือ

"ด้วยคณะปฏิวัติได้พิจารณาเห็นว่า การเสฟผืนเป็นที่รังเกียจในวงสังคมและเป็นอันตรายแก่สุขภาพและอนามัยอย่างร้ายแรง ประเทศต่าง ๆ ได้พยายามเลิกการเสฟผืนโดยเด็ดขาดแล้ว จึงเห็นเป็นการสมควรให้เลิกการเสฟผืน และการจำหน่ายผืนในประเทศไทยเสีย

หัวหน้าคณะปฏิวัติจึงมีคำสั่งดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกการเสฟผืน และยกเลิกการจำหน่ายผืนทั่วราชอาณาจักร ทั้งนี้ให้เสร็จสิ้นภายในระยะเวลาตามประกาศนี้

ข้อ ๒ เพื่อให้การเลิกการเสฟผืนเป็นไปโดยเรียบร้อยภายในระยะเวลาอันสมควร ให้กระทรวงการคลังดำเนินการดังต่อไปนี้

(๑) ประกาศให้ผู้เสฟผืนหรือมูลผืน ซึ่งยังมีโคขึ้นทะเบียนขอรับอนุญาตให้ไปขึ้นทะเบียนขอรับอนุญาตเสฟผืนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๑

(๒) กวดขันมิให้ผู้ใดเสฟผืน หรือมูลผืนตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๒ เป็นต้นไป นอกจากผู้ที่มีใบอนุญาตเสฟผืน

(๓) ให้ยุบเลิกร้านจำหน่ายผืน ให้หมดสิ้นเด็ดขาดภายในวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๐๒

ข้อ ๓ ให้กระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงมหาดไทย จัดให้มีสถานพยาบาล และสถานพักพิงสำหรับผู้เสฟผืนติด มารักษาพยาบาลและพักพิง

ข้อ ๔ ภายในระยะเวลาหกเดือนนับแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๒ เป็นต้นไป บุคคลที่เสฟผืนติดไม่ว่าจะมีใบอนุญาตให้สูบผืนหรือไม่ ถ้าประสงค์จะเข้ารับการรักษาพยาบาลและพักพิงในสถานที่ตั้งกล่าวในข้อ ๓ ให้เจ้าหน้าที่รับตัวไว้รักษาพยาบาลและพักพิง ได้ไม่เกินเก้าสิบวัน

ข้อ ๕ นับแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๒ เป็นต้นไป ผู้เสฟผืนหรือมูลผืน นอกจากมีความผิดกฎหมายว่าด้วยผืนแล้ว เมื่อพ้นโทษให้เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือ

ตำรวจมีอำนาจส่งตัวผู้นั้นเข้าทำการรักษาพยาบาลและพักฟื้นในสถานที่ดังกล่าวในข้อ ๓ ได้ตามกำหนดเวลาที่เห็นสมควร ซึ่งต้องไม่เกินเก้าสิบวัน

ให้ถือว่าผู้ที่อยู่ในสถานพยาบาลและสถานพักฟื้นตามความในวรรคก่อนเป็นผู้ อยู่ในระหว่างคุมขัง ตามอำนาจของพนักงานสอบสวนตามความหมายของประมวล กฎหมายอาญา ซึ่งถ้าหลบหนีก็มีความผิดต้องระวางโทษตามประมวลกฎหมายนั้น

๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๔

พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๑๔) สาเหตุที่มีความจำเป็นต้องออกกฎหมายฉบับนี้มาก็เพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ซึ่งได้กระทำกัน ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย และประเทศไทยได้เป็นภาคีสมาชิกอยู่ ในอันที่จะร่วมมือกับประเทศภาคีอื่น ๆ ควบคุมการผลิต การขาย การนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน หรือการมีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศมิให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของบุคคลและสังคม พระราชบัญญัตินี้ไม่มีบทบัญญัติแบ่งประเภทของวัตถุออกฤทธิ์ว่ามีกี่ประเภท แต่ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจประกาศระบุชื่อและจัดแบ่งประเภทวัตถุออกฤทธิ์ว่าวัตถุออกฤทธิ์ใดอยู่ในประเภท ๑ ประเภท ๒ ประเภท ๓ หรือประเภท ๔ ทั้งนี้ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๒๑ กำหนดให้วัตถุออกฤทธิ์ประเภท ๑ และประเภท ๒ เป็นยาเสพติดตามความในพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ส่วนการวิเภาาระหัดศัพท์คำว่า "วัตถุออกฤทธิ์" หมายถึง วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่เป็นสิ่งธรรมชาติหรือที่ได้จากสิ่งธรรมชาติ หรือวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่เป็นวัตถุสังเคราะห์ ทั้งนี้ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในการดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมายของกฎหมายได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นมาคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท" เพื่อทำการให้ความเห็น ความเห็นชอบ หรือแนะนำในเรื่องการผลิต ขาย นำเข้า ส่งออก นำผ่าน หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์และการขึ้นทะเบียนวัตถุคำรับ ตลอดจนการกำหนดหลักเกณฑ์ต่าง ๆ นอกจากนี้ก็มีพนักงานเจ้าหน้าที่

คำเนนการ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการควบคุมพิเศษ และการวางบทกำหนดโทษของ
ผู้ฝ่าฝืน ซึ่งโดยที่กล่าวมามีความมุ่งหมายที่จะควบคุมวัตถุที่ออกฤทธิ์ที่เสื่อมคุณภาพไม่ได้
มาตรฐาน หรือวัตถุออกฤทธิ์ปลอมเป็นสำคัญ เพื่อป้องกันสังคมให้พ้นจากบุคคลที่จะนำวัตถุ
ออกฤทธิ์ไปใช้ในทางที่ผิดได้ พระราชบัญญัติฉบับนี้มีมาตรการทางกฎหมายในการบำบัด
รักษาผู้เสพติดที่น่าสนใจอยู่ประการหนึ่ง ในมาตรา ๘๘ มาตรา ๑๑๔ และมาตรา ๑๑๕
กล่าวคือ เมื่อปรากฏว่าผู้ใดเสพติดซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ เลขาธิการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย
จากเลขาธิการ โดยความเห็นหรือคำแนะนำของคณะกรรมการ มีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นไปรับ
การรักษาพยาบาลหรือฟื้นฟูสุขภาพและสมรรถภาพ ณ สถานพยาบาลหรือสถานพักฟื้นตาม
ที่เห็นสมควร เป็นเวลาไม่เกิน ๑๘๐ วัน ในกรณีจำเป็นเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล หรือ
การฟื้นฟูสุขภาพและสมรรถภาพ เลขาธิการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายจะขยายเวลาต่อไป
อีกได้ไม่เกิน ๑๘๐ วัน (ผู้เสพติดซึ่งวัตถุออกฤทธิ์ หมายความว่าถึงเสพ รับเข้าร่างกาย
หรือใช้ด้วยวิธีอื่นใด ซึ่งวัตถุออกฤทธิ์และแสดงอาการเสพติควัตถุออกฤทธิ์ ซึ่งสามารถ
ตรวจสอบได้ตามหลักวิทยาศาสตร์การแพทย์) ซึ่งถ้าผู้เสพติดขัดขืนไม่ยอมไปรับการรักษา
ตามคำสั่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ และเมื่อพ้นโทษแล้วให้ส่งตัวผู้นั้นไปรับการรักษาพยาบาลตามคำสั่งเดิม และ
ระหว่างที่ผู้เสพติด ทำการรักษาพยาบาล หรือฟื้นฟูสุขภาพและสมรรถภาพตามคำสั่งใน
สถานพยาบาล หากหลบหนีไปจากสถานนั้น ข่อมมีความผิด ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน
๓ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑ หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และเมื่อพ้นโทษแล้วให้ส่งตัว
ผู้นั้นไปรับการรักษาตามคำสั่งเดิม

๘. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๔

พระราชบัญญัติฉบับนี้เริ่มใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ได้แสดง
ถึงเจตนารมณ์อันแน่วแน่ของรัฐบาลในอันที่จะดำเนินงานป้องกันและปราบปรามการค้าและ
การเสพยาเสพติดอย่างเข้มงวดกวดขัน และได้กำหนดมาตรการและให้อำนาจในการ
ดำเนินงานป้องกันปราบปรามอย่างจริงจัง และให้ได้ผลโดยเด็ดขาดและมีประสิทธิภาพ

กฎหมายฉบับนี้ได้ให้ความหมายคำว่า ยาเสพติดให้โทษตามกฎหมายว่าด้วย
ยาเสพติดให้โทษ ด้ยข้อความกฎหมายว่าด้วยกัญชา ฝิ่นตามกฎหมายว่าด้วยฝิ่น พืชกระท่อม

ตามกฎหมายว่าด้วยพิธีกรรมและวัตถุออกฤทธิ์ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท ตามที่รัฐมนตรีกำหนดให้เป็นยาเสพติดตามพระราชบัญญัตินี้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา หลักการดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยให้มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เรียกโดยย่อว่า "ป.ป.ส." มีนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ และให้มีสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เรียกโดยย่อว่า "สำนักงาน ป.ป.ส." มีหน้าที่ดำเนินการให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการและปฏิบัติงานธุรการอื่น มีเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เป็นผู้ควบคุมดูแลโดยทั่วไป ซึ่งราชการของสำนักงาน ป.ป.ส. และให้มีรองเลขาธิการเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการ

มาตรการทางกฎหมายที่สำคัญของพระราชบัญญัตินี้ เช่น

๑. เข้าไปในเคหสถาน สถานที่ใด ๆ หรือยานพาหนะใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจ ค้น ยึด หรืออายัดยาเสพติดที่มีไว้ในครอบครอง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
๒. จับกุมบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
๓. ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามียาเสพติดซุกซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือบุคคลที่ถูกจับได้หลบซ่อนอยู่ในเคหสถาน หรือสถานที่นั้นประกอบด้วยเหตุอันควรเชื่อว่า หากไม่ดำเนินการในทันที ยาเสพติดนั้นจะถูกโยกย้าย หรือบุคคลที่ถูกจับได้หลบซ่อนอยู่ในเคหสถานหรือสถานที่นั้นจะหลบหนี ก็ให้มีอำนาจเข้าไปในเวลากลางคืนภายหลังพระอาทิตย์ตกได้
๔. ค้นเคหสถาน สถานที่หรือบุคคลใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามียาเสพติดซุกซ่อนอยู่โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ยึดหรืออายัดยาเสพติดหรือทรัพย์สินอื่นใดที่ใดใช้ หรือจะใช้ในการกระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด หรือที่อาจใช้เป็นพยานหลักฐานได้
๕. จับกุมบุคคลใด ๆ ที่กระทำความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด และให้มีอำนาจหน้าที่ เช่นเดียวกับพนักงานสอบสวนตามประมวล-

กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ให้ราชอาณาจักร และให้มีอำนาจควบคุมผู้ถูกจับไว้ เพื่อการสอบสวนได้เป็นเวลาไม่เกิน ๓ วัน โดยมีให้ถือว่าเป็นการควบคุมของพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แล้วให้ส่งตัวผู้ถูกจับไปยังพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อดำเนินการต่อไป

๖. สอบสวนผู้ต้องหาในคดีความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด
๗. มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลใด ๆ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยราชการใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งบัญชีเอกสารหรือวัตถุใด ๆ มาเพื่อ ตรวจสอบเพื่อประกอบการพิจารณา

ส่วนบทกำหนดโทษตามกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติให้ลงโทษผู้มาทำการขัดขวางการปฏิบัติงานตามอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตามกฎหมายฉบับนี้ และถ้าพนักงานผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ ตามกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดเสียเอง ก็ได้กำหนดโทษไว้อย่างหนักดังนี้

๑. กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเจ้าพนักงานผู้ใดกระทำความผิดใด ๆ ตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดเสียเอง ต้องระวางโทษเป็น ๓ เท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ

๒. ผู้ใดขัดขวาง หรือไม่ให้ความสะดวก หรือไม่ให้ถ้อยคำหรือไม่ส่งบัญชีเอกสาร หรือวัตถุใดแก่กรรมการ เลขาธิการ รองเลขาธิการ หรือเจ้าพนักงานซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๑๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท

๕. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

พระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๒ และเริ่มใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๒ มีผลยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๕ และฉบับเพิ่มเติมแก้ไขอีก ๔ ฉบับ รวมทั้งพระราชบัญญัติกัญชา พ.ศ. ๒๕๖๗ และพระราชบัญญัติพืชกระท่อม พ.ศ. ๒๕๖๖ ด้วย แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายฉบับ

นี้ไม่ได้ยกเลิกพระราชบัญญัติปีน พ.ศ. ๒๔๖๒ ส่วนเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ คือ

๑. เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้ ใช้บังคับมานานแล้ว และมีบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมกับกาลสมัย

๒. เนื่องจากประเทศไทยได้เป็นภาคีสมาชิก อนุสัญญาระหว่างประเทศ ว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงกฎหมาย เพื่อให้สอดคล้อง กับอนุสัญญาดังกล่าว

๓. ปรับปรุงกฎหมายเพื่อให้มีประสิทธิภาพในการป้องกันปราบปรามและ บำบัดรักษาตลอดจนการเพิ่มโทษ

หลักการที่เป็นสาระสำคัญ มีดังนี้

๑. มีการแบ่งยาเสพติดออกเป็น ๕ ประเภท คือ

(๑) ประเภท ๑ ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง

(๒) ประเภท ๒ ยาเสพติด ให้โทษทั่วไป

(๓) ประเภท ๓ ยาเสพติดให้โทษที่มียาเสพติดให้โทษประเภท ๒ เป็นส่วนผสมอยู่ด้วยตามที่ได้อินทะเบียนค้ารับยาไว้

(๔) ประเภท ๔ สารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษประเภท ๑ หรือ ประเภท ๒

(๕) ประเภท ๕ ยาเสพติดให้โทษที่มีได้เข้าอยู่ในประเภท ๑ ถึง ประเภท ๔

การวิเคราะห์ศัพท์

"ยาเสพติดให้โทษ" หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเมื่อเสพ เข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่นต้องเพิ่มขนาดการเสพเรื่อย ๆ มีอาการ ถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง สบให้รวมตลอดถึงสารเคมีที่ใช้ในการผลิต

ยาเสพติดให้โทษดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่
หมายความถึงยาสามัญประจำบ้าน บางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษ
ผสมอยู่

เสฟ หมายความว่า การรับยาเสพติดให้โทษเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ
หรือมีอาการติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งสามารถตรวจสอบและแสดงผลได้ตามหลักวิทยาศาสตร์
การแพทย์ว่าผู้นั้นได้รับยาเสพติดให้โทษประเภทใดเข้าสู่ร่างกาย

๒. มีการตั้งคณะกรรมการควบคุมยาเสพติดให้โทษขึ้น ควบคุมเรื่องยาเสฟ
ติค และประสานงานกับสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

๓. การควบคุมยาเสพติดบางประเภท ได้ควบคุมโดยใกล้ชิดและเข้มงวด
กวาดขันเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติด กล่าวคือ ยาเสพติดบางชนิดห้ามเด็ดขาด
และบางชนิดห้ามไม่เด็ดขาด สามารถขออนุญาตประกอบการได้ โดยให้เหตุผลตามที่กฎ-
หมายฉบับนี้บัญญัติไว้ เช่น ใช้ในทางการแพทย์ เป็นต้น

๔. มีการกำหนดอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่และมาตรการควบคุม
พิเศษเกี่ยวกับยาเสพติด

๕. ได้วางกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ใช้อุบายหลอกลวง ชูเชื้อ ไซก้าสังประ-
ทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใดให้ผู้อื่น
เสพยาเสพติดไว้ด้วย

๖. ได้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการบำบัดรักษาไว้ด้วย

สำหรับบทกำหนดโทษเกี่ยวกับพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒
มีดังนี้

๑. ผลิต นำเข้า หรือส่งออก ยาเสพติดให้โทษชนิดร้ายแรง เช่น เฮโรอีน
(ประเภท๑) จำคุกตลอดชีวิต ถ้าเป็นการกระทำเพื่อจำหน่ายด้วย โทษประหารชีวิต

จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติดให้โทษตาม
วรรคก่อน มีปริมาณจำนวนเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน ๑๐๐ กรัม โทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ถึง

จำถูกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ บาท ถึง ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ถ้ายาเสพติดให้โทษนั้นมีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์เกิน ๑๐๐ กรัม โทษจำถูกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ถ้ามีไว้ในครอบครอง ซึ่งปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่ถึง ๒๐ กรัม โดยไม่ได้รับอนุญาต โทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๒. ผลิต นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษทั่วไป (ประเภทที่ ๒) โทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ถ้ายาเสพติดให้โทษ ซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำความผิดเป็นมอร์ฟิน หรือโคคาอิน โทษจำคุกตั้งแต่ ๒๐ ปี ถึงจำถูกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ ๒๐๐,๐๐๐ บาท ถึง ๕๐๐,๐๐๐ บาท

ถ้ามีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ โทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี และปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท

ถ้าจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภทที่ ๒ โทษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีถึง ๑๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

ถ้าเป็นมอร์ฟินหรือโคคาอิน มีปริมาณคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ไม่เกิน ๑๐๐ กรัม โดยจำหน่ายหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โทษจำคุก ๓ ปี ถึง ๒๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๓๐,๐๐๐ บาท ถึง ๒๐๐,๐๐๐ บาท ถ้าเกินกว่า ๑๐๐ กรัม โทษจำคุกตั้งแต่ ๕ ปี ถึงจำถูกตลอดชีวิต และปรับตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ บาท ถึง ๕๐๐,๐๐๐ บาท

๓. ผลิต หรือนำเข้า ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ โทษจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือปรับไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

จำหน่าย หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ โทษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

นำเข้า หรือส่งออกแต่ละครั้ง ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ โดยไม่มี ใบอนุญาตแต่ละครั้ง โฆษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ

๔. พลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ โฆษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปี ถึง ๑๐ ปี และปรับตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

มีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ โฆษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี และปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท

มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โฆษจำคุกตั้งแต่ ๑ ปีถึง ๑๐ ปี ปรับตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาทถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๕. พลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่งยาเสพติดให้โทษประเภท ๕ โฆษจำคุกตั้งแต่ ๒ ปี ถึง ๑๕ ปี และปรับตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ บาทถึง ๑๕๐,๐๐๐ บาท

มีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๕ โฆษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี และปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท

ถ้ามีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย โฆษจำคุกตั้งแต่ ๒ ปี ถึง ๑๕ ปี และปรับตั้งแต่ ๒๐,๐๐๐ บาท ถึง ๑๕๐,๐๐๐ บาท

๖. เสพยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ และประเภท ๒ โฆษจำคุกตั้งแต่ ๖ เดือน ถึง ๑๐ ปีและปรับตั้งแต่ ๕,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๗. เสพยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ โฆษจำคุกไม่เกิน ๑ ปี และปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ บาท

๘. กรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือข้าราชการ หรือพนักงานองค์การและหน่วยงานของรัฐผู้ใด พลิต จำหน่าย นำเข้า หรือส่งออก ซึ่ง ยาเสพติดให้โทษ อันเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือร่วมมือสนับสนุน ในการกระทำความผิดกล่าว ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ต้องระวางโทษเป็นสามเท่า ของโทษที่กำหนดไว้ สำหรับความผิดนั้น

นอกจากนี้ยังได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการบำบัดรักษาผู้คิดยาเสพติดให้โทษไว้
 รองรับอีกหลายมาตรา มาตราที่สำคัญได้แก่มาตรา ๙๕ ที่สนับสนุนให้ผู้เสพยาเสพติด
 ให้โทษ ที่ได้สมัครขอเข้ารับการบำบัดรักษาในสถานพยาบาล ก่อนความผิดจะปรากฏ
 ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ อีกทั้งได้ปฏิบัติครบถ้วนตามระเบียบข้อบังคับเพื่อควบคุมการ
 บำบัดรักษา และระเบียบวินัยสำหรับสถานพยาบาลดังกล่าว จนได้รับการรับรองเป็น
 หนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่รัฐมนตรีกำหนด จะได้รับการยกเว้นโทษ สำหรับความ
 ผิดที่ได้เสพยาเสพติดให้โทษ ประเภท ๑ ประเภท ๒ และประเภท ๕

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๕

การสำรวจความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหายาเสพติด

ในบทนี้เป็นการศึกษาวิจัยสนาม (Field Research) เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างประชากรตามแบบสอบถามที่ได้จัดทำขึ้นเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านยาเสพติด กับประเภทประชาชนทั่วไป ทั้งนี้เพื่อนำความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเหล่านั้นมาวิเคราะห์ถึงการมองปัญหา และการแก้ปัญหาสังคมและปัญหากฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เพื่อหามติของมหาชน ความต้องการของสังคม และเปรียบเทียบความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านยาเสพติด กับประชาชนทั่วไป

ลักษณะและปริมาณของกลุ่มตัวอย่างประชากร

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งได้เป็น ๒ กลุ่มคือ

๑. ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านยาเสพติด รวม ๑๖๔ คน ซึ่งประกอบด้วย
 - ๑.๑ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านกฎหมาย ได้แก่ ผู้พิพากษาและพนักงานอัยการ จำนวน ๕๘ คน
 - ๑.๒ เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ส. จำนวน ๑๐ คน
 - ๑.๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองกำกับการ ๑ กองปราบปราม กรมตำรวจ จำนวน ๓๖ คน

๒. ประชาชนทั่วไป รวม ๒๐๘ คน ซึ่งประกอบด้วย ผู้ประกอบอาชีพต่าง ๆ ทั้งที่เป็นข้าราชการและลูกจ้างภาคเอกชน ตลอดจนนิสิตนักศึกษา

การสำรวจความคิดเห็นโดยการตอบแบบสอบถาม (อยู่ในภาคผนวก) เรื่อง

ที่เกี่ยวกับผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านยาเสพติด ๓๕ ข้อ และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไป ๓๕ ข้อ คำถาม คำตอบ บางข้อมูล อาจตอบได้มากกว่าหนึ่ง เนื่องจากเป็นการหา ประชามติและความคิดเห็นหลาย ๆ รูปแบบ โดยแบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ ดังนี้

หมวดแบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ

๑. สถานภาพทั่วไป
๒. ความรู้ทั่วไป
๓. ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย
๔. การคาดคะเน
๕. บทลงโทษ
๖. ข้อเสนอแนะ

หมวดแบบสอบถามประชาชน

๑. สถานภาพทั่วไป
๒. ความรู้ทั่วไป
๓. การคาดคะเน
๔. บทลงโทษ
๕. ข้อเสนอแนะ

๕.๑ ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ

๑. สถานภาพทั่วไป

จากการสุ่มตัวอย่าง ผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทั้งหมด ๑๖๔ คน เป็นชาย ๑๐๔ คน หรือร้อยละ ๖๓.๔ เป็นหญิง ๓๕ คน หรือร้อยละ ๒๑.๒

ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ทำการสุ่มตัวอย่างนี้ ส่วนใหญ่เป็นเจ้าของหน้าที่สำนักงานป้องกัน และปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๕๒.๖ รองลงไปคือ ตำรวจกองปราบปรามเป็นจำนวนร้อยละ ๒๑.๙ ลำดับถัดไปเป็นผู้พิพากษา มีจำนวน

ร้อยละ ๑๙.๕ และอีกร้อยละ ๑๕.๘ เป็นอัยการ

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี แบบสอบถามนี้มีการกระจายอายุระหว่าง ๒๐ - ๖๐ ปีขึ้นไป

สถานภาพทางสมรสของผู้ตอบแบบสอบถามนั้น มีเท่า ๆ กันระหว่างผู้ที่สมรสแล้วและผู้ที่ยังไม่ได้สมรส

พินความรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๘๒.๙ มีการศึกษาในชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า การกระจายการศึกษาของแบบสอบถามนี้ตั้งแต่ระดับปริญญาตรี จนถึงปริญญาเอก

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ คือร้อยละ ๕๖.๑ ดำรงตำแหน่งในระดับประจำแผนกหรือเทียบเท่า ร้อยละ ๑๙.๕ ดำรงตำแหน่งในระดับหัวหน้าแผนก หัวหน้างานหรือเทียบเท่า ร้อยละ ๑๔.๖ ดำรงตำแหน่งบังคับบัญชาระดับผู้อำนวยการกองหรือเทียบเท่า และอีกร้อยละ ๒.๙ ดำรงตำแหน่งชั้นอธิบดีหรือเทียบเท่าหรือสูงกว่านั้น

๒. ความรู้ทั่วไป

ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดเป็นผู้ประกอบอาชีพในทางกฎหมายโดยตรง และได้ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องกับความคิดเกี่ยวกับยาเสพติดอยู่ตลอดเวลา ร้อยละ ๖๙.๙ ของผู้ตอบแบบสอบถาม เชื่อว่ามีผู้เสพยาเสพติดชนิดเฮโรอีนมากกว่ายาเสพติดประเภทอื่น ๆ เป็นที่น่าสังเกตว่า เจ้าหน้าที่ ป.ป.ส. เป็นจำนวนถึงร้อยละ ๑๕.๕ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด เห็นว่า กัญชาเป็นยาเสพติดที่มีผู้เสพมากที่สุด

ตารางที่ ๑
ยาเสพติดที่มีผู้เสพยาที่สุด

	อัยการ		ผู้พิพากษา		ตำรวจ		ปปส.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เฮโรอีน	๒๒	๑๓.๒%	๒๘	๑๖.๘%	๒๘	๑๖.๘%	๓๘	๒๒.๘%	๑๑๖	๖๙.๘%
ฝิ่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
มอร์ฟีน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
กัญชา	๒	๑.๒%	๕	๒.๘%	๖	๓.๖%	๒๕	๑๔.๔%	๓๖	๒๑.๐%
ยาเสพติด สังเคราะห์ อื่น ๆ	๒	๑.๒%	-	-	-	-	๒	๑.๒%	๔	๒.๔%
อื่น ๆ	-	-	-	-	๒	๑.๒%	๔	๒.๔%	๖	๓.๖%
ไม่ตอบ	๒	๑.๒%	-	-	-	-	๒	๑.๒%	๔	๒.๔%

การที่เจ้าหน้าที่ ปปส. ส่วนใหญ่ เห็นว่ากัญชาเป็นยาเสพติดที่มีผู้เสพยาที่สุด ซึ่งแตกต่างกับตำรวจ ผู้พิพากษาและอัยการนั้น อาจเป็นเพราะ เจ้าหน้าที่ ปปส. ได้ปฏิบัติงานคลุกคลีกับผู้ติดยาเสพติด ใกล้ชิดกว่าข้าราชการในหน่วยงานอื่น เจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นก็ทำหน้าที่ทางปราบปรามจับกุมเสียมากกว่า อัยการก็เห็นส่วนเฉพาะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งสำนวนมาให้ และศาลก็เห็นเฉพาะส่วนที่พนักงานอัยการฟ้องเป็นคดีขึ้นมา ในส่วนนี้ข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ ปปส. น่าจะเป็นข้อมูลที่ใกล้เคียงกับข้อมูลที่แท้จริงมากที่สุด

ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นตำรวจและเจ้าหน้าที่ ปปส. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในขั้นต้นส่วนใหญ่ถึงร้อยละ ๓๐ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด เชื่อว่าผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ที่ก่อปัญหาให้แก่สังคมมากที่สุด แต่ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นอัยการ

และผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ในขั้นตอนหลังในระบบกระบวนการยุติธรรม ส่วนใหญ่
ในจำนวนร้อยละ ๑๓.๓ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด เห็นว่าผู้เสียหายเสพติดน่าจะเป็น
ผู้ที่ก่อปัญหาให้กับสังคมมากที่สุด

ตารางที่ ๒

ผู้ทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานใดที่ก่อปัญหาสังคมมากที่สุด

	อัยการ		ผู้พิพากษา		ตำรวจ		ปปส.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ผู้ผลิต	๑๐	๕.๕%	๑๔	๗.๘%	๑๐	๕.๕%	๕	๒.๒%	๓๙	๒๑.๑%
ผู้จำหน่าย, ผู้ค้า	๕	๒.๒%	๕	๒.๒%	๑๒	๖.๖%	๑๐	๕.๕%	๓๐	๑๖.๖%
ผู้เสพติด	๕	๒.๒%	๕	๕.๕%	๑๕	๑๐.๐%	๓๖	๒๐.๐%	๖๑	๓๒.๖%
นายทุนค้า ยาเสพติด	๖	๓.๓%	๕	๕.๕%	๖	๓.๓%	๑๒	๖.๖%	๓๒	๑๗.๘%
อื่น ๆ	๒	๑.๑%	-	-	-	-	๕	๒.๒%	๖	๓.๓%
ไม่ตอบ	๒	๑.๑%	-	-	-	-	๖	๓.๓%	๘	๔.๔%

ที่เจ้าหน้าที่ ปปส. และตำรวจเห็นว่า ผู้เสพยาเสพติดเป็นผู้ก่อปัญหา
มากที่สุด ต่างกับผู้พิพากษาและอัยการที่เห็นว่าผู้ค้ายาเสพติดเป็นผู้ก่อปัญหา
มากกว่านั้น อาจเป็นเพราะ เจ้าหน้าที่ ปปส. และตำรวจได้คลุกคลีกับคดีมาตั้งแต่ต้น ความรู้สึก
หรือคติที่พบก็ย่อมจะพบข้อเท็จจริงว่าเกิดจากผู้เสพเสียมากกว่า แต่อัยการและผู้-
พิพากษานั้นเป็นเจ้าพนักงานในกระบวนการยุติธรรมขั้นสูง ก็ย่อมจะมองปัญหาโดย
หลักการ แต่อย่างไรก็ตามแม้ว่าผู้เสพยาเสพติดจะเป็นตัวการที่อยู่ใกล้ชิดกับอาชญา-
กรรม หรือปัญหาสังคมมากที่สุดแล้วแต่ผู้เสพยาเสพติดจะไม่อาจคิดว่าเสพติดจนต้องกระทำ

การเหล่านั้นได้โดยถ้าไม่มีผู้ทักยาเสพติด

๓. ความคิดเห็นเกี่ยวกับกฎหมาย

จากประสบการณ์ของผู้ทรงคุณวุฒิ กฎหมายที่ใช้มากที่สุดคือ พระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถือเป็นจำนวนถึงร้อยละ ๖๒.๒ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ทั้งหมด แต่อีกร้อยละ ๓๑.๑ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ซึ่งจำนวนนี้เป็นเจ้าหน้าที่ ปปส. เห็นว่ากฎหมายที่ใช้มากที่สุดคือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ให้โทษ พ.ศ. ๒๕๑๙ ส่วนผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นผู้พิพากษาและอัยการนั้นไม่มีท่านใดตอบว่า ใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙

เป็นที่น่าสังเกตว่า ไม่มีผู้ทรงคุณวุฒิท่านใด จากหน่วยงานใดเลยที่ตอบว่าใช้ พระราชบัญญัติสืบ พ.ศ. ๒๕๑๒ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑ และ พรบ. วัตถุที่ออก ฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ การที่ไม่มีใครตอบว่าใช้พระราชบัญญัติสืบ พ.ศ.

ตารางที่ ๓

พระราชบัญญัติเกี่ยวกับยาเสพติดที่ใช้มากที่สุด

	อัยการ		ผู้พิพากษา		ตำรวจ		ปปส.		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พรบ. สืบ พ.ศ. ๒๕๑๒	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
ประกาศคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๑	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
พรบ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
พรบ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙	-	-	-	-	๒	๑.๒%	๕๒	๓๑.๑%	๕๔	๓๒.๙%
พรบ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒	๒๖	๑๕.๘%	๓๒	๑๙.๕%	๒๘	๑๖.๑%	๑๖	๙.๗%	๑๐๒	๖๒.๒%
ไม่ตอบ	-	-	-	-	๖	๓.๖%	๒	๑.๒%	๘	๕.๙%

๒๕๗๒ นั้น อาจเป็นเพราะสถานการณ์โลกก้าวหน้าไปกว่าพฤติกรรมที่กฎหมายบัญญัติไว้แล้วก็ได้ นอกจากนั้นก็ยังมีกฎหมายใหม่ ๆ อีกหลายฉบับออกตามมา จึงทำให้พระราชบัญญัตินี้ลดความสำคัญลง อีกทั้งเรื่องนี่ยังอาจเกี่ยวข้องกับปัญหาทางการเมืองอีกด้วย กล่าวคือ รัฐบาลไม่อาจใช้กำลังบังคับ หรือทำลายการปลูกฝิ่นเสียได้โดยเด็ดขาด เพราะผู้ปลูกฝิ่นนั้นส่วนใหญ่เป็นชาวเขา และมีความสำคัญทั้งทางการเมืองและความสงบเรียบร้อยของประเทศอยู่มาก

ในส่วนของความบกพร่องและการแก้ไขกฎหมายดังกล่าว ร้อยละ ๒๙.๒ ของผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่า พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ ควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมมากที่สุด และอีกร้อยละ ๒๒.๐ ซึ่งส่วนมากเป็นข้าราชการ ปปส. เห็นว่าพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ ควรจะเป็นกฎหมายที่ได้รับการแก้ไขมากที่สุด อย่างไรก็ตามร้อยละ ๒๒.๐ ของผู้ตอบแบบสอบถามไม่ให้ความเห็นเรื่องการแก้ไขกฎหมาย

ตารางที่ ๔

กฎหมายที่มีข้อบกพร่องและสมควรแก้ไขที่สุด

	ผู้ทรงคุณวุฒิ	%
พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒	๔๘	๒๙.๒
ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗	๒	๑.๒
พระราชบัญญัติว่าด้วยการออกกฤตัจฉิตและประสาธ พ.ศ. ๒๕๑๘	๑๘	๘.๕
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙	๓๖	๒๒.๐
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒	๒๘	๑๖.๑
ไม่ตอบ	๓๖	๒๒.๐

สำหรับเรื่องบทบัญญัติที่ควรแก้ไขนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๐.๑ เห็นว่า ข้อที่ควรแก้ไขคือมาตรการต่าง ๆ รวมทั้งบทกำหนดโทษ อย่างไรก็ตามผู้ที่ไม่ตอบข้อนี้มีจำนวนถึงร้อยละ ๒๘.๘

ตารางที่ ๕

หมวดของกฎหมายที่สมควรแก้ไขมากที่สุด

	ผู้ทรงคุณวุฒิ	%
ค่านิยม	๒	๑.๒
หลักทั่วไป	๑๒	๗.๒
มาตรการต่าง ๆ	๕๐	๓๐.๑
บทกำหนดโทษ	๕๐	๓๐.๑
อื่น ๆ	๔	๒.๕
ไม่ตอบ	๔๘	๒๘.๘

เป็นที่น่าสังเกตว่า เจ้าหน้าที่ ปปส. จะตอบว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘ บทร้องและควรแก้ไข ทุกครั้งที่ถามเกี่ยวกับกฎหมายที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ ปปส. ได้ทำงานซึ่งใช้กฎหมายนี้โดยตรง และคงได้พบข้อบกพร่องหรือข้อติดขัดบางประการในกฎหมายนี้

๔. การคาดคะเน

ผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ ๘๕.๑ มีความเห็นตรงกันว่า ผู้เสพยาเสพติดมีส่วนทำให้เกิดปัญหาสังคมเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในกรุงเทพมหานคร

ชนิดของความผิดที่เกิดจากผู้เสพยาเสพติด ผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ ๘๕.๗ เห็นว่า ผู้เสพยาเสพติดจะก่อความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด รองลงไปร้อยละ ๕.๗ คือความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ตารางที่ ๖

ประเภทของอาชญากรรมที่ผู้ติดยาเสพติดจะก่อขึ้น

	ผู้ทรงคุณวุฒิ	%
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	๑๔๕	๘๕.๗
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	๕	๕.๗
ความผิดเกี่ยวกับการพนัน	๒	๑.๒
ความผิดเกี่ยวกับช่องโหว่และโสเภณี	๒	๑.๒
ความผิดเกี่ยวกับค้ำขายของหนีภาษี	-	-
อื่น ๆ	๒	๑.๒
ไม่ตอบ	๑๐	๕.๗

ในเรื่องการติดสินเนอร์ในแหล่งสลัม ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นในจำนวนใกล้เคียงกัน ระหว่างสาเหตุที่เกิดจากความตึงเครียด การถูกเพื่อนฝูงชักจูง และสภาพแวดล้อมที่เป็นสลัม กล่าวคือ ร้อยละ ๘๕.๘ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ บปส. เห็นว่าสาเหตุที่แท้จริงเกิดจากสภาพแวดล้อม ผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๒๗.๖ ซึ่งจำนวนนี้ส่วนใหญ่เป็นตำรวจ เห็นว่าส่วนใหญ่เกิดจากความตึงเครียด และอีก ๑๖.๑ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด เห็นว่าเป็นเพราะการขาดความเอาใจใส่ของครอบครัว นำสังเกตว่า ผู้ทรงคุณวุฒิที่เห็นว่า ความยากจนเป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดมีจำนวนน้อยมาก

ตารางที่ ๑
สาเหตุของการติดหินเนอร์ในแหล่งสลัม

	อัยการ		ผู้พิพากษา		ตำรวจ		ปปส.		รวม	
	อ	ก.	อ	ก.	อ	ก.	อ	ก.		
ความตึกกะนอง, เพ็ญผุง	๖	๓.๕%	๖	๓.๕%	๒๒	๑๒.๖%	๑๔	๔.๘%	๕๘	๒๗.๖%
ซากการเอาใจใส่จาก ครอบครัว	-	-	๖	๓.๕%	๑๒	๖.๓%	๑๐	๕.๑%	๒๘	๑๖.๑%
ความยากจน	-	-	-	-	๒	๑.๑%	-	-	๒	๑.๑%
สภาพสิ่งแวดล้อม	๒๒	๑๒.๖%	๑๘	๑๐.๓%	๖	๓.๑%	๔๐	๒๓.๐%	๘๖	๔๙.๕%
อื่น ๆ	-	-	๒	๑.๑%	-	-	๔	๒.๓%	๖	๓.๕%
ไม่ตอบ	-	-	๒	๑.๑%	-	-	๒	๑.๑%	๔	๒.๓%

ปัญหาการก่อเหตุวิวาทหลังเสพยาเสพติด ผู้ตอบร้อยละ ๖๗.๑ เห็นว่าต้อง
แล้วแต่ชนิดของยาเสพติด เพราะมียาเสพติดหลายชนิดที่ผู้เสพยาจะเกลียดหรือกลับไป โดย
ไม่ก่อให้เกิดการวิวาท

ในกรณีที่ผู้ติดยาเสพติดจะทำความผิดต่อทรัพย์สินเมื่อไม่มีเงินนั้น ร้อยละ ๘๘
ของผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่าผู้เสพยาต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในการซื้อยาเสพติด
จึงเห็นว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

ในเรื่องการคาดคะเนกฎหมายที่จะต้องปรับปรุงในระยะเวลาอีก ๒๐ ปี
ข้างหน้า ร้อยละ ๓๓.๑ ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า กฎหมายที่จะต้องมีการปรับปรุง
คือ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ อีกร้อยละ ๑๘.๓ ซึ่งส่วนใหญ่เป็น
ข้าราชการป.ป.ส. เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘
ควรเป็นกฎหมายที่จะมีการปรับปรุงมากที่สุด อย่างไรก็ตามผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ
๒๖.๕ ไม่ตอบปัญหานี้ ส่วนความเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการแก้ไขปัญหายาเสพติด

ในอนาคต ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่าจะมีทางสำเร็จได้น้อย

ตารางที่ ๕

กฎหมายที่การปรับปรุงในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า

	ผู้ทรงคุณวุฒิ	%
พระราชบัญญัติพิน พ.ศ. ๒๕๑๒	๒๒	๑๓.๒
ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗	-	-
พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘	๑๒	๗.๒
พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘	๓๒	๑๙.๓
พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒	๕๖	๓๓.๖
ไม่ตอบ	๔๔	๒๕.๕

ในการปฏิบัติงาน ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่าควรเพิ่มงบประมาณในด้านนี้ให้มากขึ้น นอกจากนั้น เจ้าหน้าที่งานควรปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด และเด็ดขาด ทั้งนี้จะต้องมีความซื่อสัตย์ในหน้าที่ด้วย อีกทั้งจะต้องให้มีการปลูกพืชทดแทนฝิ่น ป้องกันการนำยาเสพติดเข้ามาจากต่างประเทศ พัฒนาอาชีพให้ผู้เข้ารับการรักษารักษาแล้ว เผยแพร่ความรู้โดยเฉพาะคือนักเรียน พัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ และพัฒนาแหล่งสลัมด้วย

๕. บทลงโทษ

เรื่องบทลงโทษของกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่าโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายปัจจุบันนี้ เป็นโทษที่เหมาะสมแล้ว แต่ผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๓๖.๖ เห็นว่า โทษตามกฎหมายในปัจจุบันยังเบาเกินไป นอกจากนั้นแล้ว ผู้ทรงคุณวุฒิบางท่านยังได้เสนอความเห็นว่าการกำหนดอัตราหรือ

ชนิดของโทษ ศาลหรือกฎหมายควรให้มีการพิจารณาตัวของผู้กระทำผิดนั้นประกอบด้วย
และยังเสนอว่าควรมีมาตรการให้มารายงานตัวหลังจากพ้นโทษไปแล้วด้วย

ตารางที่ ๘

ความเหมาะสมของโทษสำหรับผู้ทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

	ผู้ทรงคุณวุฒิ	%
เหมาะสม	๙๒	๘๖.๑
ไม่เหมาะสม	๖๐	๓๖.๖
ไม่ตอบ	๑๒	๖.๓

ในเรื่องการแก้ไขบทลงโทษ ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๓๒.๙ เห็นว่าควรแก้ไข
โดยกำหนดประเภทของโทษชนิดใหม่ นอกจากนี้ที่มีอยู่แล้วในปัจจุบัน ส่วนร้อยละ ๒๓.๒
เห็นว่าควรเพิ่มโทษ

สำหรับเรื่องการกำหนดโทษลดหลั่นกันสำหรับความผิดในระดับต่าง ๆ เกี่ยว
กับยาเสพติดนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามให้ความเห็นไว้ดังนี้คือ

สำหรับผู้เสพ เฮโรอีน ร้อยละ ๕๐ ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นควรให้ลง
โทษปานกลาง ร้อยละ ๒๕.๔ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นตำรวจ
เห็นว่า ควรลงโทษให้หนักที่สุด และผู้ตอบแบบสอบถาม
อีกร้อยละ ๘.๖ เห็นควรให้ลงโทษในสถานเบา

กัญชา ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๖.๖ เห็นว่าให้ลงโทษ
ปานกลางและอีก ๓๖.๖ เห็นว่าให้ลงโทษสถานเบา
ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๖.๑ เห็นว่าไม่
สมควรลงโทษเลย

แอมเฟตามีน(ยาม้า) ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๕.๓ เห็นว่าควรลงโทษปานกลาง และอีกร้อยละ ๓๐.๕ เห็นว่าควรลงโทษในสถานเบา

ทินเนอร์ ผู้ตอบร้อยละ ๓๔.๖ เห็นว่าควรลงโทษในสถานเบา อีกร้อยละ ๓๐.๕ เห็นว่าควรลงโทษปานกลาง แต่ผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๑๕.๘ เห็นว่าไม่ควรลงโทษเลย

สำหรับผู้ค้ายาเสพติด

เฮโรอีน ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๙๐.๒ เห็นว่าควรลงโทษสถานหนักที่สุด อีกร้อยละ ๑.๓ เห็นว่าควรลงโทษหนักมากหรือปานกลาง เป็นที่น่าสังเกตว่าในจำนวนร้อยละ ๑.๓ นี้ส่วนใหญ่เป็นผู้พิพากษา

กัญชา ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๙.๐ เห็นว่าควรลงโทษหนักที่สุด ร้อยละ ๓๖.๑ เห็นว่าควรลงโทษให้หนักมาก ส่วนอีกร้อยละ ๒๔.๙ เห็นว่าควรลงโทษปานกลาง

แอมเฟตามีน(ยาม้า) ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๙.๐ เห็นว่า ควรลงโทษในสถานหนักที่สุด อีกร้อยละ ๒๙.๒ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้าราชการป.ป.ส. เห็นว่า ลงโทษสถานหนักมากก็เพียงพอแล้ว อีกร้อยละ ๒๔.๙ เห็นว่าควรลงโทษปานกลาง

ทินเนอร์ ส่วนนี้ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นแตกต่างกันมากที่สุดว่าสมควรที่จะลงโทษหรือไม่ กล่าวคือร้อยละ ๒๕.๖ เห็นว่าไม่ควรลงโทษเลย และอีกร้อยละ

๒๕.๖ เห็นควรให้ลงโทษให้หนักที่สุด ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๒๓.๒ เห็นว่าควรลงโทษปานกลาง ส่วนที่เหลือก็ตอบเฉลี่ยกันไป ระหว่างโทษสถานหนักมากและโทษสถานเบา

มีความแตกต่างเห็นได้ชัด ระหว่างโทษที่เห็นควรให้ลงแก่ผู้เสพและผู้ค้า กล่าวคือ สำหรับผู้เสพนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เห็นว่า ควรให้ลงโทษสถานเบา ทั้ง ๆ ที่เห็นว่าเป็นผู้ก่อปัญหาสังคม แต่สำหรับผู้ค้ายาเสพติดนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ที่ไม่ใช่ผู้พิพากษา) เห็นควรให้ลงโทษสถานหนัก ทั้ง ๆ ที่เห็นว่าไม่ได้เป็นตัวการ โดยใกล้ชิดกับปัญหา

สำหรับความหนักเบาของโทษที่ลงกับผู้เสพและผู้ค้านั้น สังเกตได้ชัดว่าความหนักเบาของโทษที่เห็นควรให้ลงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความร้ายแรงของชนิดของยาเสพติด กล่าวคือยาเสพติดชนิดร้ายแรงก็เห็นควรให้ลงโทษหนัก ยาเสพติดชนิดอ่อนก็เห็นควรให้ลงโทษเบา อย่างไรก็ตามอันที่จริงยาเสพติดไม่ว่าชนิดใดก็สร้างกษัตริย์รายได้แก่มนุษย์ได้เท่าเทียมกัน

๖. ข้อเสนอแนะ

ผู้ทรงคุณวุฒิที่ตอบแบบสอบถามนี้ได้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัญหา ยาเสพติดไว้หลายประการ กล่าวคือสำหรับวิธีการแก้ไขปัญหายาเสพติดในอนาคต สำหรับระยะเวลาอีก ๒๐ ปีข้างหน้านี้ ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๕.๑ เห็นว่าควรเน้นเรื่องการป้องกันมากกว่าสิ่งอื่นใด ส่วนอีกร้อยละ ๑๖.๕ เห็นว่าจะต้องมีทั้งการป้องกัน ปราบปรามและบำบัดรักษากระทำไปพร้อม ๆ กัน และยังคงมีการปรับปรุงวิธีการใหม่ ๆ ด้วยเพื่อให้ทันกับปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อไปในอนาคต

สำหรับวิธีการแก้ไขปัญหายาเสพติดนั้น ผู้ทรงคุณวุฒิที่ตอบแบบสอบถามเห็นว่า

การเน้นหนัก เรื่องการป้องกันให้มากที่สุด รองลงมาคือจะต้องทำการปราบปราม คือไป
ก็จะต้องแก้ไขมาตรการทางกฎหมาย และจะต้องสนับสนุนวิธีการข้างต้นด้วยการบำบัด
รักษา และการปลูกพืชทดแทน

ในเรื่องการปราบปรามและการลงโทษนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๐.๒
เห็นว่า การปราบปรามควรทำอย่างเด็ดขาด อีกร้อยละ ๕๑.๖ เห็นว่าควรให้มีการลง
โทษอย่างรุนแรง และร้อยละ ๔๓.๘ เห็นว่าการปราบปรามจะต้องทำอย่างต่อเนื่อง

ตารางที่ ๑๐

มาตรการแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ควรเน้นหนัก

วิธีการแก้ไข	ร้อยละ
การป้องกัน	๓๓.๓
การปราบปราม	๒๑.๔
การบำบัดรักษาผู้เสพยา	๑๓.๖
การปลูกพืชทดแทน	๑๑.๕
กฎหมายและการลงโทษ	๑๖.๐
อื่น ๆ	๕.๐

ผู้วิจัยได้ถามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ เรื่องหนึ่งว่า ควรให้มีการนำตัวผู้
นำส่งสยิวจะเป็นผู้ติดยาเสพติดมาตรวจ จะเป็นการเหมาะสมหรือไม่ ผู้ทรงคุณวุฒิ
ร้อยละ ๕๖ เห็นว่าควรให้มีมาตรการเช่นนี้ด้วย แต่อย่างไรก็ตามผู้ทรงคุณวุฒิอีกร้อย
ละ ๑๓.๔ เห็นว่าไม่ควรมีมาตรการดังกล่าว เพราะจะเป็นการละเมิดต่อสิทธิ
เสรีภาพของบุคคล ทั้งยังจะเป็นการให้อำนาจต่อเจ้าหน้าที่อย่างไม่มีขอบเขต อันจะ
เป็นโอกาสให้เกิดการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบขึ้นได้

ต่อข้อคำถามที่ว่า เพราะอะไรการปราบปราม ป้องกัน ปัญหายาเสพติดจึงไม่ได้ผล ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๒๙.๑ เห็นว่าเกิดจากความบกพร่องด้านบุคลากร คือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงาน อีกร้อยละ ๒๒.๑ เห็นว่าข้อบกพร่องอยู่ที่กฎหมาย ร้อยละ ๑๖.๓ เห็นว่าปัญหาอยู่ที่งบประมาณ ร้อยละ ๑๓.๙ เห็นว่าการประสานงานของเจ้าหน้าที่ทำได้ไม่ดีพอ และอีกร้อยละ ๑๖.๕ เห็นว่าเกิดจากเหตุอื่น ๆ เช่น ผู้มีอิทธิพล เศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนถึงนโยบายที่ไม่ค่อยแน่นอนของรัฐบาล

ตารางที่ ๑๑

สาเหตุของการที่การแก้ไขปัญหายาเสพติดไม่ได้ผล (มีผู้ตอบมากกว่า ๑ ข้อ)

สาเหตุ	ผู้ทรงคุณวุฒิ	%
กฎหมาย	๓๘	๒๙.๑
งบประมาณ	๒๘	๑๖.๓
บุคลากร	๕๐	๒๙.๑
การประสานงาน	๒๘	๑๓.๙
อื่น ๆ	๓๐	๑๖.๕
ไม่ตอบ	๒	๑.๑

๕.๒ ความถี่ที่เห็นของประชาชนทั่วไป

๑. สถานภาพทั่วไป

ในการสุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วไป มีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น ๒๐๘ คน เป็นเพศชาย ๑๑๘ คน หรือร้อยละ ๕๖.๖ เป็นเพศหญิง ๙๐ คนหรือร้อยละ ๓๓.๖ ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเป็นข้าราชการร้อยละ ๒๓.๑ รับจ้างร้อยละ ๑๓.๕ เป็นนักศึกษา ร้อยละ ๓๑.๖ และประกอบอาชีพอื่น ๆอีกร้อยละ ๓๑.๖

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ ๒๑-๒๕ ปี คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๒๕.๘ การกระจายอายุของแบบสอบถามนี้มีตั้งแต่อายุต่ำกว่า ๒๑ ปี ไปจนถึงสูงกว่า ๖๐ ปี ร้อยละ ๔๑.๓ ทำการสมรสแล้ว ร้อยละ ๓๘.๖ ยังเป็นโสด นอกนั้นมีบ้างที่ย่าหม้าย และไม่ตอบ

ส่วนใหญ่ของผู้ตอบแบบสอบถามมีการศึกษาในชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า คือมีจำนวนร้อยละ ๘๑.๑ การกระจายการศึกษาของแบบสอบถามนี้มีตั้งแต่ประถมศึกษา ไปจนถึงปริญญาเอกหรือเทียบเท่า

๒. ความรู้ทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่า เสโรธินและกัญชาเป็นยาเสพติดที่มีผู้เสพติดมากที่สุด หนึ่งมีผู้ตอบว่าบุหรี่ และสุราเป็นยาเสพติดที่มีผู้เสพมากที่สุดอีกด้วย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเห็นว่า ผู้เสพยาเสพติดส่วนมากจะมีอายุอยู่ในระหว่าง ๑๘ - ๒๓ ปี และ ๑๒ - ๑๖ ปี รองลงมา ไม่มีผู้ตอบแบบสอบถามคนใดเลยเห็นว่ามีผู้เสพยาเสพติดที่มีอายุเกิน ๓๐ ปีขึ้นไป จากความรู้ทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่าผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ร้อยละ ๖๖.๓ จะเป็นผู้ติดยาเสพติด และจะกระทำความผิดในฐานะผู้ค้ายาเสพติดร้อยละ ๑๘.๖ ผู้ตอบแบบสอบถามบางท่านประมาณร้อยละ ๑๘.๘ มีความเห็นว่า ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่น่าจะเป็นผู้ผลิต เช่น ชาวเขา

สำหรับเรื่องการศึกษาของผู้ติดยาเสพติดนั้น ร้อยละ ๖๖.๓ ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า ผู้มีการศึกษาค่ำจะมีการติดยาเสพติดมากกว่าผู้มีการศึกษาสูง แต่ผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๒๒.๑ ไม่เห็นด้วย

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๖๘.๘ เห็นว่าความยากจนเป็นสาเหตุอันหนึ่งของการติดยาเสพติดของวัยรุ่น อีกร้อยละ ๒๕.๘ เห็นว่า ความยากจนมีผลมากต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น และอีกร้อยละ ๕.๘ เห็นว่าไม่มีผลเลย

สำหรับความคิดเห็นที่มีต่อผู้ศึกษาเสพติดนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า เป็นความผิดปกติของสังคมและอีกร้อยละ ๓๕.๒ เห็นว่าเป็นความผิดปกติทางจิตใจ

๓. การคาดคะเน

ปัญหาที่ว่า ผู้ติดยาเสพติดที่เป็นวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรมประเภทความผิดต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๙๑.๓ เห็นว่าเป็นความจริง และร้อยละ ๑๕.๑ เห็นว่าผู้ติดยาเสพติดน่าจะก่ออาชญากรรมในเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด และร้อยละ ๑๘.๓ เห็นว่าจะทำความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายและเมื่อถามถึงภัยสังคม ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๕.๖ เห็นว่าผู้ผลิตยาเสพติดเป็นผู้ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนต่อสังคมมากที่สุด ร้อยละ ๒๙ เห็นว่าผู้จำหน่ายและผู้ค้าเป็นผู้ก่อความกระทบกระเทือนต่อสังคมมากกว่า แต่ร้อยละ ๑๙.๒ กลับเห็นว่า นายทุนเป็นผู้ก่อความกระทบกระเทือนต่อสังคม เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเพียงร้อยละ ๑๒.๕ เท่านั้นที่เห็นว่าผู้ติดยาเสพติดเป็นตัวการก่อความกระทบกระเทือนต่อสังคม

ตารางที่ ๑๒

การกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่กระทบต่อสังคม

	ประชาชน	%
ผู้ผลิต	๗๔	๓๕.๖
ผู้จำหน่าย ผู้ค้า	๖๒	๒๙.๘
ผู้เสพติด	๒๖	๑๒.๕
นายทุนยาเสพติด	๔๐	๑๙.๒
อื่น ๆ	๔	๑.๙
ไม่ตอบ	๒	๐.๙

สำหรับสาเหตุของการศึกษาเสพติดในแหล่งสลัม ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๒.๖ เห็นว่าเป็นเพราะบิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตรของตน ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามอีกร้อยละ ๒๖.๘ เห็นว่า เป็นเพราะความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของผู้เสพเอง นำสังเกตว่ามีเพียงร้อยละ ๑๑.๑ ของผู้ตอบแบบสอบถามเท่านั้นที่เห็นว่า ความยากจน เป็นสาเหตุของการศึกษาเสพติด

ตารางที่ ๑๓

สาเหตุที่ประชาชนในแหล่งสลัมมีแนวโน้มผู้เสพติดมากกว่าชุมชนเขตอื่น

	ประชาชน	%
ความยากจน	๒๔	๑๑.๑
ไม่มีเวลาเอาใจใส่บุตร	๘๒	๕๒.๖
ที่พ่อกำลังแออัด	๒	๐.๘
รู้เท่าไม่ถึงการณ์	๕๘	๒๖.๘
เยาวชนมีเวลาว่างมาก	๑๔	๖.๘
อื่น ๆ	๑๒	๕.๕
ไม่ตอบ	๑๔	๖.๕

เรื่องการคาดคะเนเกี่ยวกับปัญหาเสพติดในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่าบางปัญหาจะลดลงและบางปัญหาจะเพิ่มขึ้น ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๓.๖ เห็นว่าปัญหาจะทวีความรุนแรงขึ้น มีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนเห็นว่า ปัญหาจะเป็นประการใดต่อไปนั้น จะต้องขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจ การปราบปรามของเจ้าหน้าที่ นโยบายของรัฐบาล และปัจจัยอื่น ๆ

ตารางที่ ๑๔
ปัญหาสาเหตุคิดในปี ๒๕๔๕

	ประชาชน	%
ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น	๗๐	๓๓.๖
คงเดิม	๑๐	๕.๘
ลดความรุนแรงลง	๑๔	๖.๗
บางปัญหาลดลงและบางปัญหาเพิ่มขึ้น	๙๖	๔๖.๑
อื่น ๆ	๑๖	๗.๗
ไม่ตอบ	๒	๐.๙

๕. บทลงโทษ

ความเหมาะสมในการลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ประชาชนผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๗๘.๘ เห็นว่าโทษตามกฎหมายที่ลงโทษคือผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เหมาะสมดีแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๑๓.๕ เห็นว่ายังไม่เหมาะสม ทั้งนี้โดยร้อยละ ๖๒.๕ เห็นว่าควรมีการเพิ่มมาตรการบางอย่างลงในกฎหมาย และอีกร้อยละ ๒๘.๘ เห็นว่าควรมีการเพิ่มโทษ

ตารางที่ ๑๕

ความเหมาะสมของโทษเกี่ยวกับการกระทำความผิด

	ประชาชน	%
เหมาะสม	๑๖๒	๗๘.๘
ไม่เหมาะสม	๒๘	๑๓.๕
อื่น ๆ	๑๖	๗.๗

ตารางที่ ๖๖
ชอกกฎหมายที่ควรแก้ไข

	ประชาชน	%
เพิ่มโทษ	๖๐	๒๙.๘
ลดโทษ	-	-
เพิ่มมาตรการบางอย่าง	๑๓๐	๖๒.๕
อื่น ๆ	๕	๑.๕
ไม่ตอบ	๑๕	๖.๗

สำหรับความเห็นต่ออัตราโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด นั้น ประชาชนทั่วไปผู้ตอบแบบสอบถาม มีความเห็นว่า

ผู้เสก **เฮโรอีน** ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๕.๒ เห็นว่า ควรลงโทษในสถานหนัก โดยในจำนวนนี้แยกเป็นหนักมากที่สุดร้อยละ ๔๖.๑ ร้อยละ ๒๖.๘ เห็นควรให้ลงโทษหนักมาก และร้อยละ ๒๗.๑ เห็นควรให้ลงโทษผู้เสกเฮโรอีนหนักปานกลาง อย่างไรก็ตาม ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓.๕ เห็นควรให้ลงโทษในสถานเบา

กัญชา ในทำนองเดียวกับเฮโรอีน ร้อยละ ๑๕ ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นควรให้ลงโทษในสถานหนัก โดยแยกเป็นสถานหนักที่สุดร้อยละ ๗.๑ สถานหนักมากร้อยละ ๒๖.๘ สถานหนักปานกลางร้อยละ ๕๐.๕ นอกจากนี้แล้วผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๒๐.๒ เห็นควรให้ลง

โหลในสถานเบา และร้อยละ ๕.๕ ไม่เห็นการไหลลง
โหลเลย

แอมเฟตามีน (ยามา)

ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นการไหลลงโหลปานกลางเป็นส่วน
มาก คือมีจำนวนถึงร้อยละ ๕๐.๕ ของผู้ตอบแบบสอบ
ถามทั้งหมด อีกร้อยละ ๑๐.๖ เห็นว่าการลงโหลให้หนัก
ที่สุด ร้อยละ ๑๑.๓ เห็นการไหลลงโหลหนักมาก นอก
จากนั้นยังมีร้อยละ ๑๘.๒ เห็นการไหลลงโหลในสถาน
เบา และอีกร้อยละ ๑๐.๖ เห็นว่าไม่การลงโหล

สารระเหย (ทินเนอร์)

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เห็นว่า การลงโหลในสถาน
เบาและปานกลาง คือเห็นด้วยกับการลงโหลสถานเบา
ร้อยละ ๓๐.๘ และเห็นด้วยกับการลงโหลปานกลาง
ร้อยละ ๓๖.๕ และมีอีกร้อยละ ๑๐.๖ เห็นว่าไม่การ
ลงโหลเลย อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ
๑๖.๓ เห็นการไหลลงโหลสถานหนักมาก และอีกร้อยละ
๓.๘ เห็นว่าการไหลลงโหลหนักที่สุด

ผู้ค้า เฮอร์อีน

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๐.๘ เห็นการไหลลงโหลหนัก
ที่สุด ร้อยละ ๑๘.๕ เห็นการไหลลงโหลหนักมาก ร้อยละ
๐.๘ เห็นการไหลลงโหลปานกลาง แต่ไม่มีผู้ใดเห็นการ
ไหลลงโหลสถานเบาเลย

กัญชา

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๓.๖ เห็นการไหลลงโหล
สถานหนักมาก ร้อยละ ๓๒.๗ เห็นการไหลลงโหลปาน
กลาง ร้อยละ ๒๒.๑ เห็นการไหลลงโหลให้หนักที่สุด
อย่างไรก็ตาม มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๑.๗ เห็นว่า
การลงโหลผู้ค้ากัญชาในสถานเบา และร้อยละ ๐.๘
เห็นว่าการลงโหล

แอมเฟตามีน (ยาม่า) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเห็นควรให้ลงโทษในสถานหนัก กล่าวคือ ร้อยละ ๒๘.๕ เห็นควรให้ลงโทษในสถานหนักที่สุด ร้อยละ ๓๒.๖ เห็นควรให้ลงโทษหนักมาก และร้อยละ ๓๐.๙ เห็นว่าควรลงโทษปานกลาง มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓.๘ เห็นควรให้ลงโทษในสถานเบา และร้อยละ ๕.๘ เห็นว่าไม่ควรลงโทษ

สารระเหย (ทินเนอร์) ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๑๕.๕ เห็นว่าควรลงโทษผู้จำหน่ายทินเนอร์ให้หนักที่สุด ร้อยละ ๒๖.๖ เห็นว่าควรลงโทษหนักมาก ร้อยละ ๓๖.๖ เห็นควรให้ลงโทษปานกลาง ร้อยละ ๑๑.๕ เห็นควรให้ลงโทษในสถานเบา และร้อยละ ๑๐.๕ เห็นว่าไม่ควรลงโทษเลย

๕. ข้อเสนอแนะ

ในการตอบแบบสอบถามนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ ร้อยละ ๖๔.๕ ได้ให้ความเห็นในการแก้ไขปัญหายาเสพติดว่า ควรจะแก้ปัญหามาโดยวิธีต่าง ๆ ไปพร้อม ๆ กัน กล่าวคือ ต้องป้องกันปราบปราม การศึกษาหมายที่เข้มงวด การปลูกพืชทดแทนฝิ่น การบำบัดรักษา การหาอาชีพให้ และพัฒนาการศึกษาเกี่ยวกับยาเสพติด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๗

วิธีแก้ไขปัญหายาเสพติดที่ถาวรแน่นหนัก

	ประชาชน	%
ปราบปราม	๑๒	๕.๘
ป้องกัน	๒๖	๑๒.๕
บำบัดรักษา	-	-
ปลูกพืชทดแทนฝิ่น	-	-
อาชีพ หางานให้ทำ	๔	๑.๙
กฎหมายที่เข้มงวด	๔	๑.๙
การศึกษา	๒๒	๑๐.๖
เน้นทุกด้าน	๑๓๔	๖๔.๕
ไม่ตอบ	๖	๒.๙

ในเรื่องการให้การศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ ๘๔.๑ เห็นว่า ควรมีการพัฒนาการศึกษา นำสังเกตที่ยังมีผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า ไม่ควรให้มีการเผยแพร่ความรู้ (มีจำนวนน้อยมากคือร้อยละ ๐.๙ เท่านั้น)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘

ความเห็นว่าเป็นประชาชนในกรุงเทพมหานครควรได้รับคำแนะนำถึงโทษและภัยของยาเสพติด

	ประชาชน	%
สมควรอย่างยิ่ง	๑๔๐	๖๗.๓
สมควรมาก	๓๘	๑๘.๓
สมควร	๒๘	๑๑.๕
ไม่สมควร	๒	๐.๙
อื่น ๆ	๖	๒.๙
ไม่ตอบ	๑	๐.๙

ในเรื่องการป้องกันการแพร่ขยายของยาเสพติด ประชาชนผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๘๖.๕ เห็นว่าควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดให้มากขึ้น ร้อยละ ๑๒.๖ เห็นว่าควรให้ประชาชนทราบถึงโทษตามกฎหมาย และร้อยละ ๒๗.๘ เห็นควรให้มีการเผยแพร่โฆษณาทางสื่อมวลชนให้มากที่สุด นอกจากนี้มีความเห็นว่า ควรมีการปราบปราม และลงโทษในสถานหนัก ตลอดจนแก้ไข้ปัญหาทั้งในทางสังคมและเศรษฐกิจ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘

การดำเนินการป้องกันการแพร่ขยายอิทธิพลของยาเสพติด

	ประชาชน	%
เผยแพร่ให้ประชาชนมีความรู้เรื่องยาเสพติดมากขึ้น	๑๐๘	๘๖.๕
ชี้แจงให้ประชาชนรู้จักโทษที่จะได้รับตามกฎหมาย	๒๘	๑๒.๖
เผยแพร่หรือโฆษณาในค่านสื่อสารมวลชนให้มากที่สุด	๖๒	๒๗.๘
อื่น ๆ	๒๘	๑๒.๖

สำหรับเรื่องมาตรการในการปราบปรามยาเสพติด ผู้ตอบแบบสอบถาม ร้อยละ ๘๖.๕ เห็นว่า ควรจะมีการจับกุมและดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดอย่างเด็ดขาด ร้อยละ ๒๗.๘ เห็นควรให้มีการลงโทษอย่างรุนแรง และร้อยละ ๑๒.๖ เห็นว่า ควรจะมีการปราบปรามอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ในเรื่องมาตรการในทางการลงโทษนี้ผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ ๑๘.๒ ไม่เห็นด้วยกับวิธีลงโทษอย่างรุนแรง

สำหรับมาตรการในการบำบัดรักษา ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๘๖.๓ เห็นว่าควรหาวิธีเอาผู้เสติดมารักษาทุกวิถีทาง และร้อยละ ๓๘.๘ เห็นว่ามีปัญหาอยู่ที่การรักษาโดยเห็นควรให้มีการรักษาอย่างมีขั้นตอน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๐

มาตรการที่ควรใช้ในการบำบัดรักษาผู้ศึกษาเสพยา

	ประชาชน	%
หาวิธีการที่จะนำผู้เสพยาเข้ามาบำบัดรักษาทุกวิถีทาง	๑๐๖	๘๗.๓
มีการบำบัดรักษาอย่างมีขั้นตอน	๗๘	๓๔.๘
มีการแยกประเภทของผู้เสพยา เช่น เฮโรอีน กัญชา	๘	๓.๖
มีการแบ่งประเภทผู้เสพยา เช่น ผู้เสพยาเรื้อรัง	๑๒	๕.๓
มีการแยกเพศผู้เสพยา	๘	๓.๖
อื่น ๆ	๑๒	๕.๓

สำหรับมาตรการในการตรวจค้นตัวผู้ต้องสงสัย ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากถึงร้อยละ ๗๐.๒ เห็นว่า ควรนำมาใช้และจะได้ผลดี อย่างไรก็ตามผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๖.๗ เห็นว่าจะไม่มีผลดีเลย และร้อยละ ๗.๗ กลับเห็นว่าจะมีผลร้าย

ตารางที่ ๒๑

ความเห็นเกี่ยวกับมาตรการตรวจค้นตัวผู้ต้องสงสัยว่าเป็นผู้เสพยา

	ประชาชน	%
มีผลดีอย่างยิ่ง	๕๐	๑๙.๒
มีผลดีมาก	๓๔	๑๖.๓
มีผลดี	๗๒	๓๔.๖
มีผลร้าย	๑๖	๗.๗
ไม่มีผลดีเลย	๑๔	๖.๗
ไม่มีความเห็น	๑๘	๘.๗
ไม่ตอบ	๑๔	๖.๗

สำหรับปัญหาการติดสินเนอรของวัยรุ่นนั้น ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอทางแก้ไขโดยร้อยละ ๔๓.๒ เห็นว่าควรแจ้งให้ประชาชนทราบถึงโทษภัยของสิ่งเหล่านี้ ร้อยละ ๒๘.๘ เห็นว่าควรแก้กฎหมายให้ครอบคลุมถึงสิ่งเหล่านี้ด้วย ร้อยละ ๑๔.๕ เห็นว่าควรห้ามจำหน่าย หรือต้องจำหน่ายโดยมีใบอนุญาต และอีกร้อยละ ๗.๒ เห็นว่าควรหาวิธีอื่นมาใช้แทนสินเนอร

ประการสุดท้าย ประชาชนทั่วไปเสนอทางแก้ไขปัญหาสาเหตุติดในอีก ๒๐ ปีข้างหน้าว่า จะต้องมีการป้องกันปราบปรามและบำบัดรักษาไปพร้อม ๆ กัน

ตารางที่ ๒๒

มาตรการแก้ไขวัยรุ่นที่ติดสินเนอร

	ประชาชน	%
ให้ประชาชนทราบถึงโทษภัยของสิ่งเหล่านี้	๘๖	๔๓.๒
แก้กฎหมายให้ครอบคลุมถึงสิ่งเหล่านี้	๖๔	๒๘.๘
ห้ามจำหน่ายหรือจำหน่ายโดยมีใบอนุญาต	๓๒	๑๔.๕
หาวิธีอื่นมาทดแทน	๑๖	๗.๒
อื่น ๆ	๔	๑.๘
ไม่ตอบ	๑๐	๕.๕

ผลของการวิจัย ข้อเสนอแนะ

สมัยก่อนมนุษย์ยังไม่รู้จักโทษภัยของยาเสพติดซึ่งมีเพียงไม่กี่ชนิด และเป็นเพียงยาเสพติดที่เกิดโดยธรรมชาติ โดยนำมาใช้ประโยชน์ในด้านศิลปะการเดียว เช่น นำมาประกอบพิธีกรรมในโอกาสสำคัญ หรือใช้ยาเสพติดระงับความเจ็บปวด เป็นต้น ต่อมาเมื่อมนุษย์มีความเจริญขึ้น ยาเสพติดก็มีการวิวัฒนาการขึ้นบ้าง มียาเสพติดเกิดขึ้นใหม่อีกหลายสิบชนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งยาเสพติดประเภทสังเคราะห์ และความรุนแรงของโทษภัยก็มีมากขึ้น นอกจากนี้มีการนำยาเสพติดไปใช้ในทางที่ผิดอีก จนกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหา และความชะงักใจว่าไม่มีภัยร้ายแรงนี้ เป็นข้อผิดพลาดอีกประการหนึ่ง ปัญหายาเสพติดจึงเรื้อรังตลอดมา และจะทำการแก้ไขปัญหาก็จวนเจียนจะสายเกินไป จะต้องใช้ปัจจัยทางด้านบุคคลากร งบประมาณและอื่น ๆ อีกมาก เข้าทำการเขี่ยยาหรือระงับปัญหาดังกล่าวให้เป็นผลสำเร็จ

ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่า ยาเสพติดเป็นปัญหาทางด้านสังคมที่มีความร้ายแรงมากที่สุดก็คือ จำนวนคดีผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดของศาล มีมากเป็นอันดับ ๒ รองจากผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เชื้อ และในอนาคต กระทรวงยุติธรรมคาดว่า คดีผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจะครองอันดับ ๑ อย่างแน่นอน สาเหตุเนื่องมาจาก จำนวนผู้เสพติดมิได้ลดลง ผู้เสพติดที่เคยถูกจับกุมและพ้นโทษมาแล้ว เมื่อกลับไปอยู่สภาพแวดล้อมเดิม ก็หันกลับไปเสพยาเสพติดอีก และวนเวียนอยู่เช่นนี้ รักษาพยาบาลไม่หายขาด และประการสำคัญขณะนี้มีสารเสพติดอีกหลายประเภทที่ไม่อยู่ภายใต้การบังคับของกฎหมาย เช่น สารระเหย ทินเนอร์ เป็นต้น ซึ่งคณะกรรมการกำลังแก้ไขปัญหาอยู่ ดังนั้นจึงทำให้มีความเชื่อกันว่า จำนวนคดีจะสูงขึ้น ซึ่งสถิติที่ว่านี้เป็นเพียงผู้กระทำความผิดที่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมได้เท่านั้น ส่วนผู้กระทำความผิดที่ยังมี

ได้ถูกจับกุมมาดำเนินคดียังมีอีกเป็นจำนวนมาก

ปัญหายาเสพติดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดปัญหาสังคมในด้านต่าง ๆ เช่น ปัญหาอาชญากรรม ปัญหาวัยรุ่น ปัญหาโสเภณี ซ่องโจร การพนัน เป็นต้น ย่อมมีความกระทบกระเทือนต่อความมั่นคง เศรษฐกิจ และความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศชาติ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากยาเสพติดมีฤทธิ์ทำให้ผู้เสพยามีอาการทางประสาท แล้วแต่ชนิดของยา และผู้เสพยาจะต้องเพิ่มปริมาณยาอยู่เรื่อย ๆ ยากต่อการที่จะเลิกเสพยา ผู้เสพติดดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นพลเมืองที่ไม่มีคุณภาพ และสังคมจะต้องยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ นำตัวมาทำการบำบัดรักษา นับว่าเป็นงานหนักมาก เพราะผลของความสำเร็งมิได้เห็นโดยชัดแจ้ง แต่ก็ต้องต่อสู้กับปัญหา ยาเสพติดในด้านนี้ต่อไป ส่วนในด้านอื่นที่ว่าจะทำอย่างไร ให้ยาเสพติดหมดไป ป้องกันอย่างไร เพื่อมิให้ยาเสพติดแพร่ระบาด ก็เป็นปัญหาส่วนหนึ่งในอีกหลายด้านที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันเลย ดังนั้น รัฐบาลจึงได้วางนโยบายไว้อย่างแน่วแน่ที่จะแก้ไข ปัญหา ยาเสพติดให้หมดไป โดยอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกอยู่ และวางนโยบายเกี่ยวกับการแก้ไข ปัญหา ยาเสพติดไว้ ๔ ประการคือ การป้องกัน การปราบปราม การบำบัดรักษาผู้เสพติด และการส่งเสริมการปลูกพืชทดแทน แต่อย่างไรก็ตาม การแก้ไข ปัญหา ยาเสพติดยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เพราะปัญหา ยาเสพติดเป็นปัญหาที่ละเอียดลึกซึ้ง และที่สำคัญ ความล่าช้าของข้อมูลที่ได้มาจากข้อเท็จจริงของรัฐบาลยังล่าหลังข้อเท็จจริงในวงการ ยาเสพติดเป็นอย่างมาก เช่น ขณะนี้ยา Amphetamine เกือบจะไม่มีแล้วเนื่องจากมีการสกัดจับกุมมิให้นำเข้าประเทศและจับกุมในท้องตลาด จึงเกิดยาชนิดใหม่เรียกว่า Ephedrine เข้ามาแทนที่เป็นเวลานานแล้ว แต่ข้อมูลยังไม่มีเป็นทางการ ปัญหาเหล่านี้ได้มีการศึกษาวิจัยกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะมุ่งไปยังสถานที่ที่มีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น และมีความเป็นอยู่ต่ำกว่ามาตรฐานหรือเรียกกันว่า "แหล่งสลัม" สถานที่เหล่านี้เป็นบ่อเกิดปัญหาสังคมนานาประการ ถ้าแหล่งสลัมอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ ด้วยแล้วก็จะเพิ่มปัญหาที่จักต้องแก้ไขมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งแหล่งสลัมในเขต

กรุงเทพมหานคร เช่น สลัมคลองเตย และสลัมย่านดินแดง เป็นต้น เป็นปัญหาที่สังคมต้องดำเนินการแก้ไขอย่างรีบเร่ง มิฉะนั้นปัญหาต่าง ๆ จะทวีคูณมากขึ้น และปัญหา ยาเสพติดก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เกิดจากแหล่งสลัมและแก้ไขกันไม่ตกตลอดมา อันที่จริง กรุงเทพมหานครมีอาณาเขตกว้างขวาง มีพลเมืองประมาณ ๕ ล้านคน ประชากรที่มีอันจะกินมีจำนวนเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ส่วนมากยังช่วยเหลือตนเองในการครองชีพไม่ได้ ปัญหาที่ติดตามมาได้แก่ที่อยู่อาศัย การศึกษา และการรักษาพยาบาล มีความจำเป็นต้องอยู่กันอย่างแออัดตามมีตามเกิด เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหา ยาเสพติดได้ในอัตราสูง .

ดังนั้น การที่จะแก้ไขปัญหา ยาเสพติดให้ตรงเป้าหมายที่สุด ในขั้นแรกจะต้องทราบสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาเสียก่อนว่า สาเหตุเกิดมาจากสิ่งใด เมื่อได้สาเหตุแล้ว จึงนำมาคิดค้นหาวิธีการที่จะระงับสาเหตุนั้นมีให้เกิดขึ้น สาเหตุดังกล่าวอาจเป็นได้ทั้งทางผลึกกันหรือจงใจ ให้มีการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งการหาวิธีการที่จะแก้ไขปัญหาก็ต้องพิจารณาอีกครั้งว่า จะใช้มาตรการในด้านใดจึงจะดีที่สุด เช่น มาตรการทางกฎหมาย เป็นต้น ซึ่งการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดจะต้องมีกฎหมายยาเสพติดที่ดี ทั้งนี้เพราะการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย จะต้องดำเนินการภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย และมีขอบเขตอำนาจที่จะดำเนินงานโดยสะดวก กฎหมายจะเป็นหลักเกณฑ์หรือแนวทางที่จะต้องยึดถือในการแก้ไขปัญหาก็อาจกล่าวได้ว่า มาตรการทางกฎหมาย มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ที่จะเป็นหลักในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด ส่วนมาตรการอื่นๆ เป็นเพียงมาตรการส่วนประกอบเท่านั้น และมาตรการทางกฎหมายจะเป็นวิธีการที่แทรกเข้าไปเป็นหลักทำให้มาตรการอื่น พึ่งยึดถือปฏิบัติ ฉะนั้นผลของการวิจัยครั้งนี้ก็เพื่อทราบสาเหตุของปัญหา ยาเสพติดที่มีผลต่อความปลอดภัยของชีวิตและทรัพย์สินและเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายยาเสพติด ที่เห็นว่ายังมีข้อบกพร่องอยู่ ให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อาจเป็นที่มาของกฎหมายยาเสพติดในอนาคต อันจะเป็นคุณประโยชน์อย่างมากในการแก้ไขปัญหา ยาเสพติด

วิธีการดำเนินการวิจัย ได้แบ่งออกเป็น ๒ ขั้นตอนคือ

๑. การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ได้กล่าวถึงความ
รู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด สาเหตุที่ทำให้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
กฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด และมาตรการทางกฎหมายยาเสพติดที่มีผลเกี่ยวข้องกับ
ปลอดภัยของประชาชนในด้านชีวิตและทรัพย์สิน

๒. การวิจัยสนาม (Field Research) ได้ทำการสัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้องตามแบบสอบถามที่จัดเตรียมไว้คือ

- ๒.๑ ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านกฎหมาย
- ๒.๒ เจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ส.
- ๒.๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจกองกำกับการ ๘ กองปราบปราม กรมตำรวจ
- ๒.๔ ประชาชนทั่วไป

๑. การวิจัยเอกสาร ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด ในอดีตไม่เคยมีใคร
ให้ความสนใจมาก่อน และไม่ทราบเลยว่า ยาเสพติดคืออะไร ยาเสพติดชนิดแรกที่เริ่ม
รู้จักคือฝิ่น แต่หาได้นำมาใช้ในความหมายของยาเสพติดในปัจจุบันไม่ คงเพียงนำฝิ่น
ไปใช้ทางการแพทย์เพื่อระงับความเจ็บปวดเท่านั้น ต่อมาเป็นเวลาอีกช้านานจึงเริ่ม
รู้จักยาเสพติดชนิดอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้น เช่น ใบโคคา กัญชา และพืชกระท่อม เป็นต้น
จนกระทั่งมีการคิดค้นผลิตผลทางวิทยาศาสตร์ ยาเสพติดจำพวกมอร์ฟิน เฮโรอีน และ
ยาเสพติดประเภทสังเคราะห์จึงเกิดขึ้นติดตามมา จนกระทั่งก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ
มนุษย์จึงเริ่มให้ความสนใจและเริ่มทำการค้นคว้าศึกษาวิจัยอย่างจริงจังเมื่อไม่นานมานี้
คำว่า "ยาเสพติด" จึงถูกนิยามขึ้น ส่วนการให้ความหมายของคำนี้ก็แล้วแต่ทัศนะของ
บุคคลในสาขาวิชาชีพต่าง ๆ แต่พอที่จะอธิบายไปในทำนองเดียวกันว่ายาเสพติดมีสาร
ชนิดหนึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายแล้ว ก่อให้เกิดการเสพติด มีความต้องการที่จะเสพอยู่
เสมอ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา และสุขภาพทางร่างกายและจิตใจจะทรุดโทรมอย่าง
เห็นได้ชัดเจน

ยาเสพติดมีมากมายหลายชนิด ประมาณกันว่ามีมากกว่าร้อยชนิด มีลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น เป็นน้ำ เป็นเม็ด เป็นผง และเป็นเกล็ด เป็นต้น วิธีแบ่งประเภทของยาเสพติดมีหลายวิธี เช่น

๑. แบ่งตามแหล่งที่เกิดของยา
 - ๑.๑ ยาเสพติดธรรมชาติ (Natural Drugs)
 - ๑.๒ ยาเสพติดสังเคราะห์ (Synthetic Drugs)
๒. แบ่งตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกายของมนุษย์
 - ๒.๑ ออกฤทธิ์กดประสาท (Depressants)
 - ๒.๒ ออกฤทธิ์กระตุ้นประสาท (Stimulants)
 - ๒.๓ ออกฤทธิ์หลอนประสาท (Hallucinogenic)
 - ๒.๔ ออกฤทธิ์ผสมกัน (Mixed)
๓. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (สำนักงาน ป.ป.ส.) สำนักงานกฤษฎีกาฯ ได้จำแนกประเภทยาเสพติดดังนี้
 - ๓.๑ ยาเสพติดประเภทฝิ่น
 - ๓.๒ ยาเสพติดประเภทยานอนหลับและยาสงบประสาท
 - ๓.๓ ยาเสพติดประเภทที่ชักงูบ้าและใบกระท่อม
 - ๓.๔ ยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีน
 - ๓.๕ ยาเสพติดประเภทหลอนประสาทและไอระเหย
 - ๓.๖ ยาเสพติดประเภทอื่น ๆ ซึ่งรวมถึงสารเสพติดบางชนิดด้วย
๔. องค์การอนามัยโลก แบ่งประเภทยาเสพติดดังนี้
 - ๔.๑ ประเภทฝิ่น (Opiate Type)
 - ๔.๒ ประเภทบาร์บิทูเรต (Barbiturate Type)
 - ๔.๓ ประเภทแอลกอฮอล์ (Alcohol Type)
 - ๔.๔ ประเภทแอมเฟตามีน (Amphetamine Type)

๔.๕ ประเภทโคเคน (Cocaine Type)

๔.๖ ประเภทกัญชา (Cannabis Type)

๔.๗ ประเภทกาท (Khat Type)

๔.๘ ประเภทหลอนประสาท (Hallucinogen Type)

ลักษณะและโทษของยาเสพติด ที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันก็มี ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน กัญชา แอมเฟตามีน บาร์บิทูเรต และ แอล เอส ดี (L.S.D.) แต่ละชนิดมีฤทธิ์ทำให้มีผลต่อสมองและระบบประสาทสิ้นแปรไป กดประสาท กระตุ้นประสาท หลอนประสาท หรือออกฤทธิ์ผสมกัน นอกจากนี้ สารเสพติดบางชนิดก็อาจมีโทษภัยร้ายแรงต่อร่างกายได้เช่นเดียวกัน เช่น สุรา ทินเนอร์ น้ำมันเบนซิน กาวชนิดต่าง ๆ เป็นต้น บางชนิดมีผลต่อระบบประสาทร้ายแรงมาก อาจสรุปโดยสังเขปดังนี้

๑. ประเภทกดประสาท (Depressants) ได้แก่ ยาเสพติดที่ออกฤทธิ์ในทางกดประสาทหรือระงับประสาท ทำให้มีเมฆา รวมทั้งยาจำพวกบาร์บิทูเรตและยานอนหลับด้วย ยาเสพติดส่วนมากเป็นยากดประสาท เช่น ฝิ่น มอร์ฟีน เฮโรอีน เป็นต้น

๒. ประเภทกระตุ้นประสาท (Stimulants) ได้แก่ยาเสพติดที่ออกฤทธิ์ในทางกระตุ้นทำให้ประสาทตื่นตัว เร่งเร้าประสาทและสมอง ในขณะที่ยาออกฤทธิ์ เช่น โคคาอีน คาเฟอีน และแอมเฟตามีน เป็นต้น

๓. ประเภทหลอนประสาท (Hallucinogenic) ได้แก่ ยาเสพติดจำพวกที่ทำให้เกิดความรู้สึกในทางสัมผัสประสาทโดยไม่มีสิ่งเกิดขึ้นจริง เป็นการหลอนตัวเอง เช่น แอล เอส ดี และเมสคาลิน เป็นต้น

๔. ประเภทออกฤทธิ์ผสม (Mixed) ได้แก่ ยาเสพติดที่ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทผสมกันไป อาจจะมีออกฤทธิ์กดประสาท กระตุ้นประสาท หรือหลอนประสาทพร้อมกันไปในช่วงเดียวกัน

ยาเสพติดแต่ละประเภทที่กล่าวมาแล้ว ทำให้เกิดโทษแก่ร่างกายของผู้เสพเป็นอย่างมาก โดยฤทธิ์ของยาเสพติดจะทำลายระบบประสาท สมอง สมรรถภาพทาง

ค่านจิตใจเสื่อมทราม บุคคลิกภาพจะสูญเสียไป ร่างกายซูบซีดและทรุดโทรม เกิดโรคภัย
แทรกซ้อน จะประสบอุบัติเหตุได้ง่าย ส่วนโทษของยาเสพติดทางค่านครอบครัวของผู้เสพ
ผู้เสพติดจะขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว เสียทรัพย์สิน ทำงานอะไรไม่ได้ ขาดหลัก
ประกันของครอบครัว ทางด้านสังคม เศรษฐกิจ และการปกครอง จะเป็นคนไร้เกียรติ
สูญเสียแรงงานไปโดยไร้ประโยชน์ ถ่วงความเจริญก้าวหน้าของสังคม และประการสุดท้าย
ท้าย ผู้เสพติดจะนำความหายนะมาสู่สังคมอันเป็นส่วนรวมเสมอ ชุมชนจะตั้งข้อรังเกียจ
ทำให้เกิดโทษต่อส่วนรวมและประเทศชาติ

ส่วนสาเหตุที่ทำให้มีการกระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อาจจำแนกได้ดังนี้

๑. ด้านการผลิตยาเสพติด คือ

๑.๑ การผลิตยาเสพติดเป็นการกระทำที่เสี่ยงต่อกฎหมายบ้านเมืองแต่ผล
ที่ได้รับจะมีกำไรมาก

๑.๒ เพื่อให้ได้ยาเสพติดชนิดใหม่

๑.๓ เหตุผลทางการเมืองของฝ่ายตรงข้าม

๑.๔ มีการผสมหรือแปรรูปยาเสพติดให้มีอำนาจร้ายแรงยิ่งขึ้น

๑.๕ การผลิตยาเสพติดในภูมิภาคนี้ยังมีต้นทุนต่ำกว่าภูมิภาคอื่น

๒. ด้านการจำหน่ายยาเสพติด คือ

๒.๑ หวังผลกำไรที่ขายได้สูงกว่าต้นทุนมาก

๒.๒ ต้องการขยายอิทธิพลร้ายของยาเสพติด

๒.๓ ต้องการมีลูกค้าไว้ซื้อยาเสพติดเป็นจำนวนมาก

๒.๔ พวกที่เสพติดด้วยกัน ไม่มีเงินทองซื้อเสพก็ต้องมาขายยาเสพติด

๒.๕ ประกอบอาชีพรับจ้างชนหรือติดต่อกู้ทำให้

๓. ด้านการเสพยาเสพติด คือ

๓.๑ สาเหตุจากตัวผู้กระทำผิด

๓.๑.๑ ความจำเป็นทางร่างกาย

- ๓.๑.๒ ความต้องการทางจิตใจ
- ๓.๑.๓ ความเชื่อถืออย่างผิด ๆ
- ๓.๑.๔ ประเภทอาการรู้ยากหลง
- ๓.๑.๕ ประเภทกึ่งคนองหรือเกเรโดยสันดาน
- ๓.๑.๖ ประเภทประสาทอ่อนหรือเกิดการเปลี่ยนแปลงภาวะทางจิต
- ๓.๒ สาเหตุทางด้านสิ่งแวดล้อม สภาพปัญหาทางสังคม
 - ๓.๒.๑ เพื่อนฝูงชักจูง หรือเกิดจากการถูกหลอกลวง
 - ๓.๒.๒ ครอบครัวและผู้ปกครอง
 - ๓.๒.๓ โรงเรียนและการศึกษา
 - ๓.๒.๔ สิ่งแวดล้อมเฉพาะท้องถิ่น หรือในละแวกที่ผู้เสพติดอาศัยอยู่

๓.๓ สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ ในปัจจุบันมีส่วนผลักดันให้มีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมากเช่นเดียวกัน ภาวะเศรษฐกิจทำให้ทุกคนต้องทำงานแข่งกับเวลา ดังนั้นบิดามารดาจึงไม่มีเวลาว่างที่จะเจียดจ่ายให้กับครอบครัว เด็กยอมขาดความอบอุ่น ประกอบกับมีเวลาว่างมาก ไม่รู้จะทำอะไร เมื่อมีสิ่งจูงใจบางประการ เด็กก็หันไปเสพยาเสพติดในที่สุด

ยาเสพติดมีความเกี่ยวข้องกับปัญหาอาชญากรรมอย่างตอเนื่อง เป็นสาเหตุของปัญหาทำร้ายร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน การพนัน และความผิดทางเพศ โดยเฉพาะผู้เสพติดยอมจะมีจิตใจและนิสัยแปรสภาพผิดไปจากความเป็นจริง ก่ออาชญากรรมได้ง่าย บังเกิดผลเสียหายแก่งานทุกสาขา อาชญากรรมประเภทต่าง ๆ อันสืบเนื่องมาจากผู้เสพติดมักจะทำผิดกันมาก มีดังนี้

๑. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ซึ่งบางครั้งจะเกี่ยวกับทรัพย์สินด้วย เนื่องจากผู้เสพติดที่เสพยาบางชนิดเข้าไปในร่างกายแล้วมีแนวโน้มที่จะใช้กำลังมากกว่าปกติ ขาดความรู้สึกผิดชอบและไม่เกรงกลัวกฎหมาย รวมทั้งผู้ที่ดื่มสุราด้วย เพราะผู้ที่ดื่มสุรามักมีอารมณ์แข็งกร้าว ขาดการยับยั้งตนเอง จะประสะอบุติเหตุหรือกระทำความผิดได้โดยง่าย

๒. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน สาเหตุที่ทำให้ผู้เสพติดก่ออาชญากรรมประเภทนี้กันมากก็สืบเนื่องมาจากความต้องการยาเสพติดมาบำบัดความต้องการของตน ในขณะที่มีอาการขาดยา จะต้องชวนชวายหาหาเสพติดมาเสพจนได้ ขาดความยังงัด ไม่มีความรู้สึกผิดชอบ มีความต้องการยาเสพติดเพียงอย่างเดียว บางครั้งจะทำการประทุษร้ายผู้บุพการี เพื่อนำทรัพย์สินหรือเงินทองมาซื้อหาเสพติด ตามปกติแล้วผู้เสพติด จะมีลักษณะอาการเหมือนบุคคลธรรมดา หรือถ้ายังมีเงินทองหาซื้อยากก็ไม่สร้างความเคืองคร้อนให้แก่ผู้ใด และในอนาคตผู้เสพติดมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมาก

๓. ความผิดเกี่ยวกับเพศ ความจริงยาเสพติดจะไปทำลายระบบประสาททุกส่วนของร่างกาย ความรู้สึกทางเพศจะเสื่อมลงโดยลำดับ แต่สาเหตุที่กระทำผิดกันมากในประการนี้ก็คือ ใช้ยาเสพติดเป็นเครื่องปิดบังความอายและแสดงโชว์ลามากให้แก่กันเที่ยวกลางคืน และบางแห่งยังมีการใช้ยาเสพติดบังคับและยึดเหนี่ยวหญิงโสเภณีให้ตกอยู่ภายในอำนาจ

๔. ความผิดเกี่ยวกับอุบัติเหตุบนท้องถนน มีสถิติสูงเนื่องจากผู้ขับขี่รถยนต์มีจิตใจไม่ปกติ ประกอบกับการไม่เคารพกฎจราจรของประชาชน ผู้เสพติดหากเข้ามาเกี่ยวข้องกับจราจรไม่ว่าในฐานะผู้ขับขี่หรือเดินเท้าย่อมประสบอุบัติเหตุได้ง่าย เพราะฤทธิ์ของยาเสพติดทำให้ขาดความระมัดระวัง ระบบประสาทบังคับไม่ได้ หรือการใช้ยาเสพติดกระตุ้นประสาทในขณะที่ขับรถยนต์ในเวลากลางวัน ก็อาจประสบอุบัติเหตุได้ง่ายเช่นเดียวกัน

มาตรการทางกฎหมายเป็นมาตรการที่สำคัญที่จะนำมาแก้ไขปัญหายาเสพติด เพราะการดำเนินงานของผู้ปฏิบัติงานจะต้องมีวิธีการและแผนงานที่แน่นอน ประเทศไทยเริ่มมีกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดเป็นครั้งแรก สันนิษฐานได้ว่าราวสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น คือกฎหมายลักษณะโจร ซึ่งตราขึ้นในปี พ.ศ. ๑๙๐๓ ต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ มีกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดตราขึ้นอีกหลายฉบับ เช่น กฎหมายห้ามปรามผู้ขาย ผู้สูบ ผู้กินฝิ่นทั่วราชอาณาจักร หมายประกาศห้ามสูบฝิ่นและกำฝิ่น พระราชบัญญัติกาฬฝิ่น พระราชบัญญัติมอฝิ่นและโคกอะอิน พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ พระราชบัญญัติฝิ่น พระพุทธศักราช

๒๔๖๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕ พระราชบัญญัติฝิ่น
พุทธศักราช ๒๔๗๒ พระราชบัญญัติกัญชา พุทธศักราช ๒๔๗๗ และพระราชบัญญัติพิษ-
กะท่อม พุทธศักราช ๒๔๘๖ เป็นต้น เจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับที่ตราขึ้นมาก็เพื่อ
ควบคุมหรือแก้ไขปัญหายาเสพติด และนโยบายเกี่ยวกับยาเสพติดก็เป็นเดียวกัน มีการ
เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์อยู่เสมอ จนในที่สุด ในปัจจุบัน มาตรการทาง
กฎหมายที่นำมาแก้ไขปัญหายาเสพติด กระจายอยู่ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งยังคงมีการ
บังคับใช้อยู่รวม ๕ ฉบับคือ

- ๑. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒
- ๒. ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๗
- ๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘
- ๔. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘
- ๕. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๑. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๗๒ เป็นต้นมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก ๑ ครั้ง จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็น
การควบคุมฝิ่นมิให้มีผู้กระทำความผิด ซึ่งในเวลาที่ตราพระราชบัญญัตินี้ ฝิ่นยังเป็นยาเสพติด
ที่ถูกต้องตามกฎหมาย ฉะนั้น มาตรการทางกฎหมายบางประการ จึงถูกยกเลิกไปโดย
ปริยาย จะมีใช้บังคับในปัจจุบันได้เฉพาะบางมาตราเท่านั้น

๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๑ มีผลทำให้
ยกเลิกการเสฟฝิ่นและจำหน่ายฝิ่นโดยเด็ดขาด โดยกระทำเป็นขั้นตอน และในที่สุดตั้งแต
วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๒ เป็นต้นมา การเสฟฝิ่นและจำหน่ายฝิ่นก็เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย
นอกจากนี้ยังมีการเตรียมการสำหรับผู้ที่เสฟฝิ่นติดไว้ด้วย คือการจัดให้มีสถานพยาบาลและ
สถานพักฟื้นสำหรับผู้เสฟฝิ่นติด มาทำการรักษาพยาบาลพักฟื้น

๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ สาเหตุประการ
สำคัญที่ตราพระราชบัญญัตินี้มีออกมาเพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์

ต่อจิตและประสาท ซึ่งได้กระทำกับ พระราชบัญญัติ

๑๐๐

พระราชบัญญัติว่าด้วยการออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๕ มาใช้ในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ เห็นสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ถึงร้อยละ ๒๙.๒ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๐.๑ เห็นว่าข้อที่ควรแก้ไขคือ มาตรการต่าง ๆ รวมทั้งบทกำหนดโทษ

๔. การคาดคะเน

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๗๕.๑ มีความเห็นว่า ผู้เสพยาเสพติดมีส่วนทำให้เกิดปัญหาสังคมเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในกรุงเทพมหานคร โดยผู้เสพยาเสพติดจะก่อความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด รองลงไปได้แก่ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย การพนัน ซ่องโจรและโสเภณี

ส่วนการติด ทินเนอร์ มีสาเหตุมาจากความตึกคะนอง การถูกเพื่อนฝูงชักจูง และสภาพแวดล้อม ตลอดจนการขาดความเอาใจใส่ของครอบครัว

ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๘๘ เห็นว่าผู้ติดยาเสพติดจะกระทำผิดต่อทรัพย์สินเมื่อไม่มีเงินนั้น เป็นเพราะผู้เสพยาเสพติดต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากในการซื้อขายเสพยา

การปรับปรุงกฎหมายในระยะเวลาอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ร้อยละ ๓๓.๑ ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า กฎหมายที่จะมีการปรับปรุง คือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ รองลงไปได้แก่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ และความเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในอนาคต ร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่าจะมีทางสำเร็จได้น้อย ควรเพิ่มงบประมาณให้มากยิ่งขึ้น

๕. บทลงโทษ

การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่า โทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายเป็นโทษที่เหมาะสมแล้ว และมีร้อยละ ๓๖.๖

๒๔๖๔ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธจักรราช ๒๔๖๕ พระราชบัญญัติฝิ่น
พุทธจักรราช ๒๔๖๒ พระราชบัญญัติกัญชา พุทธจักรราช ๒๔๖๖ และพระราชบัญญัติพืช-
กระท่อม พุทธจักรราช ๒๔๘๖ เป็นต้น เจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับที่ตราขึ้นมาก็เพื่อ
ควบคุมหรือแก้ไขปัญหายาเสพติด และนโยบายเกี่ยวกับยาเสพติดก็เป็นเดียวกัน มีการ
เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์อยู่เสมอ จนในที่สุด ในปัจจุบัน มาตรการทาง
กฎหมายที่นำมาแก้ไขปัญหายาเสพติด กระจายอยู่ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ ซึ่งยังคงมีการ
บังคับใช้ยู่รวม ๔ ฉบับคือ

- ๑. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๒
- ๒. ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๗
- ๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘
- ๔. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘
- ๕. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๑. พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๖๒ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน
พ.ศ. ๒๔๖๒ เป็นต้นมา ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีก ๖ ครั้ง จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็น
การควบคุมฝิ่นมิให้มีผู้กระทำความผิด ซึ่งในขณะที่ตราพระราชบัญญัตินี้ ฝิ่นยังเป็นยาเสพติด
ที่ถูกต้องตามกฎหมาย ฉะนั้น มาตรการทางกฎหมายบางประการ จึงถูกยกเลิกไปโดย
ปริยาย จะมีใช้บังคับในปัจจุบันได้ เฉพาะบางมาตราเท่านั้น

๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๐๑ มีผลทำให้
ยกเลิกการเสฟฝิ่นและจำหน่ายฝิ่นโดยเค็ดซาค โดยกระทำเป็นขั้นตอน และในที่สุดตั้งแต่
วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๐๒ เป็นต้นมา การเสฟฝิ่นและจำหน่ายฝิ่นก็เป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย
นอกจากนี้ยังมีการเตรียมการสำหรับผู้เสฟฝิ่นคิดไว้ด้วย คือการจัดให้มีสถานพยาบาลและ
สถานพักฟื้นสำหรับผู้เสฟฝิ่นคิด มาทำการรักษาพยาบาลพักฟื้น

๓. พระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ สาเหตุประการ
สำคัญที่ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมาก็เพื่อให้เป็นไปตามอนุสัญญาว่าด้วยวัตถุที่ออกฤทธิ์

ต่อจิตและประสาท ซึ่งได้กระทำกัน ณ กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรีย และประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกอยู่ เพื่อจะร่วมมือกับประเทศภาคีอื่น ๆ ควบคุมการผลิต การขาย การนำเข้า การส่งออก การนำผ่าน หรือการมีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ มิให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของบุคคลและสังคม

๔. พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ เริ่มใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ เป็นการดำเนินงานเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และนโยบายของรัฐบาลที่วางไว้ มีคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี เป็นผู้ดำเนินการตามบทบัญญัติของกฎหมายฉบับนี้ มีเลขาธิการ คณะกรรมการเป็นผู้บังคับบัญชาและพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานในการดำเนินการพอสมควร นอกจากนี้ยังมีบทกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นเจ้าพนักงานไว้อีกด้วย

๕. พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๒๒ โดยการยกเลิกพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๖๕ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมอีก ๔ ฉบับ พระราชบัญญัติกัญชา พ.ศ. ๒๕๖๖ และพระราชบัญญัติพืชกระท่อม พ.ศ. ๒๕๖๖ ส่วนพระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒ ไม่ได้ถูกยกเลิกไปด้วย เหตุผลสำคัญของการที่ตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็คือกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษที่ใช้อยู่ในปัจจุบันได้ใช้บังคับมานาน มีบทบัญญัติไม่เหมาะสมกับกาลสมัย ประกอบกับประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ จึงต้องปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับอนุสัญญาดังกล่าว และเป็นการปรับปรุงกฎหมายให้มีประสิทธิภาพ ในการป้องกันปราบปรามและบำบัดรักษาตลอดจนมาตรการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกด้วย

๒. การวิจัยสนาม ได้สัมภาษณ์บุคคลต่าง ๆ ตามแบบสอบถามที่เตรียมไว้ โดยแยกเป็นแบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ และแบบสอบถามประชาชนทั่วไป สำหรับแบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนทั้งหมด ๑๖๔ คน แยกเป็นหมวดวิจัยได้ดังนี้

๑. สถานภาพทั่วไป

ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่เป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) มีจำนวนถึงร้อยละ ๔๒.๗ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีอายุระหว่าง ๒๖ - ๓๐ ปี แต่มีการกระจายอายุระหว่าง ๒๐ - ๖๐ ปีขึ้นไป มีความรู้ส่วนใหญ่จบการศึกษาในชั้นปริญญาตรี และดำรงตำแหน่งในระดับประจำแผนกมากที่สุด ถึงร้อยละ ๕๖.๑

๒. ความรู้ทั่วไป

ผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมดร้อยละ ๖๙.๙ เชื่อว่าผู้เสพยาเสพติดชนิดเฮโรอีนมีมากกว่ายาเสพติด ประเภทอื่น ๆ แต่เป็นที่น่าสังเกตได้ว่า เจ้าหน้าที่ ป.ป.ส. ถึงร้อยละ ๑๔.๘ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด เห็นว่ากัญชาเป็นยาเสพติดที่มีผู้เสพมากที่สุด ส่วนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่ก่อปัญหาให้แก่สังคมมากที่สุดนั้น พนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่ ป.ป.ส. เชื่อว่าผู้เสพติดเป็นสาเหตุใหญ่ ส่วนพนักงานอัยการและผู้พิพากษาเห็นว่าผู้ผลิตยาเสพติด เป็นผู้ก่อปัญหาให้แก่สังคมมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตำรวจและเจ้าหน้าที่ ป.ป.ส. ได้คลุกคลีกับผู้เสพมากกว่าผู้ผลิต และพนักงานอัยการกับผู้พิพากษามีได้ใกล้ชิดกับผู้เสพติดมากที่สุด

๓. ความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๖๒.๒ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเห็นว่าพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถูกนำมาใช้มากที่สุด ส่วนเจ้าหน้าที่ ป.ป.ส. เห็นว่า กฎหมายที่ใช้มากที่สุดคือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๔ และเห็นสมควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมมากที่สุด อย่างไรก็ตาม ไม่มีผู้ทรงคุณวุฒิท่านใดนำ พระราชบัญญัติพื้น พ.ศ. ๒๕๑๒ ประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ ๓๑ และ

พระราชบัญญัติว่าากฎที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ มาใช้ในการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ เห็นสมควรแก้ไขพระราชบัญญัติเดิม พ.ศ. ๒๕๑๒ ถึงร้อยละ ๕๘.๒ ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๓๐.๑ เห็นว่าข้อที่ควรแก้ไขคือ มาตรการต่าง ๆ รวมทั้งบทกำหนดโทษ

๔. การคาดคะเน

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๘๕.๑ มีความเห็นว่า ผู้เสพติดมีส่วนทำให้เกิดปัญหาสังคมเกี่ยวกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในกรุงเทพมหานคร โดยผู้เสพติดจะก่อความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด รองลงไปได้แก่ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย การพนัน ซ่องโจรและโสเภณี

ส่วนการคิด ทินเนอร์ มีสาเหตุมาจากความตึกคะนอง การถูกเพื่อนฝูงชักจูง และสภาพแวดล้อม ตลอดจนการขาดความเอาใจใส่ของครอบครัว

ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๘๘ เห็นว่าผู้ติดยาเสพติดจะกระทำความผิดต่อทรัพย์สินเมื่อไม่มีเงินนั้น เป็นเพราะผู้เสพติดต้องใช้เงินเป็นจำนวนมากในการซื้อยาเสพติด

การปรับปรุงกฎหมายในระยะเวลาอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ร้อยละ ๓๓.๑ ของผู้ตอบแบบสอบถามเห็นว่า กฎหมายที่จะมีการปรับปรุง คือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ รองลงไปได้แก่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘ และความเห็นเกี่ยวกับความสำเร็จในการแก้ไขปัญหายาเสพติดในอนาคต ร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่าจะมีทางสำเร็จได้น้อย ควรเพิ่มงบประมาณให้มากยิ่งขึ้น

๕. บทลงโทษ

การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่า โทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายเป็นโทษที่เหมาะสมแล้ว และมีร้อยละ ๓๖.๖ เห็นว่าโทษตามกฎหมายยังเบาเกินไป ส่วนเรื่องการแก้ไขบทลงโทษ ร้อยละ ๓๒.๘ เห็นว่าควรแก้ไขโดยกำหนดประเภทของโทษชนิดใหม่ และร้อยละ ๒๓.๒ เห็นว่าควรเพิ่มโทษ กรณีความหนักเบาของโทษที่ลงกับผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติด สังกัดได้ชัดเจน

ว่าความหนักเบาของโทษที่ควรให้ลงมีความสัมพันธ์โดยตรงกับความร้ายแรงของชนิดยาเสพติด ถ้ายาเสพติดชนิดร้ายแรงก็เห็นควรให้ลงโทษหนัก ยาเสพติดชนิดไม่ร้ายแรงก็เห็นควรให้ลงโทษเบา นอกจากนี้ส่วนหนึ่งยังมีความเห็นควรลงโทษผู้ค้าหินเนอร์ควัย ซึ่งเรื่องนี้หากมีมาตรการนำไปปฏิบัติจริงคงจะเกิดปัญหาพอสมควร

๖. ข้อเสนอแนะ

ผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะว่า ในอนาคต ๒๐ ปีข้างหน้า การแก้ไขปัญหายาเสพติดควรเน้นการป้องกันมากกว่าสิ่งอื่นใด ส่วนที่เห็นความเห็นอันคับข้องลงไปคือจะต้องมีทั้งการป้องกัน การปราบปราม และบำบัดรักษา กระทำไปพร้อม ๆ กัน

กรณีการนำตัวผู้ต้องสงสัยว่าจะเป็นผู้ติดยาเสพติดมาตรวจ จะเป็น การเหมาะสมหรือไม่ ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๘๖ เห็นว่า ควรจะให้มีการเช่นนี้ นอกจากนี่ยังได้ทราบอีกว่า การปราบปรามและป้องกันยาเสพติดไม่ได้ผล ผู้ทรงคุณวุฒิร้อยละ ๒๕.๑ เห็นว่าเกิดจากความบกพร่องด้านบุคลากร รองลงไปได้แก่กฎหมาย งบประมาณ และการประสานงานของเจ้าหน้าที่ ตลอดจนผู้มีอิทธิพล เศรษฐกิจ และสังคม

แบบสอบถามประชาชนทั่วไปจำนวนทั้งหมด ๒๐๘ คน แยกเป็นหมวดวิจัยได้ ดังนี้

๑. สถานภาพทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถามประกอบอาชีพเป็นข้าราชการ รับจ้าง นักศึกษา และอื่น ๆ ส่วนมากมีอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี พื้นความรู้ส่วนใหญ่มีการศึกษาในชั้นปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีจำนวนร้อยละ ๘๗.๑

๒. ความรู้ทั่วไป

ผู้ตอบแบบสอบถาม เห็นว่า เสโรอินและกัญชาเป็นยาเสพติดที่มีผู้เสพมากที่สุด ส่วนมากจะมีอายุอยู่ในระหว่าง ๑๘ - ๒๓ ปี จำนวนผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ ๖๖.๓ เห็นว่าเป็นผู้เสพติดมากที่สุด และแนวโน้มของผู้ที่มีการศึกษาค่าจะมีการ

เสพติดมากกว่าผู้มีการศึกษาสูง นอกจากนี้ความยากจน ความผิดปกติกของสังคมและจิตใจ เป็นสาเหตุของการติดยาเสพติดของวัยรุ่น

๓. การภาคคะเน

ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๗๓.๑ มีความเห็นว่า ผู้เสพติดจะก่ออาชญากรรมประเภทความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด รองลงไปเป็นความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย และร้อยละ ๓๕.๖ เห็นว่า ผู้ผลิตยาเสพติดเป็นผู้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมมากที่สุด ส่วนสาเหตุใหญ่ของการติดยาเสพติด เกิดจากบิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่ ต่อบุตรของตน ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และความยากจน ตามลำดับ

ข้อสังเกตอีกประการหนึ่ง มีผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๑.๓ เห็นว่า ผู้เสพติดวัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรมต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน สำหรับปัญหา ยาเสพติดอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ร้อยละ ๕๖.๑ เห็นว่า บางปัญหาจะลดลงและบางปัญหาจะเพิ่มขึ้น และร้อยละ ๓๓.๖ เห็นว่า ปัญหาจะทวีความรุนแรงขึ้น มีผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนให้ความเห็นว่า ปัญหา ยาเสพติดจะเป็นประการใดต่อไปในอนาคต จะต้องขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจ การปราบปรามของเจ้าหน้าที่ นโยบายของรัฐบาลและปัจจัยอื่น ๆ

๔. บทลงโทษ

การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ร้อยละ ๗๘.๘ เห็นว่า โทษตามกฎหมายที่ลงต่อผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเหมาะสมดีแล้ว และมีร้อยละ ๖๒.๕ เห็นว่า ควรมีการเพิ่มมาตรการบางอย่างลงในกฎหมาย กรณีความหนักเบาของโทษที่ลงกับผู้เสพและผู้ค้ายาเสพติด สังเกตได้ว่า ความหนักเบาของโทษที่จะลง มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความร้ายแรงของชนิดยาเสพติด ถ้ายาเสพติดชนิดร้ายแรงจะถูกลงโทษสถานหนัก

๕. ข้อเสนอแนะ

ในการแก้ไขปัญหายาเสพติด ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นควรมีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ไปพร้อมกัน คือป้องกัน ปราบปราม บำบัดรักษาและปลูกพืชทดแทนฝิ่น การป้องกัน

การแพร่ขยายของยาเสพติด ผู้ตอบแบบสอบถามร้อยละ ๕๖.๕ เห็นว่า ควรให้มีการให้ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดมากขึ้น และให้มีการเผยแพร่โฆษณาทางสื่อสารมวลชนให้มากยิ่งขึ้น

กรณีปราบปรามยาเสพติด ร้อยละ ๕๒.๓ มีความเห็นว่า ควรให้มีการจับกุมและดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดอย่างเด็ดขาด ร้อยละ ๑๘.๘ เห็นควรให้มีการลงโทษอย่างรุนแรง และร้อยละ ๒๙.๑ เห็นว่าควรจะมีการปราบปรามอย่างต่อเนื่องและจริงจัง

สำหรับการบำบัดรักษาผู้เสพติด ผู้ตอบแบบสอบถามเน้นในเรื่องการหาวิธีเอาผู้เสพติดมาทำการรักษาและมีวิธีการบำบัดรักษาอย่างมีขั้นตอน

ส่วนมาตรการในการตรวจค้นตัวผู้ต้องสงสัยว่าเสพยาเสพติด ผู้ตอบแบบสอบถามถึงร้อยละ ๑๐.๒ มีความเห็นว่า ควรนำมาใช้และจะได้ผลดี

กรณีปัญหาการติดหินเนอร์ของวัยรุ่น ร้อยละ ๔๓.๒ เสนอแนะทางแก้ไขโดยแจ้งให้ประชาชนทราบถึงโทษภัยของสิ่งเหล่านี้ แต่บางส่วนเสนอแนะให้แก้กฎหมายครอบคลุมถึงสิ่งดังกล่าวด้วย

ข้อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างผู้ทรงคุณวุฒิกับประชาชนทั่วไป

เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นที่ได้จากประชาชนโดยทั่วไปและผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว พอสรุปได้ว่า

ในเรื่องความรู้ทั่วไปนั้น เสโรอื่นและกัญชา เป็นยาเสพติดที่ทั้งประชาชนทั่วไปและผู้ทรงคุณวุฒิในค่านกฎหมาย ลงความเห็นว่า มีผู้เสพยาเสพติดมากกว่ายาเสพติดประเภทอื่นๆ และคนส่วนมากซึ่งคิดว่าเสพยาเสพติดจะมีอายุอยู่ในระหว่าง ๑๘ - ๒๓ ปี ผู้มีการศึกษาน้อยจะเป็นผู้ติดยามากกว่าผู้มีการศึกษาสูง ความยากจนเป็นสาเหตุอันหนึ่งของการติดยาเสพติดของวัยรุ่น มีความเชื่อว่า ผู้ติดยาเสพติดเป็นผู้ที่ก่อปัญหาให้แก่สังคมมากที่สุด โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ ป. บ. ส. ซึ่งเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับอาชญากรรม หรือปัญหาสังคมมากกว่าคนทั่วไป

จากความคิดเห็นเหล่านี้จะเห็นได้ว่า ประชาชนส่วนใหญ่และเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติ การ เช่น ผู้พิพากษา อัยการ ตำรวจ มีทัศนคติค่อนข้างจะตรงกันในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ ซึ่งเป็นความรู้ทั่วไปสำหรับประชาชน แสดงว่า การวิจัยภาคสนามครั้งนี้ ได้สอบถามบุคคลซึ่งค่อนข้างมีความรู้เท่า ๆ กัน ในเรื่องเดียวกันอย่างกว้าง ๆ

ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิเกี่ยวกับกฎหมาย เห็นว่ากฎหมายที่ใช้มากที่สุด คือ พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เพราะเป็นกฎหมายที่บัญญัติครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ เช่น การขออนุญาตและการออกใบอนุญาตเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ หน้าที่ของผู้รับอนุญาต หน้าที่ของเภสัชกร การขึ้นทะเบียนการค้าขายยาเสพติดให้โทษ ประเภท ๓ อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ มาตรการควบคุมพิเศษ และบทกำหนดโทษ เป็นต้น และเนื่องจากพระราชบัญญัติพื้น พ.ศ. ๒๕๑๒ ประกาศภาวะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๑ พระราชบัญญัติวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘ และพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้นยังใช้อยู่ทุกฉบับ จึงมีผู้คิดวางควรแก้ไขกฎหมายพระราชบัญญัติพื้น พ.ศ. ๒๕๑๒ มากที่สุด ส่วนผู้ปฏิบัติการด้านการปราบปรามอื่น ๆ ซึ่งยังใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘ นั้นคิดว่า พระราชบัญญัตินี้ควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติมมากที่สุด และในเรื่องที่ควรแก้ไขนั้น เห็นว่าควรแก้ไขมาตรการต่าง ๆ รวมทั้งบทกำหนดโทษด้วย

จากการวิจัยนี้ ทั้งประชาชนส่วนใหญ่ และผู้ทรงคุณวุฒิทางกฎหมาย เห็นพ้องต้องกันว่า ผู้ติดยาเสพติดที่เป็นวัยรุ่น จะมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรมประเภทความผิดต่อชีวิตและทรัพย์สิน ความปลอดภัยของประชาชนในกรุงเทพมหานคร และก่อให้เกิดปัญหาสังคมมากที่สุด ยิ่งกว่านั้นเมื่อแยกประเภทของอาชญากรรม ผู้ติดยาเสพติดจะก่ออาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

เมื่อถามถึงภัยสังคม ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่า ผู้ที่เป็นภัยต่อสังคมมากที่สุด น่าจะได้แก่ ผู้ผลิตยาเสพติด แทนที่จะเป็นผู้ติดยาเสพติด

สำหรับสาเหตุของการติดยาเสพติดในแหล่งสลัม ประชาชนส่วนใหญ่มองถึงสาเหตุแตกต่างกับผู้ทรงคุณวุฒิเล็กน้อย โดยกล่าวว่า สาเหตุของการติดยาเสพติดมากในแหล่งสลัม เป็นเพราะบิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่ต่อบุตรของตน ทำให้เกิดความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ไปติดยาเสพติดเข้า และความยากจนก็อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่ง แต่เจ้าหน้าที่ด้านกฎหมายกลับมองเห็นว่า เกิดจากความตักถนอง เพื่อนฝูงชักจูง และสภาพแวดล้อมที่เป็นสลัม ซึ่งมีผู้ซื้อผู้ขายยาเสพติดอยู่ดาษดื่น

ได้มีการคาดคะเนเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดในอีก ๒๐ ปีข้างหน้า ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่า ปัญหาบางปัญหาจะลดลง แต่บางปัญหาจะเพิ่มขึ้น และบางปัญหาจะทวีความรุนแรงขึ้น ทั้งนี้และทั้งนั้นขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจ การปราบปรามของเจ้าหน้าที่นโยบายของรัฐบาล และปัจจัยอื่น ๆ สำหรับกฎหมายที่ควรต้องปรับปรุงในอนาคตอีก ๒๐ ปีข้างหน้า นั้น คือพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

ความเหมาะสมในการลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดนั้น ทั้งประชาชนและผู้ทรงคุณวุฒิต่างเห็นพ้องต้องกันว่า เหมาะสมดีแล้ว มีบ้างที่เห็นว่า โทษตามกฎหมายในปัจจุบันยังเบาเกินไป ควรจะลงโทษให้หนักกว่านี้ และควรมีมาตรการให้มารายงานตัวหลังจากพ้นโทษไปแล้วด้วย ในเรื่องการแก้ไขบทลงโทษนี้เห็นว่า ควรลงโทษผู้เสพเฮโรอีนในสถานหนักและปานกลาง ส่วนผู้ค้าเฮโรอีนควรลงโทษให้หนักที่สุด

สำหรับผู้เสพยาชานั้น ก็เช่นเดียวกันกับเฮโรอีน คือควรลงโทษผู้เสพยาชานี้ในสถานหนักและปานกลาง แต่ก็ยังมีบางบางคนที่ไม่เห็นด้วย โดยมีความเห็นว่า การเสพยาชานั้น ไม่ควรลงโทษเลย แต่สำหรับผู้ค้ากัญชานั้นเห็นควรลงโทษให้หนักที่สุด

ผู้คิดขามานั้น ผู้ทรงคุณวุฒิส่วนใหญ่ กลับเห็นว่า ควรลงโทษสถานหนักที่สุดและหนักมาก แต่ประชาชนทั่วไปกลับเห็นว่า ควรลงโทษปานกลางหรือสถานเบา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่คุ้นเคยกับขามา หรือแอมเฟตามีนนี้ แต่ควรลงโทษผู้ค้าขามาชนิดนี้ให้หนักที่สุด

สำหรับชาวชนที่ติดทินเนอร์นั้น ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการลงโทษและให้ลงโทษในสถานเบาหรือปานกลางก็พอแล้ว แต่ผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่าน ยังมีความเห็นแตกต่างกันมากที่สุด ว่าสมควรที่จะลงโทษหรือไม่ และถ้าจะลงโทษ จะลงโทษในสถานใด แต่ส่วนใหญ่ก็เห็นว่า ควรลงโทษในสถานเบาหรือปานกลางเช่นกัน

สำหรับผู้ค้าทินเนอร์นั้น ประชาชนส่วนใหญ่ เห็นว่า ควรลงโทษผู้จำหน่ายทินเนอร์ให้หนักที่สุด หากนำไปค้าเพื่อการเสพยา แต่ผู้ทรงคุณวุฒิกลับเห็นว่า เรื่องนี้หากนำไปปฏิบัติจริง คงจะต้องเกิดปัญหา เพราะทินเนอร์โดยวัตถุประสงค์แล้วเป็นวัตถุ

ที่ใช้ในการอุตสาหกรรม และใช้กันมากในอุตสาหกรรมชนิดต่าง ๆ ในปัจจุบัน

สรุปแล้ว จะเห็นได้ว่า การลงโทษหนักเบาของโทษที่ลงกับผู้เสพและผู้ทำนั้น สังกัดโทษคดีว่า มีความสัมพันธ์โดยตรงกับความร้ายแรงของชนิดของยาเสพติด คือถ้ายาเสพติดชนิดร้ายแรงถึงลงโทษหนัก ถ้าเป็นชนิดอ่อนก็โทษเบา นอกจากทินเนอร์ซึ่งยังอยู่ในระหว่างความเห็นว่าเป็นการจำเป็นเพื่อใช้ประโยชน์หรือเพื่อนำมาเป็นยาเสพติด

ประชาชนส่วนใหญ่เสนอแนะว่า การจะปราบปรามยาเสพติดให้ได้ผลดีนั้นควรที่จะต้องมีการดำเนินการในการปราบปรามยาเสพติด และดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดอย่างเด็ดขาด โดยให้มีการลงโทษอย่างรุนแรง และต่อเนื่อง และควรหาวิธีเอาผู้ติดยาเสพติดมารักษาทุกวิถีทาง ซึ่งในเรื่องนี้ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ทำงานในค่านนี้ก็เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากข้อเสนอแนะให้นำตัวผู้ติดยาเสพติดมารักษาทุกวิถีทางนั้น ประชาชนส่วนใหญ่เสนอแนะให้มีมาตรการตรวจค้นตัวผู้ต้องสงสัย ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิก็เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง แต่เกรงว่า จะเป็นการละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ทั้งยังจะเป็นการให้อำนาจต่อเจ้าหน้าที่อย่างไม่มีขอบเขต อันจะเป็นโอกาสให้เกิดการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

การแก้ไขปัญหายาเสพติดให้ประสบผลสำเร็จนั้น จะต้องใช้มาตรการทางกฎหมายในการป้องกัน การปราบปราม การบำบัดรักษา และการส่งเสริมการปลูกพืชทดแทนพร้อมกันไป เพราะลำพังมาตรการเพียงอย่างเดียวอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่อาจแก้ไขปัญหายาเสพติดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแก้ไขปัญหายาเสพติดในเขตกรุงเทพมหานคร มาตรการทางกฎหมาย ๓ ลำดับแรกมีความสำคัญเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ยังต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศด้วย จึงมีข้อเสนอแนะสำหรับมาตรการต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. การป้องกัน

๑.๑ กำหนดให้สถานศึกษา เปิดสอนเรื่องความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด โดยอาจบรรจุเป็นวิชาบังคับในหลักสูตร ซึ่งทำการสอนโดยวิทยากรทางยาเสพติดที่ผ่านการ

อบรมมาแล้ว เพื่อให้นักเรียน นักศึกษา ตลอดจนครู อาจารย์ มีความรู้เรื่องยาเสพติด จะไม่กระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ และทำหน้าที่เผยแพร่ความรู้เรื่องยาเสพติดแก่บุคคลอื่นต่อไป

๑.๒ เปิดอบรมความรู้เรื่องยาเสพติดแก่ข้าราชการทั่วไป และพนักงานรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนลูกจ้างของบริษัท ห้างร้านเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยขอความร่วมมือจากผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้าง เพื่อให้บุคคลที่ได้รับการอบรมมีความรู้เกี่ยวกับยาเสพติด และนำความรู้ไปเผยแพร่แก่สมาชิกในครอบครัวและบุคคลอื่นต่อไป

๑.๓ จัดนิทรรศการเกี่ยวกับยาเสพติดตามสถานที่ต่าง ๆ ที่มีประชาชนผ่านไปมาเป็นจำนวนมาก หรือในวาระการจัดงานประเภทต่าง ๆ

๑.๔ ให้สื่อสารมวลชน เช่น หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ทำการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดเป็นประจำ

๑.๕ การโฆษณาหรือเผยแพร่ข่าวสารเกี่ยวกับยาเสพติดหรือคดียาเสพติด ต้องมีการควบคุมและกำหนดหลักเกณฑ์โดยเคร่งครัด และควรเป็นหน้าที่ของสำนักงาน ป.ป.ส.

๑.๖ รัฐบาลควรส่งเสริมให้มีสถานรับดูแลเด็ก (Day care) แก่เยาวชน หากบิดามารดาไม่มีเวลาเอาใจใส่

๑.๗ ในเรื่องทินเนอร์ รัฐบาลควรกำหนดมาตรการควบคุมในชั้นผลิต เช่น เปลี่ยนแปลงลักษณะของกลิ่นซึ่งชวนให้สูดดม และในชั้นจำหน่ายให้กระทำได้โดยมีใบอนุญาต หรือหาวัสดุอื่นที่มีคุณสมบัติเช่นเดียวกับทินเนอร์มาใช้ประโยชน์แทนทินเนอร์

๒. การปราบปราม

๒.๑ เจ้าพนักงานตำรวจ ซึ่งมีหน้าที่สำคัญยิ่งในกระบวนการยุติธรรม เพราะเจ้าพนักงานตำรวจเป็นผู้พบข้อเท็จจริงเบื้องต้น และตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด ในการทำหน้าที่จับกุมและสอบสวนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งถ้าการปฏิบัติหน้าที่ของ

ตำราวจมีความตั้งใจจริง ให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและซื่อสัตย์สุจริต ข้อมูลในการ
 สอบสวนจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินคดีมาก ซึ่งมักปรากฏอยู่เสมอว่า ตำรวจทำหน้าที่
 บกพร่อง จดชื่อ ชื่อสกุล หรือที่อยู่ของผู้กระทำผิดไม่ถูกต้อง ทำความยุ่งยากในการ
 ดำเนินคดีภายหลัง

๒.๒ เจ้าหน้าที่งานตำรวจไม่ควรใช้วิธีข่มขู่ของกลางให้ผู้ต้องหา เพื่อ
 ใช้เป็นหลักฐานว่า ผู้ต้องหากระทำความผิด' ทั้ง ๆ ที่ผู้ต้องหาเป็นผู้บริสุทธิ์ หรือไม่ควร
 ใช้กำลังทำร้ายเพื่อให้ผู้ต้องหารับสารภาพ หรือ ใช้วิธีการดักยิงคดีมิให้รวดเร็วเท่าที่ควร
 จะเป็นและพึงจะดำเนินการได้ ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นสิ่งละเมิดกฎหมาย และขัด
 ต่อศีลธรรม ฉะนั้นตำรวจผู้มีหน้าที่รักษากฎหมาย และรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม
 จึงไม่ควรประพฤติเช่นนั้นเสียเอง

๒.๓ พนักงานอัยการ ซึ่งมีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล และควบคุมการ
 สอบสวนของพนักงานสอบสวน ควรปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์และระมัดระวัง โดย
 เฉพาะอย่างยิ่งควรตรวจสอบส่วนการสอบสวนอย่างละเอียด และหลักเกณฑ์ในการสั่ง
 ฟ้องหรือไม่ฟ้องควรเป็นมาตรฐานเดียวกัน ฉะนั้น จะสร้างความสับสน ทำให้ขาด
 ความยุติธรรมได้

๒.๔ ศาล ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดี ควรกระทำโดยแผนกคดียา-
 เสพติคโดยเฉพาะ โดยออกกฎกระทรวง แบ่งศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา ออก
 เป็นแผนกคดียาเสพติด ให้มีอำนาจพิจารณา พิพากษา เฉพาะคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่ง
 อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระธรรมนูญศาลยุติธรรม. เนื่องจากในปัจจุบันนี้
 คดียาเสพติดขึ้นสู่ศาลเป็นจำนวนมาก และมีลักษณะพิเศษแตกต่างจากคดีอาญาทั่ว ๆ ไป
 ผู้กระทำผิดมักมีพรรคพวกเป็นจำนวนมาก เพราะฉะนั้นผู้พิพากษาที่พิจารณาพิพากษาคดี
 ยาเสพติด จึงควรเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดพอสมควร ทั้งนี้
 อาจให้ผู้พิพากษาที่จะประจำแผนกคดียาเสพติด ได้รับการอบรมจากวิทยากรผู้มีความรู้
 เรื่องยาเสพติดเป็นอย่างดี เพื่อผู้พิพากษาจะได้พิจารณาพิพากษา และกำหนดโทษ

สำหรับผู้กระทำผิดได้ถูกต้องและเหมาะสม

การเปิดแผนกคดียาเสพติดในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์และศาลฎีกานี้ มีผลดีมากกว่าการจัดตั้งศาลยาเสพติด เพื่อทำการพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับยาเสพติดโดยเฉพาะอยู่หลายประการ ประการสำคัญคือ การจัดตั้งศาลยาเสพติดมีความยุ่งยากและต้องใช้งบประมาณมากกว่าการเปิดแผนกคดียาเสพติดมาก เพราะการตั้งศาลจะต้องกระทำโดยพระราชบัญญัติ และต้องใช้งบประมาณในการก่อสร้างสถานที่ทำการของศาลและอุปกรณ์ตลอดจนต้องมีเจ้าหน้าที่ธุรการมากมาย ซึ่งต้องใช้งบประมาณอย่างมาก และเสียเวลานาน แต่การเปิดแผนกคดียาเสพติดในศาลกระทำโดยเพียงการออกกฎกระทรวง และไม่จำเป็นต้องมีการก่อสร้างสถานที่ใหม่ จึงสามารถกระทำได้โดยรวดเร็ว และประหยัดงบประมาณได้มากกว่าการจัดตั้งศาลยาเสพติด ซึ่งผลการพิจารณาพิพากษาคดีไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังช่วยให้การพิจารณาพิพากษาคดียาเสพติดเป็นไปโดยรวดเร็ว ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหายาเสพติดเป็นอย่างมาก เพราะฉะนั้น เห็นว่า การเปิดแผนกคดียาเสพติดในศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา เป็นประโยชน์ในการดำเนินคดียาเสพติด และมีความเหมาะสมกับภาวะทางเศรษฐกิจของชาติในปัจจุบันเป็นอย่างดี

๒.๕ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๙ มิได้มอบอำนาจที่เด็ดขาดชัดเจนเพียงพอแก่เจ้าพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด (ป.ป.ส.) ในอันที่จะดำเนินการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้ได้ผลอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การสอบสวน และการส่งเรื่องให้พนักงานอัยการเพื่อฟ้องคดี เป็นต้น

๒.๖ ผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เมื่อศาลได้พิพากษาคดีเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้กระทำผิดต้องถูกลงโทษปรับหรือจำคุก แล้วแต่ฐานของความผิด หากถูกลงโทษจำคุก ฝ่ายราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย จะรับไปดำเนินการตามระเบียบ และจะปล่อยตัวผู้กระทำผิดออกมาก่อนกำหนดโทษตามคำพิพากษา ทั้งนี้เนื่องมาจากผู้กระทำผิดได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของฝ่ายราชทัณฑ์ ทำให้ถูกปล่อยตัวเร็วกว่ากำหนด จุดนี้เป็นข้อบกพร่อง

อีกประการหนึ่งที่ผู้กระทำผิดไม่เช็ดหลาย น่าจะมีการประสานงานกันระหว่างฝ่าย
ตำรวจ ฝ่ายราชทัณฑ์ และกระทรวงยุติธรรม มิฉะนั้น ในสายตาของประชาชนจะมอง
ไปในแง่ที่ว่ากฎหมายยาเสพติดกำหนดโทษเบาเกินไป

๒.๖ การมีมาตรการที่จะควบคุมบุคคลที่มีการกระทำปรากฏตามหลักฐาน
การสืบสวนว่า เป็นตัวการ ผู้สมคบ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ในการกระทำความผิดฐาน
เป็นผู้ผลิต นำเข้า ส่งออก ครอบครอง เพื่อจำหน่าย หรือจำหน่าย เนื่องจากผู้กระทำ
ผิดที่เป็นตัวการระดับนายทุนมักจะรอดพ้นจากการถูกดำเนินคดี และสามารถกระทำผิด
ได้ตลอดไป แต่ต้องอยู่ภายใต้หลักเกณฑ์ที่เข้มงวด

๒.๘ การอภัยโทษหรือการลดโทษ แก่ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
ควรมีหลักเกณฑ์ที่เข้มงวดหรือเงื่อนไขมากกว่าผู้กระทำความผิดฐานอื่น ๆ

๒.๙ ผู้ต้องหา จำเลย หรือผู้ต้องโทษในคดีความผิดตามกฎหมายยาเสพติด
ฐานเป็นผู้ผลิต นำเข้า ส่งออก ครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือจำหน่าย ย่อมได้รับผล
ประโยชน์จากการกระทำผิดเป็นจำนวนมาก และสามารถนำผลประโยชน์ดังกล่าวไป
บรรเทาผลร้ายอันเกิดจากการกระทำผิดได้ สมควรที่จะมีมาตรการทางกฎหมายริบทรัพย์สิน
สินนั้นเสีย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการประกอบอาชีพโดยสุจริต

๓. การบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ

๓.๑ กฎหมายที่มีอยู่ มุ่งหมายถึงตัวยาเสพติดเป็นสิ่งสำคัญ มิได้มีกฎหมาย
ที่จะมุ่งหมายถึงการแก้ไขตัวบุคคล ทำให้มีมาตรการในเรื่องการบำบัดรักษาผู้เสพยา
มีความไม่แน่นอน ฉะนั้นควรที่จะรวบรวมกฎหมาย กฎกระทรวง หรือข้อบังคับต่าง ๆ
เกี่ยวกับการบำบัดรักษาผู้เสพยา มาไว้ ณ ที่เดียวกัน

๓.๒ มาตรการในด้านการบำบัดรักษา และวิธีปฏิบัติยังไม่รัดกุมเพียงพอ
กล่าวคือ กรณีการบำบัดรักษาผู้เสพยาโดยสมัครใจ ยังไม่มีมาตรการที่จะควบคุมคนใช้
ไว้นั้นกว่าจะหายขาดเป็นปกติ ดังจะเห็นได้จากมาตรา ๘๘ ของพระราชบัญญัติยา-

เสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่บัญญัติถึงผู้เสพติด ควรมิบทกำหนดโทษ หรือมาตรการอื่นใดในพระราชบัญญัตินี้ ในอันที่จะควบคุมผู้เสพติดไว้เพื่อทำการบำบัดรักษาจนกว่าจะเป็นปกติ

๓.๓ การกำหนดขั้นตอนในการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพ ควรกำหนดไว้อย่างชัดเจน ตลอดจนการควบคุมคนไข้อย่างใกล้ชิด และการติดตามผลภายหลังจากการบำบัดรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพแล้วด้วย

๓.๔ ในกรณีที่ต้องสงสัยว่าเป็นผู้เสพติด ต้องมีมาตรการทางกฎหมายที่จะนำตัวมาทำการบำบัดรักษาได้พอสมควร เช่น บุคคลที่ต้องสงสัยว่า เป็นผู้เสพติด อาจถูกเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตามกฎหมาย เชิญตัวมาดำเนินการตรวจสอบประกอบกับเหตุผลอย่างอื่นด้วย จนแน่ใจว่าผู้นั้นเป็นผู้เสพติด ให้ส่งตัวเข้าสถานพยาบาล เพื่อทำการบำบัดรักษาต่อไป หากมีมาตรการทางกฎหมายเช่นนี้ จะทำให้ได้ตัวผู้เสพติดมาดำเนินการรักษามากขึ้น

๓.๕ ผู้เสพติดซึ่งมิได้สมัครใจขอเข้ารับการบำบัดรักษาในสถานพยาบาล เมื่อถูกเจ้าพนักงานตำรวจไปจับกุมแล้วดำเนินการยึดตามกระบวนการยุติธรรม นับแต่แรกจับกุมควรมีการบำบัดรักษาควบคู่ไปด้วย การนำตัวผู้เสพติดมาคุมขังที่สถานีตำรวจแล้วไม่ได้ทำการบำบัดรักษา และถูกดำเนินคดีจนถึงขั้นมีคำพิพากษาตวรจะมีการแก้ไข จัดสถานที่สำหรับควบคุมผู้เสพติดโดยเฉพาะ และให้แพทย์ทำการบำบัดรักษาควบคู่กันไปด้วย

๓.๖ สำหรับฝ่ายราชทัณฑ์ ภายหลังจากผู้เสพติดได้ถูกคำพิพากษาจากศาลให้ลงโทษถึงจำคุกแล้ว ควรมีมาตรการบางประการที่จะฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้เสพบ้างพอสมควร เพราะส่วนใหญ่แล้วจะล่องลอยขั้นตอนตอนพิษยามาแล้ว ทำให้ผู้เสพติดต้องอดยาเสพติดไปโดยปริยาย คงเหลือเพียงสภาพจิตใจที่จะต้องทำการฟื้นฟูเท่านั้น ฝ่ายราชทัณฑ์จึงต้องทำการบำบัดรักษาในชั้นฟื้นฟูสมรรถภาพและจิตใจต่อไป

๓.๗ เพิ่มอำนาจแก่เจ้าพนักงานที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดรักษาผู้เสพติด ให้ดำเนินการได้โดยสะดวก เช่น ในการควบคุมผู้เสพติดให้อยู่ทำการบำบัดรักษาจน

นายชาติ เป็นต้น

๓.๘ การประสานแนวความคิดระหว่างเจ้าหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับ การป้องกันปราบปรามและการบำบัดรักษา ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจกันที่จะแก้ไขปัญหายุทธศาสตร์ มิใช่ต่างคนต่างปฏิบัติหน้าที่ไปตามกฎหมายคนละฉบับ

๓.๙ ควรจัดตั้งสถานพินิจ เพื่อพินิจผู้ต้องสงสัยเพราะมีอาการ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าติดยาเสพติด และศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพเพื่อฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

หนังสือ

- เกรียงชัย จันทรเวชเกษม. "มาตรการกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามยา-
เสพติด." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒.
- คณะกรรมการปราบปรามยาเสพติดให้โทษ. เสพติดชีวิตมีคณ. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์คุรุสภา, ๒๕๑๕.
- คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, สำนักงาน. เยาวชนกับปัญหายาเสพติด.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, ๒๕๒๑.
- _____. สาเหตุและสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ติดยา. เอกสารเผยแพร่. ม.ป.ท., ม.ป.ป.
- _____. อย่าให้ยาเสพติดทำลายชีวิตของท่าน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนัก
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี, ๒๕๒๐.
- ชาย เสวีกุล. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, ๒๕๑๗.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. รายงานผลการวิจัยปัญหายาเสพติด : การศึกษาและวิเคราะห์
ในแง่กฎหมาย. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ศูนย์วิจัยรัชดา-
ภิเชกสมโภช, ๒๕๒๕.
- ประมุข สวัสดิ์มงคล. ยาเสพติดกับอาชญากรรม. กองสารนิเทศ สำนักงานคณะกรรมการ-
การป้องกันและปราบปรามยาเสพติด, เอกสารเผยแพร่, ม.ป.ป.
- ประเสริฐ รุจิรวงศ์. คำบรรยายเรื่องยาเสพติดให้โทษเขโรอื่น. พระนคร :
โรงพิมพ์กัณฑ์ประดิษฐ์, ๒๕๐๘.

ปิ่น ศรีเมือง. "มาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาและแก้ไขปรับปรุงผู้ติดยาเสพติดให้โทษ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทแพทยศาสตรบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓.

เปรมจิต ชลวิที. "เยาวชนกับยาเสพติดให้โทษ : มูลเหตุจูงใจให้มารับการรักษา." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทแพทยศาสตรบัณฑิต สาขาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๘.

สุวิทย์ นิ่มน้อย, เดชา ทิธีเจริญ และ อัญญาภักดิ์ ปาณิกบุตร. กฎหมายอาชญาวิทยา และทัณฑ์วิทยา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๒๑.

อรัญ สุวรรณบุบผา. หลักอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๘.

อุดมศิลป์ ศรีแสงนาม. ยาเสพติดให้โทษ. ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลศิริราช. เอกสารเผยแพร่, ม.ป.ป.

บทความ

ไชยยศ เหมะรัชตะ. "กฎหมายกับการปรับปรุงแก้ไขผู้ติดยาเสพติด," บทบัญญัติ ๓๘, ๓ (กรกฎาคม - กันยายน ๒๕๒๔) : ๓๕๗ - ๓๖๘.

_____ . "มาตรการกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด," บทบัญญัติ ๓๘, ๑ (๒๕๒๒) : ๕๒ - ๖๗.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โครงการวิจัยเรื่อง

ปัญหาสุขภาพจิตที่มีผลต่อความผิดปกติในชีวิตร่างกายและทรัพย์สินของชาวกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

๑. กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ของคำตอบในคำถามแต่ละข้อ เพียงข้อเดียว ยกเว้นคำถามที่ระบุว่าตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ
๒. ในกรณีที่คำตอบเป็นอื่น ๆ กรุณาระบุในแบบสอบถามด้วย

สำหรับผู้วิจัย

เก็บข้อมูลวันที่ เดือน พ.ศ.

ผู้สำรวจชื่อ

ระยะเวลาสำรวจสำหรับแบบสอบถามชุดนี้ วัน

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามผู้ทรงคุณวุฒิทางกฎหมาย

๑. เพศ ๑. ชาย ๒. หญิง

๒. อายุ.....ปี

๓. สถานสภาพการสมรส ๑. โสด ๒. สมรส ๓. หย่า ๔. หม้าย

๔. ปัจจุบันประกอบอาชีพ.....

๕. การศึกษาของท่าน

- ๑.ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- ๒.ปริญญาโทหรือเทียบเท่า
- ๓.ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า

๖. ท่านมีความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพใดในฐาน

- ๑. เจ้าหน้าที่ ป.ป.ส.
- ๒. ผู้พิพากษา
- ๓. พนักงานอัยการ
- ๔. ทนายความ
- ๕. เจ้าหน้าที่ตำรวจ
- ๖. เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์
- ๗. อื่น ๆ (ระบุ).....

๗. ท่านดำรงตำแหน่งการบังคับบัญชาชั้น

- ๑. หัวหน้าแผนก หัวหน้างาน หรือเทียบเท่า
- ๒. ผู้อำนวยการ หัวหน้ากอง หรือเทียบเท่า
- ๓. อธิบดี รองอธิบดี หรือเทียบเท่า
- ๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๘. ยาเสพติดชนิดใดที่มีผู้เสพติดมากที่สุด

๑. เฮโรอีน
๒. ผีน
๓. มอร์ฟีน
๔. กัญชา
๕. ยาเสพติดสังเคราะห์อื่น ๆ
๖. อื่น ๆ (ระบุ).....

๙. ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานใด ที่ก่อให้เกิดปัญหาสังคมมากที่สุด

๑. ผู้ผลิต
๒. ผู้จำหน่าย, ผู้ค้า
๓. ผู้เสพติด
๔. นายทุนค้ายาเสพติด
๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๐. ผู้เสพติดมีส่วนก่อให้เกิดปัญหาสังคมเกี่ยวกับชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครหรือไม่

๑. มี
๒. ไม่มี
๓. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๑. ท่านคิดว่า ผู้เสพติดจะก่อให้เกิดอาชญากรรมประเภทใดมากที่สุด

๑. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
๒. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
๓. ความผิดเกี่ยวกับการพนัน
๔. ความผิดเกี่ยวกับน้องโจรและโสเภณี
๕. ความผิดเกี่ยวกับตำรวจของหนีภาษี
๖. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๒. การปราบปรามยาเสพติดควรพิจารณาการอย่างไร

๑. มีการจับกุมและดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิดอย่างเด็ดขาด

๑. เห็นด้วย

๒. ไม่เห็นด้วย

๒. มีการลงโทษผู้กระทำผิดอย่างรุนแรง

๑. เห็นด้วย

๒. ไม่เห็นด้วย

๓. มีการปราบปรามอย่างจริงจังและต่อเนื่องกัน

๑. เห็นด้วย

๒. ไม่เห็นด้วย

๑๓. ท่านคิดว่า การแก้ไขปัญหายาเสพติดควรเน้นหนักในด้านใด (โปรดจัดอันดับความสำคัญตามที่ท่านต้องการ)

๑. การป้องกัน

๒. การปราบปราม

๓. การบำบัดรักษาผู้เสพติด

๔. การปลูกพืชทดแทน

๕. กฎหมายและการลงโทษ

๖. อื่นๆ (ระบุ).....

๑๔. มาตรการนำตัวผู้สงสัยว่าเสพยาเสพติดมาตรวจสอบทางการแพทย์ ควรีหรือไม่

๑. ควรี

๒. ไม่เห็นด้วย เพราะว่า.....

๑๕. การแก้ไขปัญหายาเสพติดไม่ไ้ผลเท่าที่ควร ท่านคิดว่าสาเหตุสำคัญเกิดจาก (โปรดตอบที่สำคัญที่สุดเพียง ๑ ข้อ)

๑. กฎหมาย

๒. งบประมาณ

๓. บุคลากร

๔. การประสานงาน

๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๖. ในแหล่งสลัมมักจะมีวัยรุ่นที่สูดดมทินเนอร์เป็นจำนวนมาก สาเหตุเนื่องมาจาก
(โปรดตอบเพียง ๑ ข้อ)

๑. ความทึบคะนอง เพื่อนชักจูง
๒. ขาดการเอาใจใส่จากครอบครัว
๓. ความยากจน
๔. สภาพสิ่งแวดล้อม
๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๗. ผู้เสพติดเมื่อเสพยาเสพติดเข้าไปแล้ว มีพฤติกรรมก้าวร้าวมักก่อเหตุทะเลาะวิวาท

๑. จริง
๒. ไม่จริง
๓. แล้วแต่ชนิดของยาเสพติด
๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๘. ผู้เสพติดต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากในการซื้อขายเสพติด หากไม่มีเงิน ผู้เสพติด
จะกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

๑. จริง
๒. ไม่จริง
๓. ขึ้นอยู่กับส่วนประชาชนบางประการ
๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๙. พ.ร.บ. เกี่ยวกับยาเสพติด ฉบับใดที่หน่วยงานของท่านนำมาบังคับใช้มากที่สุด

๑. พ.ร.บ. พิน พ.ศ. ๒๕๑๒
๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗
๓. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๘
๔. พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘
๕. พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๒๐. กฎหมายฉบับใดที่มีข้อบกพร่อง และสมควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมากที่สุด

๑. พ.ร.บ. ฝุ่น พ.ศ. ๒๕๖๒
๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗
๓. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๖๔
๔. พ.ร.บ. บังคับและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๖๔
๕. พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๒๑. กฎหมายฉบับที่สมควรแก้ไขข้อ ๒๐ ควรแก้ไขเพิ่มเติมมากที่สุดในหมวด

๑. คำนิยาม
๒. หลักทั่วไป
๓. มาตรการต่าง ๆ
๔. บทกำหนดโทษ
๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๒๒. การกำหนดโทษ สำหรับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีความเหมาะสมหรือไม่

๑. เหมาะสม
๒. ไม่เหมาะสม เพราะ.....

๒๓. ถ้าการกำหนดโทษในกฎหมายไม่เหมาะสม ควรดำเนินการแก้ไขโดย

๑. เพิ่มโทษ
๒. ลดโทษ
๓. กำหนดประเภทโทษใหม่
๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๒๔. ท่านเห็นสมควรให้ลงโทษ ผู้เสพยาเสพติดประเภทใดหรืออื่น

๑. สถานหนักที่สุด
๒. สถานหนักมาก
๓. สถานหนักปานกลาง
๔. สถานเบา

๒๕. ท่านเห็นควรให้ลงโทษ ผู้เสพยาเสพติดประเภท กัญชา

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๒๖. ท่านเห็นควรให้ลงโทษ ผู้เสพยาเสพติดประเภท แอมเฟตามีน (ยาม้า)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๒๗. ท่านเห็นควรให้ลงโทษ ผู้เสพยาเสพติดประเภท สารระเหย (ทินเนอร์)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๒๘. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภท เฮโรอีน

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา

๒๙. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภท กัญชา

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๓๐. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภท แอมเฟตามีน (ขาม้า)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๓๑. ท่านเห็นสมควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภทสารระเหย (ทินเนอร์)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๓๒. ในระยะอีก ๒๐ ปีข้างหน้า การแก้ไขปัญหายาเสพติดในกรุงเทพมหานคร คาดว่า
ควรเน้นหนักในด้านใดมากที่สุด

- ๑. การป้องกัน
- ๒. การปราบปราม
- ๓. การบำบัดรักษาผู้เสพติด
- ๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๓๓. ในระยะอีก ๒๐ ปีข้างหน้า กฎหมายฉบับใดควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมมากที่สุดเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในขณะนั้น

๑. พ.ร.บ. ฝุ่น พ.ศ. ๒๕๖๒
๒. ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๖
๓. พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. ๒๕๑๔
๔. พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๑๘
๕. พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒

๓๔. การดำเนินงานแก้ไขปัญหายาเสพติด ในอนาคตจะมีผลแนวโน้มในทางใด

๑. มีผลสำเร็จ
๒. มีผลสำเร็จน้อย
๓. ไม่มีผลสำเร็จเลย

๓๕. ท่านคิดว่าควรดำเนินการแก้ไขในข้อ ๓๔ ด้วยวิธีใด จึงจะมีผลสำเร็จ

ความเห็น.....

.....

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามประชาชนทั่วไป

๑. เพศ ๑. ชาย ๒. หญิง

๒. อายุ.....ปี

๓. สถานสภาพการสมรส ๑. โสด ๒. สมรส ๓. หย่า ๔. หม้าย

๔. ปัจจุบันประกอบอาชีพ.....

๕. การศึกษาของท่าน

- ๑. ประถมศึกษา
- ๒. มัธยมศึกษาตอนต้น
- ๓. มัธยมศึกษาตอนปลาย
- ๔. ปวส. หรืออนุปริญญา หรือเทียบเท่า
- ๕. ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า
- ๖. ปริญญาโทหรือเทียบเท่า
- ๗. ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า

๖. ยาเสพติดชนิดใดที่มีผู้เสพยาเสพติดมากที่สุด

- ๑. เสโรอื่น
- ๒. ฝิ่น
- ๓. มอร์ฟีน
- ๔. กัญชา
- ๕. ยาเสพติดสารสังเคราะห์
- ๖. อื่น ๆ

๗. ผู้เสพยาเสพติดส่วนมากจะมีอายุเท่าใด

- ๑. ๑๒ - ๑๗ ปี
- ๒. ๑๘ - ๒๓ ปี
- ๓. ๒๔ - ๒๙ ปี
- ๔. ๓๐ - ๓๕ ปี
- ๕. ๓๖ - ๔๑ ปี
- ๖. อื่น ๆ

๘. ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จะกระทำความผิดในฐานะใดมากที่สุด

๑. ผู้ผลิต
๒. ผู้จำหน่าย
๓. ผู้เสพ
๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๙. ผู้ที่มีการศึกษาค่ำมักจะเป็นผู้เสพยาเสพติดมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาสูง

๑. จริง
๒. ไม่จริง
๓. เหตุผลอื่น ๆ

๑๐. ปัญหาความยากจนมีผลทำให้วัยรุ่นเสพยาเสพติดหรือไม่

๑. มีผลมาก
๒. มีผลพอสมควร
๓. ไม่มีผลเลย
๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๑. ท่านมองผู้เสพยาเสพติดในแง่ใด

๑. อาชญากร
๒. ความผิดปกติทางร่างกาย
๓. ความผิดปกติทางจิตใจ
๔. ความผิดปกติทางสังคม
๕. ผู้ป่วย
๖. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๒. ท่านคิดว่า ผู้เสพยาเสพติดจะก่อให้เกิดอาชญากรรมประเภทใดมากที่สุด

๑. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
๒. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย
๓. ความผิดเกี่ยวกับการพนัน
๔. ความผิดเกี่ยวกับข่องโจรและโสเภณี
๕. ความผิดเกี่ยวกับค้าขายของหนีภาษี
๖. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๓. ในการแก้ไขปัญหายาเสพติดควรเน้นหนักในด้านใด

- ๑.ปราบปราม
- ๒. ป้องกัน
- ๓. ขำบำบัดรักษา
- ๔. ด้านปลูกพืชทดแทนฝิ่น
- ๕. อาชีพ - หางานให้ทำ
- ๖. กฎหมายที่เข้มงวด
- ๗. การศึกษา
- ๘. เน้นหนักทุกด้าน

๑๔. การแนะนำให้ประชาชนในกรุงเทพมหานคร ใ้รู้ถึงโทษภัยของยาเสพติดจะเป็นการสมควรหรือไม่

- ๑. สมควรอย่างยิ่ง
- ๒. สมควรมาก
- ๓. สมควร
- ๔. ไม่สมควร
- ๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๕. การป้องกันมิให้ยาเสพติดแพร่ขยายอิทธิพล ควรจะดำเนินการอย่างไรมากที่สุด

- ๑. เผยแพร่ให้ประชาชนมีความรู้เรื่องยาเสพติดมากขึ้น
- ๒. ชี้แจงให้ประชาชนรูถึงโทษที่จะได้รับตามกฎหมาย
- ๓. เผยแพร่หรือโฆษณาในด้านสื่อสารมวลชนให้มากที่สุด
- ๔. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๖. การปราบปรามยาเสพติดควรมีมาตรการอย่างไร

- ๑. มีการจับกุมและดำเนินคดีต่อผู้กระทำความผิดอย่างเด็ดขาด
 - ๑. เห็นด้วย
 - ๒. ไม่เห็นด้วย

๒. มีการลงโทษผู้กระทำผิดอย่างรุนแรง

๑. เห็นด้วย

๒. ไม่เห็นด้วย

๓. มีการปราบปรามอย่างจริงจังและต่อเนื่องกัน

๑. เห็นด้วย

๒. ไม่เห็นด้วย

๑๗. ในการบำบัดรักษาผู้เสพยาเสพติดควรรีไ้มาตรการอย่างไรมากที่สุด

๑. หาวิธีการที่จะนำผู้เสพยาเสพติดมาทำการบำบัดรักษาทุกวิถีทาง

๒. มีการบำบัดรักษาอย่างมีขั้นตอน

๓. มีการแยกประเภทของผู้เสพยาเสพติด เช่น เฮโรอีน กัญชา

๔. มีการแบ่งประเภทผู้เสพยาเสพติด เช่น ผู้เสพยาเสพติดเรื้อรัง

๕. มีการแยกเหตุผู้เสพยาเสพติด

๖. อื่น ๆ (ระบุ).....

๑๘. หากมีมาตรการตรวจค้นตัวผู้ต้องสงสัยว่า เป็นผู้เสพยาเสพติดมาใช้จะได้ผลดีหรือไม่

๑. มีผลดีอย่างยิ่ง

๒. มีผลดีมาก

๓. มีผลดี

๔. มีผลร้าย

๕. ไม่มีผลดีเลย

๖. ไม่มีความเห็น

๑๙. วัยรุ่นที่กำลังสูดดมทินเนอร์จำนวนมากในขณะนี้ ควรีมาตรการแก้ไขอย่างไร

๑. แก่กฎหมายให้ครอบคลุมถึงสิ่งเหล่านี้ด้วย

๒. ห้ามจำหน่ายหรือจำหน่ายโดยมีใบอนุญาต

๓. หาวิธีอื่นมาทดแทน

๔. แจ้งให้ประชาชนทราบถึงโทษภัยของสิ่งเหล่านี้

๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๒๐. ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฐานใด ที่มีผลกระทบกระเทือนต่อสังคมมากที่สุด

- ๑. ผู้ผลิต
- ๒. ผู้จำหน่าย ผู้ค้า
- ๓. ผู้เสพยา
- ๔. นายทุนยาเสพติด
- ๕. อื่น ๆ (ระบุ).....

๒๑. ประชาชนในแหล่งสลัมของกรุงเทพมหานคร มีแนวโน้มว่ามีผู้เสพยาเสพติดมากกว่าชุมชนในเขตอื่น ๆ ทั้งนี้ เนื่องจากปัญหาใดมากที่สุด

- ๑. ความยากจน
- ๒. ไม่มีเวลาและเอาใจใส่บุตรธิดา
- ๓. ที่พักอาศัยแออัด
- ๔. หารู้เท่าไม่ถึงการ
- ๕. เขวี้ยงขว้างเวลาว่างมาก
- ๖. อื่น ๆ (ระบุ).....

๒๒. ผู้เสพยาเสพติดมีแนวโน้มที่จะก่ออาชญากรรม ประเภทชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนมากที่สุด ข้อความดังกล่าว ท่านเห็นด้วยหรือไม่

- ๑. เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ๒. เห็นด้วย
- ๓. ไม่เห็นด้วย
- ๔. มีความเห็นอย่างอื่น (ระบุ).....

๒๓. ท่านคิดว่า ในปีพ.ศ. ๒๕๔๕ ปัญหายาเสพติดควรจะเป็นไปในรูปใด

- ๑. ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น
- ๒. คงเดิม
- ๓. ลดความรุนแรงลง
- ๔. บางปัญหาลดลงและบางปัญหาเพิ่มขึ้น
- ๕. มีความเห็นอย่างอื่น (ระบุ).....

๒๔. ในช่วงระยะเวลา ๒๐ ปีข้างหน้า ควรเน้นการแก้ไขปัญหายาเสพติดในด้าน

- ๑. ป้องกัน
- ๒.ปราบปราม
- ๓. การบำบัดรักษา
- ๔. เน้นหนักทุกด้าน
- ๕. มีความเห็นอย่างอื่น (ระบุ).....

๒๕. การลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มีความเหมาะสมหรือไม่

- ๑. เหมาะสม
- ๒. ไม่เหมาะสม
- ๓. มีความเห็นอย่างอื่น (ระบุ).....

๒๖. หากกฎหมายไม่มีความเหมาะสม ควรแก้ไขประการใด

- ๑. เพิ่มโทษ
- ๒. ลดโทษ
- ๓. เพิ่มมาตรการบางอย่าง
- ๔. อื่น ๆ (ระบุ)

๒๗. ท่านเห็นสมควรให้ลงโทษผู้เสพยาเสพติดประเภทเฮโรอีน

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา

๒๘. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้เสพยาเสพติด ประเภท กัญชา

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๒๙. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้เสพยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีน (ยาบ้า)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๓๐. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้เสพยาเสพติดประเภทสารระเหย (ทินเนอร์)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๓๑. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภท เฮโรอีน

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา

๓๒. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภทกัญชา

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

๓๓. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภท แอมเฟตามีน

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๖. ไม่ควรลงโทษ

๓๔. ท่านเห็นควรให้ลงโทษผู้ค้ายาเสพติดประเภท สารระเหย (ทินเนอร์)

- ๑. สถานหนักที่สุด
- ๒. สถานหนักมาก
- ๓. สถานหนักปานกลาง
- ๔. สถานเบา
- ๕. ไม่ควรลงโทษ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ ไชยยศ เหมะรัชตะ
- ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วุฒิ นิติศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 Master of Laws (Columbia)
- งานเขียนและวิจัย
- กฎหมายว่าด้วยตัวแทนค้าต่างและนายหน้า
 - กฎหมายว่าด้วยค่าประกัน จำนอง จำนำ
 - สัมมนาให้คำแนะนำทางกฎหมาย
 - กฎหมายว่าด้วยประกันภัย
 - ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป
 - กฎหมายว่าด้วยนิติกรรมและสัญญา
 - สัมมนาในวิชากฎหมายแห่ง
 - วิจัย เรื่องกฎหมายว่าด้วยการป้องกันการผูกขาด และการจำกัดทางธุรกิจการค้าของประเทศต่าง ๆ
 - วิจัย เรื่องภาวะการผูกขาดกับมาตรการกฎหมายป้องกันการผูกขาดในประเทศไทย
 - วิจัย เรื่องวิวัฒนาการกฎหมายไทยในรอบ ๒๐๐ ปี
 - วิจัย เรื่องปัญหาอาเสพติด : การศึกษาและวิเคราะห์ในแง่กฎหมาย

